

YENİ DEMOKRASİ YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

Sayı: 2004-2

26

*Yıl:2 *17-30 Ocak 2004 *Fiyatı: 750. 000 TL ISSN:1303-9350

Şehitlerimizden aldığımız güçle HALK SAVAŞINI BÜYÜTELİM

SALDIRILAR MÜCADELEMİZİ BOĞAMAZ

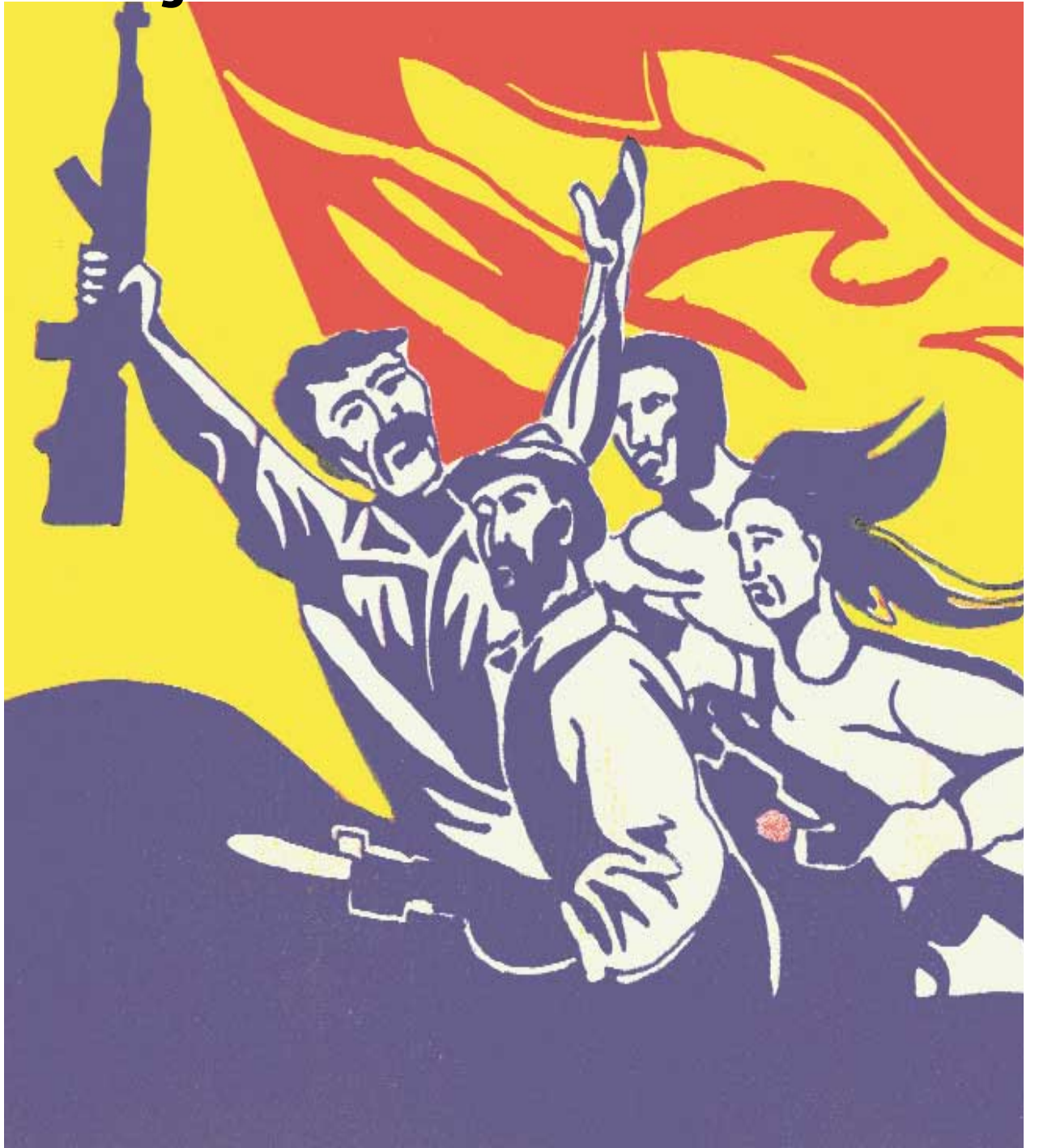
Emperyalizmin ve yerli uşaklarının tüm dünyada ve ülkemizde gerçekleştirdiği saldırılar halkı hiç bu kadar yoksullaştırmamış, işsizleştirmemişti. Bugün işsizlik ve açlık halkın yaşadığı en büyük sorun. 2004 yılı için egemenlerin açıklamalarına baktığımızda bu sorunların daha da büyüyeceğinin somut sinyallerini görüyoruz. Emperyalistler ve onların her türden çanak yalayıcıları sarsılan egemenliklerinin yeniden tesisi için Irak'ta halkı kadın, çocuk, yaşlı, genç demeden katlediyorlar, zenginliklerini yağmalıyorlar. **Ancak tüm bu çırpınışları boşuna. Çünkü onlar halkın öfke ve tepkisini almaya devam ediyorlar.**

GÜCÜMÜZ HAKLILIĞIMIZDA

ABD askerlerinin Irak'ta yaptıkları bir ev basınında yaşlı bir Iraklı kadının askerlerin üzerine attığı bomba halkların meşru mücadelesinin sembolüdür. **Yurtlarını ve topraklarını savunmanın meşruluğu ve cesareti, emperyalizme duyulan kin ve öfkenin sembolüdür aynı zamanda.** Emperyalizmin yenilgisinin teminatlarından biri de budur; onların uğruna ölecek kadar inandıkları bir davaları ve inançları yoktur. Bu yüzden de Irak'ta bekledikleri sonu alamayarak yenilgi yaşıyorlar.

BU GÜÇLE ŞEHİTLERİMİZİ ANIYORUZ

Proletarya Partisi'nin ve enternasyonal proletaryanın on binlerce şehidi özgür bir gelecek uğruna yaşamlarını feda ettiler. Ocak ayının son haftasında hepsini, devrim harcına yaptıkları önemli katkıları bilince çıkararak anıyoruz. Devrim ve ezilenlerin umudu olma bilincini daha fazla kavrayarak bıraktıkları büyük mirasa bu bilinçle sahip çıkarak **halk savaşını büyüterek adımlarımızı hızlandıralım.**

Veli Büyüksahin

SÖYLEŞİ

“Yerel yönetimler halkın yönetimle en yakın olduğu yerdir. Türkiye'deki anayasal sistemde, herşey Ankara'dan yönetilir ve taşraya atamış olduğu temsilcileri vasıtasıyla ülkeyi yönetir. Hiçbir sürecinde halk yoktur. Mecliste seçilenler hariç, tabi seçim sistemi de eleştirisi konusudur. Merkezi hükümet adına görev yapanları, kentleri yönetenleri halk seçmemiştir. Halk tarafından seçilenler İl Genel Meclis üyeleri, belediye meclis üyeleri, muhtarlar ve belediye başkanlarıdır. Bunlar da merkezi hükümete tabidir. Yetkileri kısıtlıdır. Yerel yönetimler iyi değerlendirilirse halkın iktidara katılımının, söz ve karar süreçlerine katılımın en önemli araçlarından bir tanesidir.”

Sayfa 14-15

İşçi-köylü'den

**BEDEL ÖDEMEYİ
GÖZE ALAMAYANLAR
ZAFERİ KAZANAMAZLAR!**

Sayfa 30

Ayazma Halkı Sorunlarına Sahip Çıkıyor

Ankara'da Mamak Belediyesi'ne bağlı Ege Mahallesi. Söz konusu olan mahalle eskiden çöplük olarak kullanılan bir alan. Seçim öncesi yoksul insanlara bu alan gösterilerek "evlerinizi yapın, tapularınız yolda" sözü veriliyor; ancak seçim sonrası söz verenleri görmek pek mümkün olmuyor. Zamanla, Çankaya'ya çok yakın olması devletin ve arazi mafyasının iştahını kabartıyor. 2000-2001 yıllarında, zeminde metan gazının yoğun birikimi olduğu ve her an patlamaya hazır bir bomba olduğu iddia ediliyor. Tabi ki 2. Ümraniye vakasının yaşanmasının istenmediği de özellikle belirtilerek. Halkı ikna edemeyen devlet yıkım ekiplerini toplayarak mahalleyi yıkmaya çalışıyor ancak mahalle halkı mahallenin girişlerine barikatlar kurarak geceli gündüzlü nöbet tutup direnişe geçiyor. Günler süren direniş sonucunda evler yıkılmıyor. Devlet geri adım atıyor. Ama bu sorun halen mahalle halkının gündeminde, yıkım için yine geleceklerini biliyorlar. Çünkü mahallenin kurulu olduğu arazi her geçen gün biraz daha değerli hale geliyor. Mahalle halkı yine aynı cevabı vereceğini dile getiriyor, çünkü evlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok.

Küçükarmutlu, İstanbul'da bir gecekondu semti. Buradaki gecekonducular da yıkılmaya çalışılıyor. Nedeni ise Boğaz'a yakın, manzaralı, Anadolu yakasına rahat ulaşılabilir olması vb. Burası da yıkılmak istendi, isteniyor. Sonuç devlet açısından Ege Mahallesi'ndeki gibi yenilgi oldu olmasına. Ama şimdi de buradan vazgeçmediğini göstererek, mahallenin bir üniversiteye tahsis edilen alan üzerine kurulu olduğunu iddia ediyor. Küçükarmutlu halkı da, kendilerine yaşayabilecekleri bir yer gösterilmezse "cevabımız aynı olacaktır" diyor.

Ayazma Mahallesi de İstanbul'un gecekondu semtlerinden sadece biri. Bütün gecekondu semtlerinde yaşanan sorunlara sahip. Yolları yok, okullar evlere 4 km uzaklıkta, suları akıyor... Son 1,5 aydır da elektrikleri kesik. "Mahalle girişinde bulunan trafo yandığı için". Mahalle halkı bu sorunu çözmek için 1,5 aydır çalmadık kapı bırakmamış, fakat herhangi bir sonuç alamamış. Ayazma Mahallesi muhteşem bir görüntüye sahip Olimpiyat Stadyumunun karşısında bir gecekondu semti. Devlet mahalle sakinlerine hazine arazisini kullandıklarını söyleyip evlerini yıkmaya çalışıyor. Evlerini yıktırmamaya kararlı olan Ayazma halkını bıktırmak için sorunlarla yüz yüze bırakıyor. Ancak Ayazma halkı da oynanan oyunun farkında ve evlerini kendi elleriyle teslim etmeye hiç niyetleri yok. Zaten mahalle sakinlerinin büyük çoğunluğunu T. Kürdistanı'nda evleri yakılarak zorla göç ettirilen Kürtler'den oluşuyor. T. Kürdistanı'nda yaşadıkları olaylardan da deneyim kazanan Ayazma halkı mahallenin sorunlarının çözülmesi ve evlerinin yıktırılmaması için yapılması gerekenleri biliyor. Bu amaçla 4 Ocak Pazar günü "Çocuklarımızı mum ışığında yaşatmak istemiyoruz", "Değil 45 gün gelin 1 gün elektriksiz Ayazma'da yaşayın" yazılı dövizler açarak "Karanlıkta yaşamak istemiyoruz", "Direne direne kazanaçağız", "Elektirik hakkımız söke söke alırız" sloganları atıp TEM Oto yolunu trafiğe kapattı. Polis baskılarına rağmen mumlar ve gazlambalarıyla yarım saat süren yol kapatma eylemini sürdüren mahalle halkı elektrikleri verilmezse eylemlerine devam edeceklerini vurguladılar. (H. Merkezi)

Rosa ve Karl Berlin'de coşku ile anıldı

15 Ocak 1919 tarihinde proletaryanın yiğit önderlerinden Rosa Lüxsemburg ve Karl Liebknecht Alman devleti tarafından katledilmişti. Onlar gerek partili duruşları ile gerekse teorik bakış açıları ile Almanya devrimci hareketinin en önde gelen isimleri idi. Katledilişlerinin üzerinden yıllar geçmesine rağmen Rosa ve Karl kalabalık kitleler tarafından her yıl çeşitli etkinlikler ile anılıyor.

Bu yılda binlerce insan 11 Ocak Pazar günü yapılan yürüyüşte bir araya geldi. Çeşitli kurum, kuruluş ve partilerin yanında TKP/ML taraf-

ları da yürüyüşe katıldılar. Rosa ve Karl'ın büyük boy resimlerinin bulunduğu pankantın açıldığı yürüyüş boyunca çeşitli sloganlar atıldı. Bu kurumların yanında ATIF'te bu yıl sosyal hakların kısıtlanması ile ilgili pankartı ile yürüyüşe katıldı. Yine TKP/ML taraftarları tarafından "Alman Proletaryası'nın ve Üçüncü Komünist Enternasyonal'in Kahraman Önderlerinden Rosa Lüxsemburg ve Karl Liebknecht ölümsüzdür" başlığı ile bir bildiri dağıtıldı. Yapılan mezar ziyaretinin ardından etkinlik sona erdi. (Berlin)

ILPS Türkiye Seksiyonu'nun Web Sitesi yayına başladı.
Adres: ilps-turkiye.de

PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ

DEVİRİMİN YAPICI TAŞLARINA BİN SELAM

Yaşantılarını hesapsızca kavşan devrimin ve halkın kurtuluşu davasına adanmış şehitlerimizi bir kez daha anıyoruz.

Parti ve devrim şehitlerini anıyoruz...

Proletarya Partisi, 1978 yılında yaptığı 1. Konferansında Ocak ayının son haftasını, devrimci mücadelenin onlarca önderinin, binlerce militanının yaşamını verdiği bir zaman dilimi olması nedeniyle "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan etmiştir.

Parti ve Devrim Şehitlerinin emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı Demokratik Halk Devrimi hedefiyle yürüttükleri mücadelenin haklılığını bugün daha anlamlı kılabilmek için, onları anarken anılarına bağlı kalmanın ve taleplerini haykırıp pratiğe dökmenin çabası ve kararlılığı içerisinde olmalıyız.

Onları gerçek anlamda anmak, uğruna yaşamlarını tereddütsüzce verdikleri davayı sahiplenip, ileri taşımaktır.

Parti ve Devrim Şehitlerini andığımız bu hafta boyunca yapacağımız bütün etkinliklere tüm partizan kitlesini, şehit ve tutsak ailelerimizi, devrimci dostlarımızı ve ezilen bütün halkımızı çağırıyoruz.

Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür!

PARTİZAN

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize faksınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Halk Bankası
Laleli Şubesi: 3474/63487
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Sınıfsal Bakış

HER PLATFORMDA KIYASIYA İDEOLOJİK MÜCADELE

Yeryüzünün ciddi bir bölümünde sınıf mücadelesi için **siper kazıldığı** bir dönemden geçiyoruz. Bunun dövüşerek yapıldığına hiç kuşku yok. Zaten aksi de mümkün olamazdı. Çatışmadan örülen siperlerin **çok çabuk** yıkıldıkları biliniyor. Siper kazılması, daha büyük muharebelerle **hazırlık** anlamına geliyor. Hazırlık, hiç kuşkusuz ileriye yönelik bir öngörünün, bir **bilincin** göstergesidir. Giderek daha fazla bilince çıkarılan olgu, emperyalizmin saldırı dalgalarının şiddetini artırarak sürdüreceği ve bunu engellemenin **tek yolunun** da buna karşı koymak olduğudur.

Üstelik bu bilinçlenme süreci, önemli bir **karşı** rüzgarla çatışma içinde yol almaktadır. Bu rüzgar, belli ölçüde emperyalistlerin **kontrolü** altındaki güçlerden gelmektedir. Tipik olarak küçük-burjuva, burjuva bir dizi akımın bu yönde kullanılması **potansiyeli** olsa da özellikle uluslararası alanda ve platformlarda bu konumlanmış kendisini daha net bir biçimde ifade edebilmektedir. Ne var ki emperyalistlerin denetiminde olmayıp da **devrim aleyhtarlığı** çizgisine demir atanlar da küçümsemeyecek bir küme oluşturuyorlar.

Emperyalistlerin yenilmezliği, mevcut dünya paylaşımının esasen değişmezliği, devrimlerin nostalji, devrimciliğin demode olduğu ve diğer çok tekrarlanan teraneler (sıralamaktan bıktık) ile yüklenilen **ideolojik kampanya** sürecinde reformistler heybelerini doldurdular. **Tasfiyeciliğin** çarkları inanılmaz bir hızla dönmeye başladı. Zemin uygun hale gelmiş, fırsat doğmuştu. Tam zamanydı. Düşman çok cepheden geniş bir kuşatma uygulamaya çalıştı. Bunda ne oranda başarılı olup olmadığını hep birlikte yaşadık ve yaşamaya devam ediyoruz.

Bugün **reformist** dalganın etkisi hala kırılabilmiş değildir. Bunun emperyalist saldırılara paralel olarak gücünü koruyor olması da rastlantısal değil birbiriyle **doğrudan** ilintilidir. Zira varlığını, **ideolojik** olarak bu zeminde bulmaktadır. Emperyalist burjuvazi, muhalefetinin **sınırlarını** çizmekte, kabul edilebilirlik **ölçülerini** belirlemektedir. Devrimci potansiyeli öğütme, radikal çıkışları törpüleme, komünist öncüyü imha etme, kitlesel muhalefeti bastırma ve yönlendirme adına çok çeşitli mekanizma ve argümanları devreye sokmakta, ama en önemlisi ideolojik çalışmalar yürütmektedir.

Dikkat edilirse, meydana gelen her olay (son İstanbul bombalamalarından Saddam'ın yakalanmasına kadar) değerlendirilirken bile mesele abartılı ve ağırlıklı bir biçimde ABD emperyalizmi ile ilişkilendirilmekte ve gizliden gizliye bir **"kadir-i mutlak"** edebiyatı yapılmaktadır. Esasen en çok ABD karşıtı geçinenlerin gizli bir ABD **hayranı** olduklarından söz etmek yanlış da sayılmamalıdır. Zira çoğu kez iş ABD'nin yenilmezliğine, başedilemezliğine vurdulmakta, uzlaşma ve nihayet teslimiyete demir atılmaktadır. Aynı değerlendirme, **"iç politika"**da ABD yerine **"MGK"**, **"Derin Devlet"**, **"Ordu/TSK"** sözcükleri konularak yapılsa, bir dizi çevrenin aynı pozisyona sürüklediği rahatlıkla görülecektir.

"Küreselleşme karşıtı" bir dizi platformların, kendini **"Forum"** **"Koalisyon"** diye adlandıran en iyimser nitelemeyle bir takım protesto gruplarının; bağırarak ama ısırılmayan, esen ama yağmayan, tedirgin eden ama korkutmayan türden **"öfke boşaltma"**nın ötesine taşmayan ufuksuz, perspektifsiz eylem anlayışları,

kabul edilebilirlik çizgisine oturmuş durumdadır. Şiddete çağrı yoktur. Yıkıcı bir unsur bulunmamaktadır. İşçi sınıfının önderliğine vurgu yapılmamaktadır. Halk savasından bahsedilmemektedir. Devrimlerden söz edilmemektedir. Marksizm-Leninizizm-Maoizm'den özenle uzak durulmaktadır. Emperyalizm ve faşizm sözcükleri dahi yerlerini artık "küreselleşme", militarizm, gericilik, otoriterizm vb. daha **"yumuşak"** sözcüklere terk etmiş bulunmaktadır. "Sosyalizm" yerine "başka bir dünya" denmektedir. **"Komünizm"** yine tabu haline gelmiştir.

Bu durumun bir başka nedeninin meydana **boş** bırakılması olduğu açıktır. Yani komünist öncü, uluslararası arenada ideolojik rolünü oynayamamış ve özellikle de 1990'lardan sonra gelişen yoğun kampanyaya karşı **MLM**'i her türden burjuva ideolojisinin saldırılarına karşı koruyamamış, savunamamıştır. Bu aynı zamanda, bu süreçte dünyada yaşanan gelişmelere karşı doğru açılım ve çözümler getirme konusunda da **yeterli ve bütünlüklü** bir hat oluşturulamadığı anlamına gelmektedir. Bu süreçte **bir dizi** gelişme karşısında bir çok KP önderliği doğru tavırlar takınıp, doğru belirlemeler yaptıysa da, bunları bütünleştirerek dönemsel bir analiz haline getirmek ve emperyalizmin ideolojik kampanyası karşısında uluslararası proletaryayı silahlandırmak mümkün olmadı.

Yerine getirilememiş olan bu görev **daha da ağırlaşmış** olarak hala omuzlarımızdadır. Revizyonizm, troçkizm ve reformizmin gemi azya aldığı, tasfiyeciliğin bulaşıcı hastalık haline geldiği, bütün bunlarla etkileşim içinde ideolojik çürümenin kaçınılmaz olarak kendini ciddi bir biçimde dayattığı koşullarda, Marksizm-Leninizizm-Maoizm bayrağını yukarıya kaldırmak zorundayız. Buna, **Mao Zedung** yoldaşın Marksist-Lenist öğretiden süzerek BPKD'nin dersleriyle bize aktardığı deneyler ve sonrasında başta ÇKP olmak üzere dünya genelinde yaşanan çok sayıda pratikten çıkardığımız son derece önemli

analizler yeterince açıklayıcı sonuçlar sunmaktadır.

Hiçbir KP'nin revizyonizme, her türden oportünizme, reformizme vd. akımlara karşı **kıyasıya** bir ideolojik mücadele yürütmeden sınıf mücadelesini başarıya ulaştırması mümkün olamamıştır. Bu gerçekliğin ne anlam ifade ettiği **günümüzde** herhalde daha iyi görülmektedir. Dünyada olduğu gibi ülkemizde de bu tür akımlardan envai çeşit bulunmaktadır. Yine 1990'lardan sonraya bakıldığında, özellikle de 11 Eylül sonrası yakından incelendiğinde görülecektir ki emperyalizm karşısında toplu **secde etme** seansları düzenlenmeye başlanmıştır. Neredeyse bütün hareketlerde şu veya bu biçimlerde **bükülmeler**, en **"iyi"** durumdakilerde ise "vatanseverlik", "kuvayı milliyeye" edebiyatı, "kuzey kürdistan" keşifleri, "kürt kartı/dostu/hesabı" vurguları belirgin biçimde seçilir olmuştur. Seçim Blokları İttifakları, çeşitli tipte platformlar, yarı-legal parti oluşumları şeklinde tezahür ederek düzen içişmenin ve ehlileşmenin bu süreçteki **izdüşümleri** oldular. **"Gazetecilik"** sevdasından herkesin özellikle bir dönem nasıl payını aldığı zaten biliniyor. Ancak bunu ciğerlerine **virüs** olarak yerleştirmeyi tercih edenler, öyle yaşayıp gitmeyi sürdürüyorlar.

Proletarya Partisi'nin tarihi dünya ve ülkemiz süreci açısından oldukça **çalkantılı** bir döneme karşılık gelmektedir. Kurucu ve önder kadrolar düzeyinde önemli kayıplar verdi, büyük ihanetler, darbeler ve ayrılıklar yaşadı. Ne dış şartlar, ne de içerideki ayak bağı unsurlar hiçbir biçimde **belirleyici** bir gerekçe oluşturamalar da eksik ve geri kalışlarımızı bu olgulardan tamamen bağımsız da yorumlayamayız. **Sınıfını temsil etmeye layık bir KP hem uluslararası alanda, hem ülke içinde hem de kendi içinde bütün sınıf dışı akımlarla ve unsurlarla uzlaşmaz bir ideolojik mücadelenin altından başarıyla kalkabilme yetisine sahip olabilmelidir. Gelmeyi hedeflediğimiz ve geleceğimize inandığımız nokta budur.**

● PETKİM İŞÇİLERİ ÖZELLEŞTİRME MAĞDURU

Petrokimya Holding A.Ş. (PETKİM) Aliğa Rafinerisi'nde çalışan 125 taşeron işçinin işlerine son verildi. 405 taşeron işçinin işine de Ocak ayı sonunda son verileceği öğrenildi. PETKİM Aliğa Rafinerisi'nde 125 işçinin işlerine son verilmesi üzerine PETKİM A Kapısı önünde toplanan yaklaşık 3 bin işçi protesto gösterisi yaptı. İşçiler, **"PETKİM halkındır, halkın kalacak"**, **"İşçiye uzanan eller kırılınsın"**, **"IMF defol, bu memleket bizim"**, **"İşçi düşmanı AKP, işbirlikçi AKP"** şeklinde slogan attı.

Burada bir açıklama yapan Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı **İbrahim Doğangül**, Ocak ayı sonuna kadar birçok işçinin çıkışlarının verileceğini öğrendiklerini belirterek, **"PETKİM işçisi buna izin vermez, vermeyecektir. Taşeron işçilerden 430 kişi sendikamız üyesidir. Mağdur olmalarına asla izin vermeyeceğiz"** diye konuştu. İşten çıkartılmaları özelleştirmelere bağlayan Doğangül, PETKİM Aliğa'da 530 işçinin uzun zamandır taşeron olarak çalıştığına ve kadrolu işçilerle aynı işi yaptıklarına dikkat çekerek, **"Bu insanlar işten çıkarılmayı hak etmiyor, illa bir şey yaparsanız kadroya alın"** dedi. Açıklamanın ardından işçiler işlerinin başına döndü.

(H. Merkezi)

Gebze Sendikalar Birliği, cam işçilerine destek oldu

Gebze Sendikalar Birliği, Şişecam grevinin yasaklanması ve Kamu Yönetimi Temel Kanunu'na tepki göstermek amacıyla 11 Ocak günü Gebze'de bir basın açıklaması yaptı. Saat 12:30'da Öğretmenevi önünden başlayan yürüyüş boyunca sık sık **"Direne direne kazanacağız"**, **"Kahrolsun IMF işbirlikçi AKP"**, **"Grev haktır engellenemez"** vb. sloganlar atılarak Gebze Meydanı'na gelindi. Burada bir açıklama yapan Kristal-İş Genel Başkanı **Mustafa Bahçeci** şöyle dedi; "Cam işçisinin grevi ilk defa erteleniyor, daha önce 1966'da da engellendi. 8 Aralık 2003 günü milli güvenlik gerekçe gösterilerek grevimiz ertelendi. Bu grevin ertelenmesinde Çimse-İş Sendikası ve hükümet işbirliği içinde hareket ediyorlar. Cam işçisi 4 yıldır Eskişehir Şişecam'da esir gibidir. 110 gündür 365 cam işçisi kapıda tutuluyor, buradan Çimse-İş Sendikası'nı ve Eskişehir Şişecam yöneticilerini lanetliyorum" diyerek sözlerini noktaladı. Açıklamanın ardından Eskişehir ve Gebze cam işçileri karşılıklı sloganlarla dayanışma içinde olduklarını gösterdiler.

(Kartal)

● TPAO İŞÇİLERİ ANKARA'YA YÜRÜYECEK

Petrol-İş Sendikası **Batman Şube Başkanı Nimetullah Sözen**, Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nda (TPAO) geçici olarak çalışan 650 işçinin sözleşmelerinin yenilenmemesi nedeniyle eylem kararı aldıklarını açıkladı. Eylem kararını işçilere bildiren Sözen işçilere **"Ankara'ya yürümeye hazır olun"** dedi.

Nimetullah Sözen, geçici işçilerin sözleşmelerinin yenilenmemesi nedeniyle 4 Ocak günü işe gittiklerini ama çalışmadıklarını dile getirdi. Açıklamasının devamında Sözen işçilere; "Eylem ailelerini hazırlamalarını ve hep beraber Ankara'ya gideceklerini, orada kamp kuracaklarını ve haklarını geri almadan dönmeyeceklerini" dile getirdi.

Çiğli'de taşeron işçiler işten atıldı

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Teks-Boy Hizmetleri adlı taşeron firmada çalışan 59 işçi, 31 Aralık 2003 tarihinde firma sahibi **Abdurrahman Özarslan** tarafından "zarar ediyoruz" denilerek işten atıl-

mıştı. Oysa patronun asıl amacı, sendikal örgütlenmeyi dağıtmaktı. Özarslan'ın 59 işçiyi sendikaya üye olmaksızın vazgeçirip kendine ait başka bir firma olan Sera Boyacılık'ta yeni şartlarla işe almak istediği; fakat işçilerin

buna karşı çıktığı ve bu yüzden işten atıldıkları ileri sürüldü.

31 Aralık'ta işyerine gittiklerinde ellerine çıkış belgesi verilen işçiler, Tekstil-İş Sendikası'na çağrıda bulunarak, kendilerine sahip çıkılmasını istemişti. İşçiler, Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde tekstil iş kolunda örgütlü hiçbir sendikanın bulunmadığına dikkat çekerek, çalışma yapıldığı taktirde işçilerin hepsinin sendikalara üye olabileceğini belirtmişti.

İşçilerin hala işyerlerine alınmaması üzerine Tekstil-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı **Selahattin Erüyanık** firma binasının önünde basın açıklaması yaptı.

Açıklamada Çalışma Bakanlığı'nın işyerinden çalışanların listesini istediği günden itibaren patronun işçileri istifaya zorlamaya başladığını belirten Erüyanık, firma sahibinin bunu başaramayacağını gördüğünü ve hileli yollara başvurduğunu ileri sürdü. Pat-

ronun bu işyerinde çalışmakta olan işçileri Sera Boyacılık adlı bir firmada çalışıyor gösterdiğini belirten Erüyanık, "İşçilerin sendikalı olduğunu öğrendiği zaman kapılarına kilit vurmaya karar veren ve işçileri işten çıkarmak zorundayım diyen firma işte bu firmadır" dedi. Bunun patronların her zaman başvurduğu yöntemlerden biri olduğunu dile getiren Erüyanık, "Biz bu yolları çok gördük. Bu hileli işlemlerin takipçisi olacağız. Yasadışı yollarla işçilerin yasal ve anayasal haklarını kullanmasını engellemeye çalışan **Abdurrahman Özarslan** ve diğer firmaların peşini bırakmayacağız" şeklinde konuştu. Açıklamadan sonra işçiler, "İnadına sendika, inadına DISK", "Sendika hakkımız engellenemez", "Yaşasın işçilerin birliği", "Yaşasın onurlu mücadelemiz" şeklinde slogan atarak dağıldı.

(H. Merkezi)

Nüvel Deri'de direniş sürüyor

12 Aralık 2003 tarihinde patron **Nüvel Deri** işçilerinin bütün haklarını gaspederek işten çıkarmıştır. **Tuzla Deri-İş Sendikası** ile patron arasında yapılan görüşmeler sonucunda patron işçilerin içerdeki tüm haklarını 2004 yılının 7. Ayında başlayacağını söylemiştir. Patron, işçileri işten çıkarmadan önce Çorlu'dan çalışmak için gelen işçilerle görüşmüş, işçilere gönüllü olarak işten çıkmaları durumunda Çorlu'da kiralanmış olduğu fabrikada çalışabilecekleri vaadinde bulunmuştur. Deri-İş Sendikası ve Nüvel Deri işçileri bu işten çıkarmayı kabul etmeyeceklerini ve Tuz-

la'da işten atılan tüm işçiler gibi işyerinin önünü terketmeme geleneğini sürdüreceklerini dile getirdiler.

Nüvel Deri işçileri 5 Ocak günü patronu uarmak için Nüvel Deri'nin Zeytinburnu satış mağazası önünde bir saat oturma eylemi yapmışlardır. Bu eylemi tekrar işyerlerine dönmek için bir uyarı mahiyetinde olduğunu belirten işçiler, patronun tek taraflı düşünmesi halinde ve Deri-İş Sendikası ile masaya oturmaması durumunda direnişlerinin büyüyecek devam edeceğini ve bütün baskılara rağmen kazanacaklarını dile getirdiler. (Kartal)

Tüpraş işçileri Ankara yolunda

Türkiye Petrol Rafinerileri A.Ş. Kamu Ortaklığı İdaresi (TÜPRAŞ) Aliağa Rafinerisi işçileri, TÜPRAŞ'ın 65.76 oranındaki hissesinin blok satışına ilişkin ihalenin sonuçlanacağı 13 Ocak tarihinde Ankara'da olmak için 12 Ocak tarihinde yola çıktı. 27.6 milyon ton ham petrol işleme kapasitesi ile Türkiye'nin dev kuruluşlarından biri olan TÜPRAŞ'ın yüzde 65.76 oranındaki kamu hissesinin blok satış yöntemiyle özelleştirilmesi amacıyla 7 Haziran 2003 tarihinden itibaren ihalenin sonuçları 13 Ocak'ta açıklanacak. TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesi protesto etmek

amacıyla geçtiğimiz günlerde işbaşı yapmayarak hükümete uyarıda bulunan TÜPRAŞ Aliağa Rafinerisi işçileri ise 13 Ocak'ta Ankara'da olmak için yola çıktı.

AKP hükümetinin, bölgenin en büyük, Avrupa'nın ise yedinci büyük rafineri şirketi olan TÜPRAŞ'ı elden çıkarma çabası içinde olduğunu belirten Petrol-İş Aliağa Şube Başkanı **İbrahim Doğangül**, uygulanmaya çalışılan politikanın ne ekonomik, ne de toplumsal bir açıklamasının olmadığını söyledi. Hükümetin TÜPRAŞ'ı satmayı başaramayacağını ileri süren Doğangül, yapı-

cakları eyleme ilişkin de şu bilgileri verdi: "TÜPRAŞ ihalesinin sonuçlarının açıklanacağı 13 Ocak 2004 tarihinde TÜPRAŞ çalışanları da bu ihaleyi protesto etmek için Ankara'da Özelleştirme İdaresi'nin önünde bulunacaktır. Ankaraya gitmek için yarın saat 24.00'de yola çıkacağız. Bizler haksız bir uygulamaya karşı çıkmak için bu protestoyu gerçekleştiriyoruz."

(H. Merkezi)

Tabaksan-Deri işçilerinin direnişi zaferle sonuçlandı

Tabaksan-Deri'de 20 Aralık'ta başlayan direniş 31 Aralık tarihinde Tuzla Deri-İş Sendikası ile patron arasında yapılan görüşmeler sonucunda **işçiler lehine** sonuçlandı. İşçiler işten sendikalı oldukları için çıkarılmak istenmiş, alacakları da ödenmemişti. İşçilerin kararlı direnişleri sonucu patron geri adım atmak zorunda kalmıştır. İşçiler sendikal haklarını ve içerde biriken tüm haklarını aldıkları için grev kararı Deri-İş Sendikası tarafından kaldırılmıştır.

(Kartal)

GÜNDEM OKURUNA İŞKENCE

Mersin'in Çay Mahallesi'nde oturan **Hamdullah Akıtan** 4 Ocak günü mahallede bulunan bir marketten Özgür Gündem gazetesi aldığı için polisler tarafından kimlik kontrolü yapıldı. Aynı gece ise polisler tarafından evine baskın düzenlenen Akıtan gözaltına alındı. Olay sonrası İHD Mersin Şubesi'ne başvuran Akıtan yaptığı açıklamada "Bindirildiğim arabada sürekli mideme ve böbreklerime yumruklar atıldılar. Beni hiç bilmediğim bir yere götürerek burada bana fakir olamama rağmen gazeteği nasıl aldığımı, kimin adına çalıştığımı sordular. 3 saat süren işkenceden sonra beni mahalleye getirerek burada bulunan Deliçay Deresi kenarına attılar" dedi **Hamdullah Akıtan** ayrıca polisler hakkında Mersin Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunduğunu söyledi.

Emekçinin Gündemi

TÜRK-İŞ'İN İDEOLOJİK SALDIRILARI İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNİ GÖLGELEMeye YETMEZ!

Proletarya sadece burjuvaziye alaşağı etmekle kalmayıp, özgürlük ve kurtuluş mücadelesine düşman her sınıfı tarihin o kara mahzenine atacak. Onun varlığından korkanlar ve inkar edenler bu gerçekliği kabul etmeseler de tarih, bunu çoğu kez gösterdi ve gösterecek.

Türkiye'nin en büyük işçi konfederasyonu olan Türk-İş Genel Başkanı **Salih Kılıç** Evrensel gazetesine yaptığı açıklamada işçi sınıfından korkusunu bakın nasıl açıklıyor; "*Sınıf kavramı artık literatürden çıkıyor. Doktor, işçi, çiftçi emeğinin karşılığını istiyor. Bunlar bir sınıf olamaz ki, ama emek açısından aldığınızda, emek ve sermayenin çıkarları ayrışıyor ve orada sorun ortaya çıkıyor. Bütün herkesi kucaklayan, emek açısından ele almak gerekiyor. Sınıf dediğiniz zaman karşıda da bir sınıf yaratıyorsunuz.*"

Öncelikle, sınıflar bu söylemlerle yaratılmıyor bay Kılıç. Sınıflar kapitalist-emperyalist toplumun bir gerçekliği olarak var ve komünizme kadar da bu varlıklarını koruyacaklar. Ve işçi sınıfı, yani zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar, bu toplumu burjuvaziye ve onun, sizin gibi yordakçılara karşı yürüteceği mücadele ile yaratacak. Hem proletaryayı hem de burjuvaziye kapsayan ve ikisinin arasındaki çatışmayı ortadan "emek" kavramının yaratıcıları kimler? Burjuvazinin bugün varlığını sürdürdüğü ve ayakta kalışını borçlu olduğu bu emek üzerindeki sömürsü ve denetimi değil midir? Kapi-

talist toplumun ortaya çıkışından itibaren üzerinde kendini inşa ettiği temel zemin bu emeğin yoğun sömürsü değil midir? Marks o büyük öğretisini oluştururken kendinden öncekilerden farklı ve temelden farklı olarak tarihi materyalist bir şekilde yorumlamakla kalmadı ve onun değiştirilmesi pratiğine yöneldi. Ve bunu yine materyalist tarih anlayışından hareketle mevcut toplumu irdeleyerek sınıf ve sınıf ayrımlarını net olarak ortaya koydu. Sınıf mücadelesinin yasalarını ortaya koyarken proletaryanın bu mücadeledeki rolünü belirledi ve bu mücadelenin gelecekteki biçimini yani bilimsel sosyalizmi özgür toplumun adı olarak koydu. Lenin yoldaşın deyimiyle; "**Sadece Marks'ın felsefi materyalizmi, proletaryaya, o zamana kadar ki bütün ezilen sınıfların içinde sefil bir hayat yaşadıkları düşünsel kölelikten çıkış yolunu göstermiştir. Sadece Marks'ın iktisadi teorisi kapitalizmin genel düzeni içinde proletaryanın gerçek konumunu açığa çıkarmıştır.**" Yüzyıllardır süregelen ve sınıfların ortadan kalkışına kadar da geçerliliğini koruyacak olan bu gerçeklik Kılıç tarafından inkar edilmeye çalışsa da gerçek olanın bilimsel olan olduğundan hareketle proletaryanın burjuvazi ile ortak tek bir noktasının olmadığını bizler çok iyi biliyoruz.

Burjuvazi kendi karşıtı ile birlikte doğdu. Bu süreçten sonra proletarya ezilen milyonların kurtuluşunu sağlayacak tek sınıf olarak tarihteki rolünü oy-

namaya başladı. Emeğin sermaye ile uzlaşmaz nitelikte olan çatışması 1800'lerden itibaren başlayarak kimi zaman ivmelenecek kimi zaman gerilemesine rağmen kendini sürekli korudu.

İşçi sınıfının varlığını inkar eden Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç bu duruşundan bağımsız olmayarak **sınıf sendikacılığını reddediyor**. Bunu nasıl mı teorileştiriyor; "*Sınıf sendikacılığı da bana göre anlamını yitirmiştir. Ayrıca da bunun 1900'lerin başındaki sanayi devrimiyle, ondan sonra sosyalizmin önünü kesen, dikkatinizi çekerim kesen, sosyal demokrat hareketin gelişimini ve dolayısıyla, biraz da yumuşatarak demokratikleşme sürecine sokuşunda ayrıştırılan bir hareketin, sloganın ya da ideolojinin uzantısıdır...*" İşçi sınıfının varlığını kabul etmeyen bir anlayışın işçi sınıfı adına bir örgütlenmeyi ya da mücadeleyi savunmasını beklemek sanırız doğru olmayacaktır. Türk-İş'in var olan mevcut pratiği de bu anlayışın somut bir tezahüründen başka bir şey değildir. Sermayenin çıkarları mı yoksa sınıfın çıkarları mı sorusunu sorduğumuzda bay Kılıç'ın vereceği yanıt sanırız "**ikisinin de ortak çıkarları**" olacak. İşçi sınıfının tepki ve öfkesini alanlarda veya salonlarda boşaltma pratiğine sahip bu konfederasyonun işçi sınıfının çıkarlarını koruma, kollama pratik ve anlayışı da sarı sendikal bir anlayışı da aşarak burjuvazinin çıkarlarını koruma pratiğine denk düşer bir şekilde işliyor.

Emperyalizmin ve uşaklarının bugün işçi sınıfı başta olmak üzere ezilenlere yönelik saldırılarının temelini ideolojik planda yürüttükleri saldırılar oluşturmaktadır. "**İdeolojiler öldü**", "**sınıflar arasındaki çatışmalar**" bitti söylemleri bu dönemin moda sloganları. Bu söylemler birçok çevreyi etkisi

altına aldı. Sınıftan söz etmek ürkütücü, komünizm ise bir rüya haline geldi. Sınıflar ve sınıflar mücadelesinden söz edilmeksizin bu çatışmalar, daha "**yumuşatılmış**" sözcüklerle ifade edilmeye başlandı. Burjuvazi-proletarya arasındaki uzlaşmaz çelişki ara formüller bulunarak "**çözümleme**" çalışılıyor. İdeolojik düzlemdeki bu hesaplaşmada ve saflaşmada Kılıç yaptığı bu açıklamalarla safını kimden yana belirlediğini de ortaya koymuş oldu. Açıklamalarındaki "**ince**" saldırılar bu ideolojik saflaşma ve kapışmadan kesinlikle bağımsız değil. Emperyalizmin saldırıları, sınıflar arasındaki ayrımı ve yoksulların daha da yoksullaştırıldığı bir dönemi böylesine yoğun yaşatmamıştı. Bu çatışmaları her geçen gün biraz daha boyutlandırırken ideologları ve onların çanak yalayıcıları panik ve korku içinde devin uyanmasından korkarak saldırmaya devam ediyorlar. Sınıfın sahip olduğu bilim onların elinden alınarak güçsüzleştirildiğinde teslim almanın daha kolay olacağını bildiklerinden öncelikli ve yoğun olarak bilimsel düşünceye saldırıyorlar.

Sonuç yerine sözü yine Lenin yoldaşa bırakıyoruz; "**Tarihin diyalektiği öyledir ki, Marksizmin teorik zaferi, onun düşmanlarını Marksist kılığa bürünmeye zorlar.** İçten içe çürümüş olan liberalizm, sosyalist oportünizm olarak yeniden canlanmaya çalışır. Güçlerin büyük savaşlara hazırlanması dönemini bunlar, bu savaşlardan vazgeçmek olarak yorumlarlar. Ücret köleliğine karşı mücadele için kölelerinin durumlarının düzeltilmesini, sanki köleler özgür olma haklarını birkaç kuruşa satıyorlarmış gibi yorumlarlar. Korkakça, '**toplumsal barış**' (yani köle sahipleriyle barış), sınıf mücadelesinden vazgeçmeye vb. öğütlerler."

Türkiye'nin patates üretiminin 1/4'lük bölümünün karşılandığı Nevşehir'de patates fiyatlarının düşmesi köylüleri endişelendiriyor. Bu konuya ilişkin Nevşehir Ziraat Odası Başkanı Recep Tunç'un düşüncelerini aldık.

Nevşehirli patates üreticisi endişeli

-Kendinizi tanıtır mısınız?

-Recep Tunç. Nevşehir Ziraat Odası Yönetim Kurulu Başkanıyım.

-Nevşehir'de üreticinin yaşamını sürdürmesinde en etkili ürün nedir? Bize bununla ilgili bilgi verir misiniz?

-Bölgede ilk ürün patatestir. Türkiye'de hiçbir ilde görülmemiş sulu tarım yapıyoruz. Sulama suyunu 150 ila 200 metre derinlikten elektrik tüketerek çıkartıyoruz. Gelirinizin % 40'ını elektriğe yatırırsanız nasıl üretici olursunuz? Sizler düşünün bizim çiftçiliğimizi. Nevşehir Türkiye patates

tüketiminin % 21.9'unu üretmektedir. Patatesin 1 kg maliyeti 166 bin TL. Bugün satış fiyatı ise 120 bin liradır.

-Bundan birkaç yıl önce Nevşehir'de patates üreticileri ürünlerini pazarlayamadıkları için sıkıntı yaşamışlardı. Bunun yarattığı etkilere değinir misiniz?

-Bizler 1998'den bu yana sıkıntı çekiyoruz. Türkiye'de üretici borçlanarak üretim yapıyor. Yaşanan krizler yine ardından üretilen ürünlerin üretim maliyetinin % 300'ün altında satılışı ve tarım girdilerine gelen % 100 zam artışlarının sıkıntılarını bugün

Bizler köylüyüz. Belediye seçimlerinde oy kullanmayacağız. Artık vaatlere karnımız tok. Alıştık her seçim arefesinde yalanlara.

üreticiler haciz endişesi içinde yaşıyor. Bu nedenle ürünlerini topluca pazara sunmaya hazırlanıyor. Bu da fiyatların çok düşmesine neden olacaktır. Bugün pazar koşullarında 150 bin liraya kadar düşen patates fiyatları, önümüzdeki günlerde daha da düşecektir. Eğer çiftçimiz ürününü bir an önce piyasaya yöneltmek isterse, fiyatlar kısa süre içinde 100 bin lira veya daha da altında bir rakama inebilir. Ancak iç piyasadaki patates arzında yavaşlama meydana gelirse, fiyatlar üreticilerin alınterini karşılayacak düzeye ulaşabilir. Bu nedenle üreticilerimizin çok zor durumda kalmadıkça ürünlerini satmamalarını istiyoruz.

-Türkiye'de uygulanan tarım politikalarına ilişkin ne düşünüyorsunuz?

-Türkiye'de tarım konusunda pa-dışahlık gibi veya babadan oğula meslek devreder gibi bir politika izleniyor. Bunu 16 yıldır yazıyorum, anlatıyorum. Ama bir yere varamadık. Üretimde refaha kavuşmamız için 1) Üreticinin kullandığı mazot, benzin, elektrikten vergiyi kaldıracaklar, 2)

Gelir desteği ürün bazında verilecek, 3) Türkiye'de tüketilen mahsullerin belirlenerek üretimin planlı yapılması gerekmektedir.

-Bir ziraatçı olarak bölgedeki ve Türkiye'deki köylülere öneriniz nedir?

-Benim Türkiye'deki çiftçilere önerim şöyle. Sorunlarının çözümünde birlik olsunlar. Bizler yakın zamanda patates üreten il ve ilçe ziraat odaları olarak Ankara'da, patates üreten üreticilerin sorunlarının çözümü için bir araya geleceğiz. Bu yalnızca patates üreticisinin sorunu olmasın diyorum. Bir de üreticilere bölgesine göre yetişen ürünlerin hepsinden yani çeşitli üreterek az üretim, kaliteli üretim yapmalarını öneriyorum.

-Yakın bir zamanda gerçekleşecek yerel seçimlerle ilgili ne düşünüyorsunuz?

-Bizler köylüyüz. Belediye seçimlerinde oy kullanmayacağız. Artık vaatlere karnımız tok. Alıştık her seçim arefesinde yalanlara. Nasıl olsa gözü-müzü toprak doyuracak.

(H. Merkezi)

Şekerde oynanan oyunun son perdesi inmek üzere

AKP hükümeti, şeker fabrikalarının özelleştirme işlemlerinin 2004 yılı ortalarında tamamlanacağını açıkladı. Ülkemizdeki üretimi bitirmenin ilk ayağı IMF politikalarıyla uygulanan kotalar, düşük taban fiyatları iken çıkarılan şeker yasası ise üretimin daha kötü bir aşamaya gelmesini hızlandırdı.

Ege, Karadeniz, Batı Karadeniz ve T. Kürdistanı dışında kalan tarım alanlarında 450 bin köylü ailesinin tarımını yaptığı şekerpancarı üretimi bitirilme aşamasına getirildi. Oysa şekerpancarı üretiminin ülkemiz açısından önemi yadsınamayacak boyutlarda. Bu öneme kısaca değinecek olursak; Aile içi işgücü kullanılarak yapılan pancar tarımında beher ekim dekada 80 saat işgücü kullanılmaktadır. 450 bin köylü ailesi pancar tarımı ile geçimini sağlarken, şeker fabrikalarında daimi ve mevsimlik olarak 22 bin kişi çalışmakta. Ayrıca bakım ve hasat dönemlerinde 200 bin mevsimlik işçiye yılda 100 gün süreli istihdam imkanı sağlanmaktadır. Bir dekar şekerpancarı yan ürünü olan pancar posası, pancar baş ve yaprağı ve melasın hayvansal besin değeri 500 kg. arpaya eşdeğerdir. Bir dekar şekerpancarı ekmek-

le aynı tarlaya 2 dekar kadar arpa ekilmiş olur.

Tüm bunları görmezden gelen AKP hükümeti, şeker fabrikalarının özelleştirme işlemlerinin 2004 yılı ortalarında tamamlanacağını açıkladı. Ülkemizdeki üretimi bitirmenin ilk ayağı IMF politikalarıyla uygulanan kotalar, düşük taban fiyatları iken çıkarılan şeker yasası ise üretimin daha kötü bir aşamaya gelmesini hızlandırdı. ABD ve AB ülkelerinde nişasta kökenli şekerler için yüzde 2'lik kota uygulanırken şeker yasası ile Türkiye'de bu kota önce yüzde 10 olarak belirlenmişti. Kotayı % 50'ye kadar artırma yetkisi ise Bakanlar Konseyi'nden geçmişti. Yine tüm bunları pişkince savunan Sanayi ve Ticaret Bakanı Ali Coşkun şunları söylemekte; "Türkiye'de nişasta bazlı şeker üretimi ilk kez, şeker yasa-

sı ile 'kontrol' altına alındı." Yasanın çıkmasıyla beraber 2002-2003 döneminde nişasta bazlı şekerlere 234 bin 100 ton kota tahsis edildiğini savunan Coşkun yasadaki önce ise bu miktarın 460 bin ton olduğunu ileri sürdü. Aynı yıl kotanın % 50 artmasını da 57. hü-

kümet uygulamalarının devamı olarak savundu.

Tüm bunlar bir kez daha özelleştirmelerin halk çıkarına yapıldığını savunan egemenlerin emperyalist çıkarları nasıl savunduklarının göstergesidir. (Turhal)

Ziraat Konseyi, çeltik üreticisinin sorunlarını tartıştı

Ülkemizde yıllık ortalama 400 bin ton çeltik üretilmekte ve üretilen kadar da dışarıdan ithal edilmektedir. Samsun Türkiye genelinde üretilen çeltiğin % 10'unu karşılıyor ve ortalama 55 bin ton ürün elde ediliyor. Geline süreç gösteriyor ki çeltiğin üretimi ve satışında yaşanan sorunların nedeni öncelikle üreticinin kendi sorunları karşısındaki duyarsızlığı ve hak aramadan yoksun olmasından kaynaklanmakta.

Ülkenin birçok ilinde olduğu gibi Samsun'da da 12 Ziraat Konseyi oluşturulmuş durumda. Tarımsal kuruluşlar olan **OMÜ Ziraat Fakültesi**, Tarım İl Müdürlüğü, **Köy Hizmetleri Araştırma Enstitüsü**, Tarım İşletmeleri, **Karadeniz Araştırma Enstitüsü** vb. müdürlerinden, meslek örgütlerinden **Ziraat Mühendisleri Odası Samsun Şubesi**, Ziraat Odaları Merkez ve İlçe başkanlarından oluşturulan Ziraat Konseyi, Samsun'un tarım sorunlarına yönelik toplantılar düzenliyor. Her ay yapılan toplantılarda bölgenin gündemde olan sorunları tartışılıp hazırlanan raporlar, ilgili yerlere verilerek ve basına iletilerek kamuoyu oluşması sağlanıyor.

Ziraat Konseyi 2004 yılının ilk toplantısını 7 Ocak'ta Çarşamba ilçesinde, çeltik üretimi ve çiftçisinin yaşadığı sorunları tartışmak için gerçekleştirdi. Halk Eğitim Merkezi Konferans Salonunda yapılan toplantıya üreticinin katılımı azdı. Ziraat Konseyi Başkanı OMÜ Ziraat Fakültesi Dekanı Prof. Dr. **Yunus Pınar**, konseyin oluşum nedenlerine değinerek, yasal yaptırımları olmaması ile birlikte burada tarımda yaşanan sorunların çözümü için çıkarılan kararların konsey yetkilisi olan kurumlar tarafından çözülmeye çalışıldığını, hazırlanan raporların basında yer alarak gündemde tutulması sağlandığını açıklayarak **"doğal üyemiz olan üreticilerin bu tür oluşumlara katılarak des-**

tek vermesi gerekiyor" dedi.

Ziraat Konseyi ve katılımcı çiftçilerle yapılan toplantıda çeltik üretiminin azalmasının nedenleri, ithalatın serbestliğinden kaynaklı fiyatının maliyetin altında belirlenmesi, 1936 yılında çıkarılan çeltik ekimi kanununa göre izne tabi olması ve yasanın hala uygulanıyor olmasıyla ekiminin kısıtlanması, ilçede üreticilerin sondaj suyu kullanması ve hasatın da yıllara göre yağışlı geçmesi üründe rutubetin fazla olmasına neden olarak depolama sorununu yaratması; bu nedenle kurutma tesislerinin gerekliliği, çiftçilerin üretmez duruma gelmesine hükümetlerin uyguladığı politikaların neden olması, sadece üretimde değil pazarlamada ve satışında da so-

runlar yaşanıyor olması TMO (Toprak Mahsulleri Ofisi)'nin kapatılmasının istenmesi nedeni ile üreticinin çeltiğini tüccara satmaktan başka alternatifinin olmaması sağlanmaktadır.

Ülkemizde yıllık ortalama 400 bin ton çeltik üretilmekte ve üretilen kadar da dışarıdan ithal edilmektedir. Samsun Türkiye genelinde üretilen çeltiğin % 10'unu karşılıyor ve ortalama 55 bin ton ürün elde ediliyor. Geline süreç gösteriyor ki çeltiğin üretimi ve satışında yaşanan sorunların nedeni öncelikle üreticinin kendi sorunları karşısındaki duyarsızlığı ve hak arama bilincinden yoksun olmasından kaynaklanmakta. (Samsun)

DGD ödemelerinde tehdit

Devlet köylüye sağladığı tüm destekleme ve sübvansiyonları kaldırarak bunun yerine DGD ödeme modelini geçirmişti. Yaklaşık 3 yıldır uygulanmaya çalışılan bu model köylüyü üretimsizliğe sürüklemekten başka hiçbir şeye yaramadı.

2003 yılı ödemelerinin Aralık ayında yapılacağını açıklayan R. Tayyip Erdoğan **"DGD ödemeleri yapılırken öncelikle desteğe ihtiyacı olan üretici ön plana alınacak"** demişti. Ancak ödemelerin başladığı şu günlerde Tarım İl Müdürlüklerinden arazi tespiti için gönderilen yetkililerin köylüyü tehdit ettiği ortaya çıktı.

Samsun'un Salıpazarı ilçesindeki bazı köylerin muhtarları, 7 bin köylüye yetkililerin **"arazi sayılarını düşürün yoksa DGD'den yararlanamazsınız"** tehditlerini savurduğunu ve bunun sonucunda 220 bin dekar olan arazi miktarının 187 bin dekara düşürüldüğünü açıkladılar.

Mağdur olan köylüler, başkanlığa dilekçe vererek suç duyurusunda bulundular. Yaşananların ardından açıklama yapan Salıpazarı Ziraat Odası Başkanı **Şevket Güven** ise Tarım İl Müdürlüğü'nün yaptığı ölçümler nedeni ile köylülerin yaklaşık 500 milyar zarara uğratıldığını vurguladı. (Samsun)

Fındığa alternatif ürün; KIVIDEN SONRA HURMA

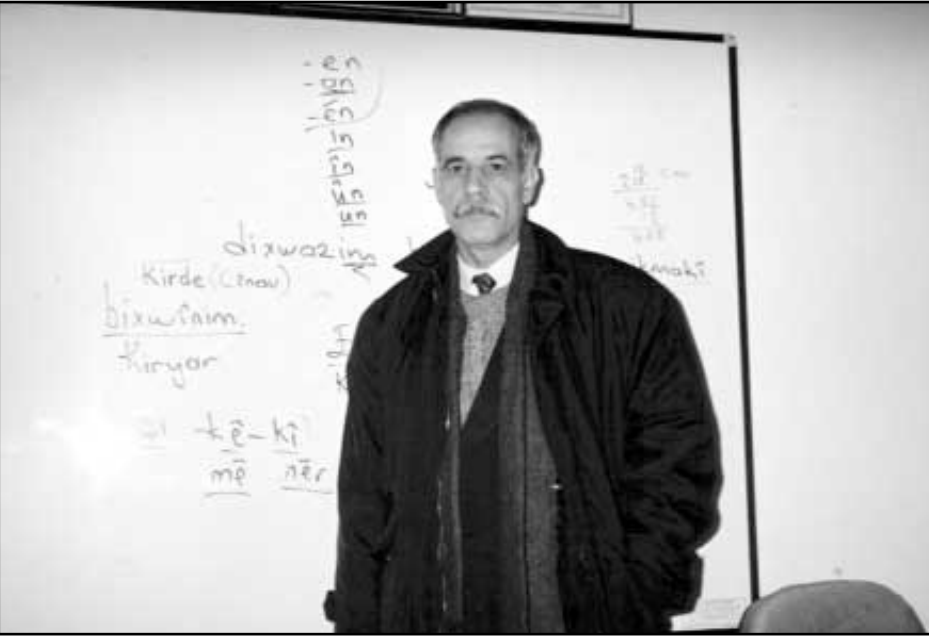
Dünyada fındık üretim ve ihtiyacının yaklaşık % 75'ini elinde bulunduran **Türkiye**'dir. Türkiye'den sonra fındığı en fazla AB üyesi ülkeler olan **İtalya** ve **İspanya** üretmektedir. Fındıkta dünya üretimi ile tüketimi arasında yılda yaklaşık kabuklu olarak 100-150 bin tonluk bir fazlalık bulunmaktadır. 100-150 bin tonluk bu fazlalık emperyalist ülkelerin elinde kalmaktadır. Bu nedenle yerli işbirlikçilerinin ve uşaklarının da yardımları ile Türkiye'de fındık üretimi bitirilmek isteniyor.

Türkiye'de fındık coğrafi koşulları nedeni ile ağırlıklı olarak Karadeniz bölgesinin Giresun, Ordu, Trabzon vb... illerinde yapılıyor. Bu illerde geçmişten bugüne üreticinin tek geçim kaynağı olan fındık; IMF politikaları doğrultusunda uygulanan kotalar, verilen düşük taban fiyatları vs. nedeni ile artık neredeyse üretilemez aşamaya getirildi. **Fındık yalnızca bölge insanının geçimini sağlamıyor, aynı zamanda T. Kürdistanı illerinden fındık toplamak için gelen ailelerin de ekmek kapısı oluyordu.** Tıpkı diğer üreticiler gibi fındık üreticisinin de tepkisini

toplayan egemenler, asıl amaçlarını gizlemek çabası içerisinde her dönem ortaya yeni yalanlar atmaktan vazgeçmiyor. Geçmiş yıllarda üretilen ürünlerin aflatoksinli olmasından kaynaklı fındığın artık para etmediği yerine alternatif olarak kivi üretimi köylüye empoze edilmeye çalışılmıştı. Şimdilerde ise kivin yerini hurma almış durumda. **"Fındığa alternatif olarak hurma"** öneriliyor. Oysa üretici bu ürün hakkında da hiçbir bilgiye sahip değil, arazinin uygun olup olmaması ise fikir sahipleri açısından hiç umursanmamaktadır. Çünkü asıl niyet emperyalist efendilerinin çıkarları gereği fındık üretimini bitirmektir. (Samsun)

“Kürtçe kurs önündeki engeller önyargı meselesidir”

Devletin AB uyum yasaları çerçevesinde artırdığı “demokratikleşiyoruz” söyleminin pratikte hiçbir yansımasını bulmadığı, bunun sadece kağıt üzerinde kalan bir söylem olduğu artık yapılan her uygulamada kendini daha fazla hissettiriyor. AB’ye giriş sürecinde kendisini “demokratik” göstermek için izin verdiği, aslında ulusların en doğal ve demokratik hakları olan kendi dil ve lehçelerini öğrenmek için kurulan kursların tamamen keyfi uygulamalar ile engellendiğini görüyoruz. Batman’da kurs binasının kapı ve pencerelerinin 2’şer cm kısa olduğu için yasal işlemlerin durdurulması, Adana’da ise eksik olan bir evrakın aylarca imzalanmaması tamamen bu politikaların birer yansımasıdır. Konuyla ilgili olarak Adana Kürtçe Dil Ve Lehçeleri Kursu kurucu

müdürü **Abdurrahman Bakır**’ın düşüncelerini aldık.

-Açtığınız kurs hakkında bilgi verirsiniz?

-Adım Abdurrahman Bakır. Adana Özel Kürt Dili Ve Lehçeleri Öğretim Kursu kurucu müdürüyüm. Yaklaşık 10 aydan beri bir başvuru yaptık, şu an tüm çalışmalarımızı tamamlamış durumdayız. Sadece Valilik tarafından imzalanması gereken bir evrak kaldı. Bu tamamlandıktan sonra dosyamızı Ankara Milli Eğitim Bakanlığı’na sunacağız. Ancak burada bir şeye değinmek istiyorum. Buradaki yasal işlemlerin çok yavaş işlediğini görüyoruz. Yani beş tane kurum kendi aralarındaki yazışmaları, görüşmeleri 10 aydan beri gerçekleştirememiş. Böyle bir gerçeklikle karşı karşıyayız.

-Halkın kursa ilgisi nasıl?

-Biz tüm işlemlerimizi yapıp, müfettişler de gelip raporlarını yazdıktan sonra halkın yoğun talebi oldu. Bu talebi karşılamak için bir ön kayıt yapmaya başladık. Şu ana kadar öğrencisinden, memuruna, kadından erkeğine hatta Türk’üne ve Arabına kadar birçok kişi başvurdu.

-Sistem bir taraftan demokratikleşiyoruz söylemini yaymasına karşın diğer taraftan en doğal hak ve demokratik talepleri engellemek için çeşitli kılıflar altında yasalar koyuyor. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Aslında sistemin demokratikleşmeyi isteme gibi bir kaygısı olduğunu düşünmüyorum. Bu dünya konjonktürüne bağlı olarak gelişen bir olaydır. İkinci bir sebebi ise sistemin, iktidarın iç dinamiklerinin baskısı ile geliştiğini düşünüyorum. Zaten bu söylemlerin kağıt üzerinde kaldığını görüyoruz. Bu çalışma alanımıza çok net yansıyor. Aslında zihniyet meselesidir tüm bunlar.

-Son olarak söylemek istediğiniz birşey var mı?

-Öncelikle biz bu alanda tamamen demokratik bir çalışma yaptığımızı belirtiyoruz. Ve yüreğimizi ortaya koyduk. Bunun için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Bir de bugünkü mevcut iktidar ve sistem halkların üzerine kam-bur olmuşlar. Artık bunların bu ülkenin geleceğini, sosyal, siyasal kaderini halkların kendi iradesine bırakması lazım. Bunun önünde engel olmasınlar.

(Mersin)

YOZLAŞTIRMAYA KARŞI MÜCADELE

Mersin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 10 Ocak Cumartesi günü saat 12:30’da dernek binasında bir basın açıklaması düzenleyerek herkesin yozlaştırmaya karşı ortak hareket etmesini istedi. Dernek Başkanı **Gülen Günbir**’in yaptığı açıklamada yozlaştırmamın, uyuşturucu ve fuhuşun sistemin bilinçli bir politikası olduğunu, muhalif ve devrimci mücadeleye yönelen kitlelerin istemeyerek de olsa bu batağa saplandığını belirterek, “**Tüm halkımızı ortak mücadele etmeye çağırıyoruz**” diyerek açıklamayı bitirdi. (Mersin)

ŞIRNAK’TA KÖYLÜLER

ASKERLER TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜ

Şırnak’ın Uludere İlçesi’ne bağlı Şenoba (Sêgırka) Beldesi dağlık alanında operasyon düzenleyen askerlerin **Hakim Bilen** adlı köylüyü öldürdüğü iddia edildi.

Edinilen bilgiye göre, Şenoba Tabur Komutanlığı’na bağlı askerler ile Şenoba Köyü korucuları tarafından **Katır Mağaraları** bölgesinde bir operasyon düzenlendi. Gece başlayan ve ertesi güne kadar süren operasyon sırasında adı geçen bölgede bir arkadaşıyla ava çıkan **Hakim Bilen** adlı köylü askerlerin açtığı ateş sonucu yaşamını yitirdi. (H. Merkezi)

Tutsak yakınlarına “terör” damgası

Muş E Tipi Hapishanesi’ne ziyarete giden tutsak yakınlarının bileklerine “terör” damgası vurulmasının infaz hukukuna aykırı olduğunu belirten Tunceli Baro Başkanı Avukat **Hüseyin Aygün**, işlemi yapan kamu görevlileri hakkında suç duyurusunda bulunup, maddi ve manevi tazminat davası açılabilceğini söyledi.

Tutsak yakınlarının bileklerine vurulan damga uygulamasının bireyin kişilik haklarına saldırı olduğunu belirten Aygün, “Anayasa’nın 10. maddesinde ‘kimse insan haysiyeti ile bağdaşmayan bir uygulamaya tabi tutulamaz’ ibaresi geçiyor. Yine Anayasa, ‘herkes kanun önünde eşittir’ diyor. Uygulama bu maddelerin tümüne aykırıdır” dedi.

Uygulamanın Türkiye’nin altına imza attığı Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’yle (AİHS) de bağdaşmadığını dile getiren Aygün, “İnsanların koluna onların iradesi dışında mühür vurulması, bir cezalandırma anlamına geliyor. Mühür vurulmasının yasal infaz hukuku rejimine göre bir dayanağının olmadığı da göz önüne alınırsa, bunun kanunsuz bir ceza olarak telakki edilmesi de mümkün” diye konuştu.

GÖREVLİLER HAKKINDA SUÇ DUYURUSU

Uygulamanın kişinin özel hayatına saldırı olduğunu da kaydeden Aygün, “Görüşe gidenler içerdeki tutuklu ya da hükümlülerin yakınlarıdır. Kendi eşikle görüşmeye giden kadının ve babalarıyla görüşmeye giden çocukların kolları-

na ‘terör’ damgası vurulması, onların özel yaşamına, aile oluşturma haklarına da bir saldırıdır. Bu uygulama onların aile yaşamını, aile bütünlüğünü, özel hayatlarının sağlığını da zedelemiştir” şeklinde konuştu. Uygulamaya maruz kalan tutuklu yakınlarının ve tutukluların maddi ve manevi tazminat davası açma

haklarının bulunduğunu belirten Aygün, işlemi yapan kişiler hakkında suç duyurusunda bulunulabileceğini sözlerine ekledi.

AİLELER TEPKİLİ

Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile Dayanışma Derneği (TUHAD-DER) Muş Şubesi ile DEHAP Bulanık İlçe Örgütü, Kürtçe üzerindeki baskı ve Muş Hapishanesi’ne giden tutuklu yakınlarının kollarına “Terör” damgası vurulmasını kınadı.

Bulanık’taki Hasanpaşa Caddesi üzerinde ortak basın açıklaması yapan TUHAD-DER Muş Şubesi ve DEHAP Bulanık İlçe Örgütü adına konuşan DEHAP Bulanık İlçe Başkanı **Seyithan Akkaya**, açıklamada, Muş Hapishanesi’ne yakınlarını görmeye giden tutuklu yakınlarının kollarına “Terör” damgasının vurulması uygulamasına da değindi ve uygulamanın bir “terör girişi” olduğunu belirterek şunları söyledi: “Muş Hapishanesi’ne yakınlarını ziyaret etmeye gidenlerin kollarına ‘terör’ diye mühür vuruyorlarsa esasen bu ‘terör’dür” dedi.

Açıklama sırasında kitle sık sık “Siyasi tutsaklar onurumuzdur” sloganlarını attı. (H. Merkezi)

T. Kürdistanı'nda hak ihlalleri sınır tanımıyor

Türkiye Kürdistanı'nda 2003 yılında yaşanan hak ihlalleri raporunu açıklayan İnsan Hakları Derneği (İHD) Diyarbakır Şube Başkanı **Selahattin Demirtaş**, hak ihlallerinde büyük bir artışın yaşandığını ifade etti. Bir yılda toplam 7 bin 100 hak ihlalinin yaşandığını, şubelerine ise toplam bin 677 kişinin başvurduğunu belirten Demirtaş, **"Umarım Cumhuriyet Başsavcısı yaşanan bu hak ihlallerinin bir daha yaşanmaması için gerekli tedbirleri alır"** dedi.

İHD Diyarbakır Şubesi, 2003 yılında yaşanan hak ihlalleri raporuna ilişkin dernek binasında basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasını yapan İHD Diyarbakır Şube Başkanı Demirtaş, geçen yıla oranla hak ihlali türünde de artış yaşandığını söyledi. Önümüzdeki günlerde 2003 yılı hak ihlalleri raporu-

nu kitap haline getirip hükümet yetkilileri ile bütün parlamenterlere ve diğer siyasi parti yetkililerine göndermeyi hedeflediklerini belirtti. Demirtaş konuşmasının devamında, şunları söyledi: "2003 yılında hak ihlalleri konusunda bir artış yaşandı. Bu durumun başlıca nedenleri şunlardır. AB uyum yasalarına karşı adli, idari ve askeri bürokrasinin bilinçli bir şekilde direnç göstermesi ve yeni çıkan yasaları uygulamama konusunda ısrar etmesidir. Bununla birlikte **vatandaşların hak arama bilincinin ve insan hakları kültürünün gelişmeye başlaması, hak ihlallerinin gizli kalmasını önlemektedir.** Önceki yıllarda derneğimize başvurmaya gerek duymayan birçok mağdur grubu, artık hak ihlaline maruz kaldığında şikayette bulunmayı tercih etmektedir. İnsan haklarına saygı konusu halen bir devlet po-

litikasına dönüşmemiştir. Devletin insan haklarına bakış açısı halen 'taktiksel' bir bakış açısından öteye geçememiştir. Bölgede meydana gelen hak ihlallerinin önemli bir kısmı 'Kürt sorunu'na yaklaşımdan kaynaklanmıştır. Gözaltı, işkence, toplantı ve gösterilere müdahale, mayın patlamaları, cezaevi sorunları gibi birçok ihlal artışının nedeni, Kürt sorununa karşı sert, baskıcı ve inkarcı tutumdur. İnsan hakları ihlallerini gündeme taşıyarak çözüme katkı sunmaya çalışan İnsan Hakları Örgütleri, halen **'zararlı örgütler'** olarak görülmekte, düşünceleri ve önerileri dik-kate alınmamaktadır. Hükümet 2004 yılında daha başarılı bir insan hakları grafiği çizmek istiyorsa, bu sorun alanlarına ciddiyetle eğilmek durumundadır. Aksi takdirde 2004 yılı sonunda daha ciddi sorunlarla karşılaşmaktan kaygı duyuyoruz."

"HER AÇIKLAMADAN SORUŞTURMALIK OLUYORUZ"

Açıkladıkları **her rapordan sonra savcılık tarafından haklarında soruşturma açıldığını** hatırlatan Demirtaş, haklarında şu ana kadar yaklaşık 50 soruşturmanın açıldığını dikkat çekti. Yaptıkları bu açıklamadan dolayı da savcılığın haklarında soruşturma başlatacağını bildiklerini belirten Demirtaş, "Hazırladığımız bu rapor Cumhuriyet Başsavcılığı'na gidecektir. Umarım Başsavcı yaşanan bu hak ihlallerinin yaşanmaması için gerekli tedbirleri almaya çalışır" dedi. (H. Merkezi)

İHD Diyarbakır Şubesi'nin bölgede yaşanan 2003 yılı hak ihlalleri bilançosu ise şöyle:

- * Yaşanan çatışmalarda: 105 ölü-31 yaralı
- * Faili meçhul cinayetler/saldırıları yargısız infaz: 84 ölü-22 yaralı
- * Mayın ve patlayıcı maddeden dolayı: 24 ölü-41 yaralı-6 koyun telef oldu
- * Gözaltı: 3 bin 14
- * İşkence ve kötü muamele iddiası: 502
- Jandarma görevlileri tarafından: 109
- Emniyet görevlileri tarafından: 357
- Korucular tarafından: 8
- İnfaz Koruma memurları: 9
- * Kayıp iddiası: 7
- * Tutuklama: 574
- * Toplumsal olaylarda olay sayısı: 90
- * Toplumsal olaylarda gözaltı: 1000
- * Toplumsal olaylarda yaralama/darp: 160
- * Mülkiyet hakkı ihlali: 3 bin 96
- * Sürgün: 34
- * İdari soruşturma ve cezalar: 418
- * Düşünce ve ifade özgürlüğünden soruşturma ve cezalar: 880
- * Kapatılan radyo/TV: 1
- * Kapatılan Sivil Toplum Örgütü: 2
- * Yasaklanan etkinlikler: 36
- * Yasaklanan/toplanan yayınlar: 42
- * Cezaevinde işkence ve kötü muamele iddiaları: 26
- * İntihar ve intihar teşebbüsleri: 151
- * Başvuru toplam ihlal sayısı: Bin 677
- * Toplam hak ihlali sayısı: 7 bin 100

TİHV'e 886 işkence başvurusu

4 Ocak 2003 tarihinde Türkiye İnsan Hakları Vakfı tarafından 2003 yılında yaşanan hak ihlallerine ait rapor kamuoyuna duyuruldu.

TİHV Başkanı **Yavuz Önen**'in açıkladığı raporda çarpıcı rakamlar yer alıyor. 2003 yılında 32'si çocuk olmak üzere 886 kişinin işkence nedeniyle tedavi görmek için başvurduğu belirtiliyor. Türkiye'de işkence, gözaltı durumlarında İnsan Hakları Derneği vb. kurumlara yapılan başvuruların yaşananlar ile arasındaki uçurum bilinen bir gerçek. Yıllardır bilinçli bir şekilde temizlenmeyen ve temizlenmesi için yapılan girişimler engellenen mayınlar; bu yıl 24 kişinin yaşamına son verdi. Paket paket çıkartılan demokratikleşme yasalarının günlük yaşama yansımadağı verilerle ortaya konuluyor. HADEP kapatılırken, 46 yöneticisine ömür boyu siyaset yasağı getirildi. 24 kişi polislin açtığı ateş sonucu yaşamını yitirdi. 2003 yılı bu şekilde yaşanırken Yavuz Önen; 2004 yılında; Seçim yasağının değiştirilmesini, köy koruculuğunun tasfiye edilmesini, düşünce ve örgütlenme alanının yasaklı durumuna son verilmesini istediklerini dile getirdi. (Ankara)

GÜNDEM OKURUNA İŞKENCE

Mersin'in Çay Mahallesi'nde oturan **Hamdullah Akıtan**'a 4 Ocak günü mahallede bulunan bir marketten Özgür Gündem gazetesi aldığı için polisler tarafından kimlik kontrolü yapıldı. Aynı gece ise polisler tarafından evine baskın düzenlenen Akıtan gözaltına alındı. Olay sonrası İHD Mersin Şubesi'ne başvuran Akıtan yaptığı açıklamada "Bindirildiğim arabada sürekli mideme ve böbreklerime yumruklar atıldılar. Beni hiç bilmediğim bir yere götürerek burada bana fakir olmama rağmen gazete-yi nasıl aldığımı, kimin adına çalıştığımı sordular. 3 saat süren işkence-den sonra beni mahalleye getirerek burada bulunan Deliçay Deresi kenarına attılar" dedi. Hamdullah Akıtan ayrıca polisler hakkında Mersin Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunduğunu söyledi. (Mersin)

İkitelli'de polis terörü

6 Ocak 2004 tarihinde İkitelli Atatürk Mahallesi Parseller Caddesi'nde bir grup, Mücadele Birliği dergisinin "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük" yazılı olan afişlerini yapıştırırken sivil polisler tarafından üzerlerine ateş açıldı. Saldırıda ölen ya da yaralanan olmadı. Bu olayın ardından yaşananları protesto etmek için İkitelli'de yapılmak istenen basın açıklaması da polislin vahşice saldırısıyla karşılaştı. Saldırı sırasında birçok insan gözaltına alındı.

Basın açıklamasına muhabir olarak katılan Mücadele Birliği

Yazı İşleri Müdürü **Özgen İş**'in de aralarında bulunduğu yaklaşık 12-15 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında **Ayışığı Sanat Merkezi** emekçileri ve Mücadele Birliği muhabirleri de bulunuyor.

Olayın ardından yazılı olarak açıklama yapan Mücadele Birliği dergisi Yazı İşleri Müdürü Özgen İş'in muhabirlerinin ve okurlarının derhal serbest bırakılmasını istedi. Gözaltına alınanların başına gelebilecek her türlü olumsuzluktan da İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün sorumlu olduğunu dile getirdiler. (H. Merkezi)

Türkiye'de faili meçhul cinayetler

"Faili Meçhul Cinayetler ve Türkiye Gerçeği" konulu panel düzenleyen Sağlık Emekçileri Sendikası, bu olayların sorumluluğunun devlete ait olduğunu belirtti.

4 Ocak günü SES'in 6. **Kültür ve Sanat Etkinlikleri** çerçevesinde düzenlenen ve İHD'nin de katılımcı olduğu panelde; faili meçhul cinayetlerin sayısının 15 yılda 2 bin 316 olduğuna dikkat çekildi. Faili meçhul cinayetlerde yaşamını yitiren SES onur üyeleri adına yapılan etkinlikte konuşan İHD Genel Başkanı **Hüsnü Öndül**; siyasal özgürlüklerin demokrasinin yapıtaşını oluşturduğunu belirterek bunun benimsememesinden dolayı faili belli cinayetlerin olduğunu ifade etti.

Panelde söz alan Gazeteci Yazar **Haluk Gerger** de Türkiye'nin ABD bağımlılığına vurgu yaparak saldırganlığın arttığının altını çizdi. Mevcut yönetimin toplumun ihtiyaçlarına yanıt olamadığını söyleyen Gerger; yönetenlerin toplumun beyinlerini tutsak almaya çalıştıklarını ifade etti. Panelde; katledilen **Necati Aydın**'ı yakından tanıyan İHD Yönetim Kurulu üyesi **Hanefi Işık** da duygularını dile getirdi. (Ankara)

Küçük gözlerde eziklik var

Çocuklar, yaşamın kıyısında her şeyden habersiz dört elle sarılmaya çalışıyorlar geleceğe... Ama her geçen gün gittikçe ağırlaşan yaşam koşulları, her şeyden habersiz denilen, “işleri oyun oynamak” olan çocukların aslında ne kadar ağır yükleri omuzladıklarını gösteriyor. Bir yanda her çeşit bolluk... Mağazalar, dükkanlar, televizyonlar, gazeteler rengarenk oyuncaklar, harika yiyecekler göz kırıyor, “al beni” diyor. Oysa her şeyi görebilirsin ama sahip olamazsın! Paran kadar mutluluk vereceğiz sana sevgili çocuk! Tıpkı haksız yere hapis yatan seyyar satıcının

eline 50 milyon lira tutuşturduğumuz gibi! Ekonomik ve sosyal durumuna göre bu para, üzüntüsüne yeter çünkü! Oysa çocuk; zoraki, gönülsüz vazgeçse de oyuncaktan, çikolatadan yaşamı bu kadarcık arızayla da atlatamayacaktır. Bu küçük eziklikler, açlığa, susuzluğa, yoksulluğa, dayağa, şiddet dolu bir ortama göre küçük kalacaktır ve erken büyüme zorunda kalacaktır bütün yoksul çocuklar gibi. Bayram-

lık isteğini dile getiremeyecek, küçük yaşta çalışmanın sorumluluğunu yükleyecektir minik omuzlarına...

Geçen yıl meydana gelen 132 bin 120 olayda **20 bin 755** çocuğun şiddet mağduru olduğunu okuyacağız sonra. Aile fertlerine yönelik meydana gelen kötü muamele olaylarının 5 bin 197'sinde **557** çocuğun mağdur olduğunu öğreneceğiz. Türkiye'de istatistiklerin saklı gerçeğin **çok azını** dile

getirdiğini bilerek hem de! Üstelik kimden duyacağız bu açıklamaları: Emniyet Genel Müdürlüğü sözcüsü **Ramazan Er**'den! Kameralar karşısında “şefkatli polis” rolünü oynarken. 10 yaşından küçük **12 bin 911** çocukla ilgili “işlem” yapıldığını belirtirken hem de! Sokak çocukları için yaptıkları tek şeyin onları “fişlemek” olduğunu söyleyen bu kişinin bunu niye iyi bir şey gibi gösterdiğini düşüneceğiz sonra. Malum geleceğin “potansiyel suçluları” bunlar ve şimdiden bilmesi gerekiyor bunları, “yüce” devletin, “şefkatli” kolluk güçlerinin...

1185'inin kayıp olduğunu, **4 bininin** evden kaçtığını, **284**'ünün sokağa atıldığını duyacağız. **Polis sözcüsü açıklamayacak bize kaç bin çocuğun oyun yaşında çalışmak zorunda kaldığını, kaç bininin akşamları aç uyduğunu, kaç bininin okul, hastane gibi yerlerin yakınından bile geçmediğini...** “Toplumun huzur ve güvenliğini sarsıcı” olaylar değil çünkü bunlar... Sokaklarda yaşayan

binlerce çocuk ya bir SAT komandosunu bıçaklayarak öldürdüğünde –öyle ya onlar yenilmezdi- ya da bir uluslararası bir konferans öncesi sokaklardan toplanıp, kibar gözlerin görmediği yerlere tıkları hatırlanacak. Unutmadan tabi, Çocuk Şube Müdürlüklerinin “suçlu çocuklar” için yaptığı bir şey daha var: “**Çocuk polisi tabelasının renkli harflerle yazılması**” İçeride, nezarethanede dayak, küfür ve cop... Ve dışarıda renkli bir yazı. Belli ki verebilecekleri hiçbir şey yok, ne bu sistemin ne de kolluk güçlerinin, bu ülkenin ezikliği mühürle yüreğine kazanmış olan çocuklarına. Gerçi sözcü polisin dediği gibi “fişlenen” **87 bin 775** çocuktan, **37 bin 777**'sinin Cumhuriyet Savcılıklarına teslim edilmesinden başka...

(H. Merkezi)

✓ MEZAR TİPİ TECRİT

Diyarbakır E Tipi Kapalı Hapishanesi'nden, D Tipi Hapishane'ye sevk edildikten sonra tek kişilik hücreye konulan İrfan Topgüç'ün ağabeyi Faysal Topgüç, kardeşinin hayatından endişe duyduğunu söyleyerek, görüşte kardeşinin kendisine “Koşullarımı düzeltmezlerse kendimi yakacağım” dediğini belirterek İHD Diyarbakır Şubesi'ne başvurup bunun engellenmesi için girişimde bulun-

nulmasını istedi. 2 haftadır tek kişilik hücrede tutulan İrfan Topgüç'ün kendisine kağıt, kalem ve kitap verilmediği, sadece sigara ve kibrit verildiği, sağlık durumunun ve psikolojisinin çok kötü olduğu öğrenildi. Hapishaneye asılan listede isminin adli suçlu olarak yazıldığını, götürülen bataniyenin bile içeri alınmadığını belirten ailesi, bir şey olursa sorumlusunun devlet olacağını dile getirdiler.

✓ İHD'DEN OTURMA EYLEMİ

10 Ocak Cumartesi günü İHD üyesi bir grup Sultanahmet, Mehmet Akif Ersoy Parkı'nda bir araya gelerek F ve D Tipi Hapishanelerine yapılan sevkleri protesto ettiler. Saat 13:00'te başlayan eylemde grup adına konuşan İHD İstanbul Şubesi Cezaevleri Komisyonu Üyesi Ümit Efe, D Tipi Hapishanelerin yanı sıra E tipinden, F tipine sevklerin yapıldığını, tutuklu ve hükümlülere üzerindeki bu baskılara bir an önce son verilmesi

gerektiğini belirtti. Sivil İzleme Kurullarının işlevsizliğine ve Ceza İnfaz Yasası'nın yaptırımlarla dolu olduğuna da değinen Efe, ayrıca avukatlara güvenlik kontrolü adı altında yapılan uygulamalara, mahkemeye getirilip-götürülürken tutsakların maruz kaldığı insanlık dışı uygulamalara da dikkat çekti. Konuşmanın ardından birkaç dakika daha oturan eylemciler alkışlarla eylemlerini bitirdiler.

(H. Merkezi)

Malatya Hapishanesi'nde keyfi uygulamalar

Malatya Hapishanesi'nde siyasi kadın tutsaklara ve tutsak yakınlarına yapılan saldırılar artarak devam ediyor. Bundan önce birçok kez tutsaklara keyfi nedenlerle mektup ve görüş yasağı verilirken bu kez saldırıların dozajı artırılarak tutsaklara saldırıldı. 19 Aralık katliamını protesto etmek amacıyla **Partizan dergisi okurları, Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ile Ezilenlerin Sosyalist Platformu** 19 Aralık günü hapishane önünde bir basın açıklaması yapmış hapishane içine karanfiller atılmıştı. Devrimci tutsakların sahiplenişini hazmedemeyen hapishane yönetimi, basın açıklamasını bahane ederek kadın tutsakların koşuşuna saldırarak keyfi bir şekilde arama yapmıştır. Aramada hapishane yönetimi tutsakları tehdit ederek “**bu kez biz geldik, bir sonraki aramaya askerlerle geleceğiz. Elbiseleriniz fazla onları da alacağız**” diyerek koşuşu talan etmişlerdir. Bunun yanında tutsakların görüş yasağı yeni bitmişken tutsaklara haber vermeden Mayıs'ın 22'sine kadar görüş yasağı verildi. Tutsak aileleri görüşe giderken kendilerine hiçbir açıklama yapılmadan “**görüş yasak**” diyerek geri göndermişlerdir. Konuyla ilgili tutsaklar hapishane yönetimi hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunurlarken savcılık takipsizlik kararı verdi.

(Malatya)

✓ ÜMİT CİHAN TARHO MEZARI BAŞINDA ANILDI

7 Ocak 1998 tarihinde ülkücü sivil faşistler tarafından katledilen devrimci-yurtsever öğrenci **Ümit Cihan Tarho** ölümünün 6. yıldönümünde ailesi, yoldaşları ve dostları tarafından üniversitede ve mezarı başında anıldı.

5 Ocak 2004 tarihinde Malatya **İnönü Üniversitesi'nde** bir araya gelen devrimci ve yurtsever öğrenciler, Fen Edebiyat kantininden İlahiyat Fakültesi'nin önüne kadar sessizce yürüdüler. Burada fakülte önüne karanfiller bırakıldı. Kısa bir konuşmanın ardından bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Anma alkışlarla sona erdi. Bu arada ÖGB ve jandarmanın alanda yoğun yığınak yaptığı görüldü.

İkinci anma ise **7 Ocak Çarşamba günü** Şehir Mezarlığı'nda Ümit Cihan Tarho'nun mezarı başında yapıldı. Mezarlık girişinde jandarmanın ve TMSH ekiblerinin yoğun yığınak yaptığı görülürken jandarma, araçları durdurarak kimlik kontrolü yaptı. Ümit Cihan Tarho'nun kartlarını takan kitle daha sonra mezar başına gitti. Şehit düşen devrimci ve yurtseverler adına yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından yapılan konuşmada Ümit Cihan Tarho'nun bir simge olduğu vurgulanırken Tarho'nun mücadele devam ettikçe yaşatılacağı belirtildi. Mezar başına karanfil ve gül bırakıldıktan sonra anma sona erdi.

(Malatya)

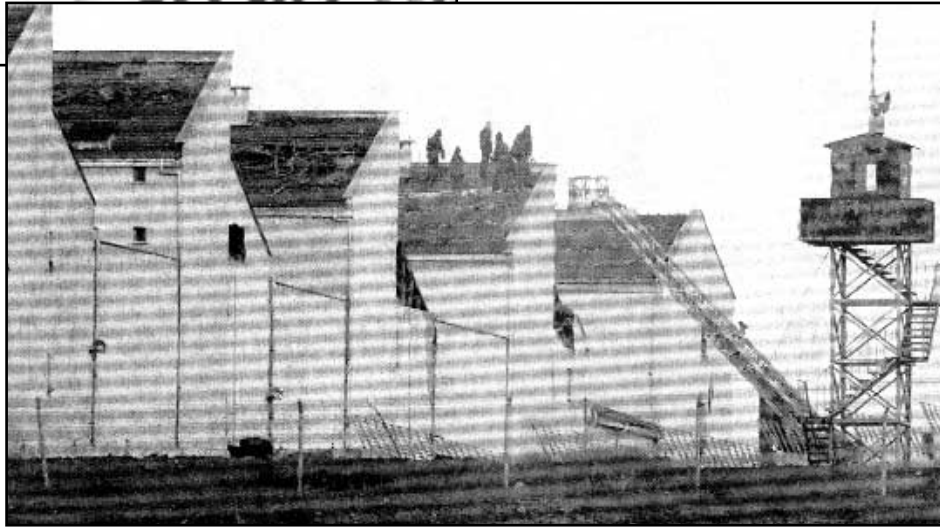

Aileler çocuklarının yaşamından endişeli

Bayrampaşa ve Ümraniye hapishanelerinden Tekirdağ F Tipi Kapalı Hapishanesi'ne sevk edilen tutuklu ve hükümlülere işkence yapıldığını ifade eden tutuklu yakınları, "Çocuklarımızın durumu içler acısı. Kiminin kolu kırılmış kimisinin ise vücudunun belli yerlerinde darp izleri var. Çocuklarımızın yaşamından endişe duyuyoruz" dedi.

Bayrampaşa Hapishanesi'nden Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesine sevk edilen oğlu Mehmet Yılmaz'a burada işkence yapıldığını söyleyen Arafet Yılmaz, "Sevk sırasında yaptıkları yetmezmiş gibi şimdi de hapishanede işkenceye devam ediyorlarmış. Bu işkenceler yüzünden Özgür Gürbüz isimli bir tutuklunun kolu kırılmış. Oğlum kendi vücudunda da darp izleri olduğunu söyledi. Bana izleri göstermek isteyin-

ce gardiyanlar hemen engel oldu. Kendi dilimizle konuşmamıza bile izin vermediler. Biz Kürtçe konuşurken gardiyanlardan biri, 'Kürtçe konuşmak yasak, ya Türkçe konuşacaksınız ya da bir daha sizi almaz' diyerek bizi tehdit etti. Oğlum ve oradaki tutuklular için çok endişeleniyorum. Baskıların yoğunlaştığı görüş es-

nasında da anlaşılıyordu" diye konuştu.

Oğlu Ercan Kılıç'ın yaşamından endişe duyduğunu belirten Abdullah Kılıç ise tutukluların birbirlerini görmelerini engellemek için herkese farklı bir görüş saati verildiğine dikkat çekerek, "Aynı hücrede kalanların görüş saatleri bile farklı. İki hücre arasına itirafçılar yerleştirilerek, tutukluların iletişimini engellemek istiyorlar. Çocuklarımızın üzerinde çok büyük fiziksel ve psikolojik baskı mevcut. Oğlumun gözlerini morarmış, ayaklarını yaralı ve sarılı

İHD İzmir Şubesi'nden suç duyurusu

İHD İzmir Şubesi üyeleri ve yöneticileri 6 Ocak 2003 tarihinde saat 13:00'de İzmir Bayraklı Adliyesi'nde toplanarak Adli Tıp hakkında suç duyurusunda bulundular. Adli Tıp Wernicke Korsakoff hastaları için önce rahatsız raporu vermesine rağmen daha sonra bu kararını tek tek değiştirerek olumsuz raporlar vermiş, Ölüm Orucu gazilerinin tedavilerini engellemişlerdi. Bunun üzerine suç duyurusunda bulunan İHD'liler adına açıklamayı İHD İzmir Şubesi Başkanı Mustafa Rollas yaptı. Rollas yaptığı açıklamayla uygulamanın anti-demokratik olduğunu vurgulayıp, kamuoyunu duyarlılığa çağırdı. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganlarının da atıldığı açıklamanın ardından suç duyurusunda bulunan İHD'liler açıklamalarını bitirdiler.

(İzmir)

İHD'den korsakoff hastalarına destek

Adli Tıp raporları tarafsız değil!

İHD İstanbul Şubesi yöneticileri Wernicke Korsakoff hastası kişilere "iyileşebilir" raporu veren Adli Tıp Kurumu hakkında suç duyurusunda bulundu. 3 Ocak 2004'te Sultanahmet Adliyesi önünde toplanan İHD yöneticileri kurumun yanlı davranışlarını ortaya koymak için suç duyurusu hazırladıklarını belirttiler. İHD İstanbul Şube Başkanı Kiraz Biçici yaptığı açıklamada "Bu hastalık, Adli Tıp Kurumu'nun da daha önce verdiği raporlarda olduğu gibi, dünya tıp literatüründe de iyileşmesi mümkün olmayan bir hastalık olarak biliniyor. Mezar tipi cezaevlerinin açılmasıyla hastalara iyileşti raporları verilmeye başlandı" dedi. İHD Cezaevi Komisyonu Üyesi Av. Ahmet Fazıltauer ise, Adli Tıp Başkanı'nın daha önce "Bütün raporlarımızın

arkasındayız. Bu hastaların iyileşmesi imkansız" dediğini belirterek, bugün verilen raporların kasıtlı olduğunu vurguladı. Adli Tıp Kurumu Başkanı ve görevli doktorlar hakkında "görevi kötüye kullanma", "Gerçeğe aykırı rapor düzenleme" ve "Görevi ihmal" suçundan dava açılması ve cezalandırılmaları için suç duyurusunda bulunuldu. Suç duyurusunun yapılmasının ardından açıklama bitirildi.

9 Ocak 2004 tarihinde de Galatasaray Postanesi önünde biraraya gelen İHD üyeleri Adalet Bakanı Cemil Çiçek'e faks çekti. D ve L tipi hapishaneleri protesto etmek amacıyla yapılan faks çekme eyleminde basın metnini İHD yönetim kurulu üyesi Huri Vayış okudu.

(Haber Merkezi)

İstanbul

Sağlık emekçilerinden eylemler

Sağlık Bakanlığı tarafından yayınlanan Döner Sermaye Genelgesi'ni protesto eden sağlık emekçileri, amacın sağlık hizmeti vermek değil sağlık çalışanlarının performansı ile hastanelerin kâr etmesi olduğunu söyledi.

SES Bakırköy Şubesi üyeleri, sağlık kurumlarında performansa dayalı "Döner Sermaye Uygulaması"nın 1 Ocak'ta yürürlüğe girmesini protesto etmek amacıyla Dr. Sadi Konuk Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde basın açıklaması yaptı. Hastaların da ilgiyle izlediği açıklamada, "Herkes eşit, nitelikli, ücretsiz sağlık", "Taşeron değil, kadrolu eleman", "İnsanca

yaşam, sağlıklı toplum" dövizleri açan sağlık emekçileri, "Hastalar müşteri değildir", "Sağlıkta ticaret olmaz", "İnsanca yaşamak istiyoruz" vb sloganlar attı.

SES Bakırköy Şube Sekreteri Nurtan Özarlan, bu genelge ile çalışana yaptığı işe göre, yani kazandırdığı paraya göre döner sermaye puanlaması yapılacağına dikkat çekerek, "Biz sağlık çalışanları, hastalarımızın sağlığını, iyileşmelerini değil, hastanemizin kazanacağı parayı düşünmek zorunda kalacağız. Çünkü hastalarımız artık müşteri, hastaneler şirket, Sağlık Bakanlığı ise dev bir holding haline gele-

cek. Sağlık Bakanlığı hastanelerinin hizmet vermesini değil, kâr etmesini; bizlerden de hastanelere çok para kazandırmamızı istiyor" diye konuştu.

Bakanlığın bunu yaparken sadece insan sağlığını değil, iş barışını da tehdit ettiğini aktaran Özarlan, "Hekimlere yüksek katsayı vererek, çalışanlar arasındaki iş barışını bozuyor. Diğer firmalardan asgari ücretle çalışan hemşire, sağlık memuru ve hizmetli konumundakiler ise sadece asgari ücret alarak aynı hizmeti sunmaktadır" dedi. Özarlan, son olarak bu genelgenin getireceklerine karşın şu taleplerde bulundu:

"Biz hastalarımızın nitelikli hizmeti almasını engelleyecek kâr merkezli uygulamaya ve hekimlerle diğer sağlık çalışanları arasında eşitsizliği bozacak, adaletsiz dağılım yapacak, rekabete dayalı kâr paylaşımına karşıyız. Bunun yerine havuz sisteminden her ay düzenli olarak eşit ücretin maaşlarımıza yansıtılmasını istiyoruz."

(H. Merkezi)

İZMİR

SES İzmir Şubesi ve İzmir Tabip Odası (İTO) üyesi sağlık emekçileri, Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nu protesto etmek amacıyla işyerlerini terk etmeme eylemi yaptı.

Bozyaka SSK Hastanesi önünde biraraya gelen yaklaşık 150 sağlık emekçisi, "Herkes eşit, ulaşılabilir, nitelikli, ücretsiz sağlık hizmeti", "Kamu reformu aldatmacasına hayır", "İşyerimize, işgüvencemize ve gele-

ceğimize sahip çıkıyoruz" yazılı dövizler taşıyarak, "Sözleşmeli sağlıklı olmayacağız", "Parasız sağlık, parasız eğitim", "Direne direne kazanacağız", "Hastaneler halkındır satılamaz" ve "Gün gelecek devran dönecek, AKP halka hesap verecek" şeklinde slogan attı.

Burada açıklama yapan İTO İzmir Şube Sekreteri Mustafa Vatansever, AKP hükümeti tarafından meclise getirilen Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nun halkın ve kamunun ihtiyaçlarının değil, IMF'nin ve Dünya Bankası'nın dayatmaları sonucu hazırlandığını söyledi. Sosyal ve sağlık hakları için işyerini terk etmeme eylemi yaptıklarını ifade eden Vatansever, "Sağlık hakkına, kamu hizmetlerine, iş güvencemize, çocuklarımızın geleceğine sahip çıkmak için biz emeğiyle geçenler görevimizin başındayız. Görevinin başında olmayanlar kamu hizmetlerini Dünya Bankası ve IMF'nin direktifleri ile piyasalaştırmak isteyenlerdir" diye konuştu. Hükümetin, sağlık çalışanları ile halkı karşı karşıya getirdiğine işaret eden Vatansever, şöyle devam etti: "Şimdi de sağlık sistemi kötü diyerek, 'sağlıkta dönüşüm programı'ni getirmeye çalışıyorlar. Kısacası 'paran varsa yaşa, paran yoksa öl' diyorlar. Kamu Yönetimi Temel Kanunu geri çekilip halkın ihtiyaçları doğrultusunda yasalar hazırlanana kadar mücadelemize devam edeceğiz, iş yerlerimizi terk etmeyeceğiz ve demokratik direnme hakkımızı kullanacağız."

Öğrencilerden alternatif üniversite

Kısa zaman önce yoğunlaştırılan soruşturmalara karşı üniversite öğrencileri, başlattıkları "Arkadaşıma Dokunma" kampanyası çerçevesinde bir "Alternatif Üniversite" oluşturdular. 8 Ocak'ta açılan ve İzzettin Önder, Sezai Sarioğlu, Fikret Başkaya, Ragıp Zarakolu, Kutsiye Bozoklar, Vedat Türkali ve daha pek çok aydın, gazeteci-yazarın da destek verdiği alternatif üniversitenin İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü kapısı önünde ilk ders yapıldı. İlk gün öğrenciler Mukaddes Çelik, Orhan Akdemir, Ayşe Yılmaz, Av. Ali Rıza Dizdar, Gaye Yılmaz ile birlikte "Nasıl bir üniversite" istediklerini tartıştılar. 9 Ocak'ta ise birçok DKÖ, Vakıf temsilcisi ve aydın, yazarlar öğrencilerle birlikte "ideolojik halay" çekerek alternatif üniversitenin kapanışını yaptılar. (H. Merkezi)

Öğrenciler soruşturmaları protesto etti

Haklarında açılan soruşturmaları ve okula alınmalarını protesto etmek için Beşiktaş'ta gösteri yapan İstanbul Üniversitesi öğrencilerine polis, gaz bombaları ile müdahale etti. Müdahale sırasında bazı öğrenciler yaralanırken çok sayıda öğrenci gözaltına alındı.

İstanbul Üniversitesi'nde haklarında açılan soruşturmaları ve okula alınmalarını protesto etmek amacıyla Beşiktaş Meyda-

İstanbul Üniversitesi öğrencilerine polis, gaz bombaları ile müdahale etti.

nı'nda basın açıklaması yapması beklenen öğrenciler, Barbaros Bulvarı'nda yolu tek yönlü olarak trafiğe kapattı. Öğrencilerin pankart açıp sloganlarla yürüyüşe geçmesi üzerine meydana önlem alan çevik kuvvet ekipleri gaz bombaları ile gençlere müdahale etti. Bazı öğrencilerin yaralandığı müdahale sırasında çok sayıda öğrenci de gözaltına alındı.

(H. Merkezi)

Adalet Bakanlığı hakkında suç duyurusu

Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği adına Cihan Akdeniz 24 Aralık 2003 tarihinde Malatya Adliyesi'ne giderek Adalet Bakanlığı hakkında suç duyurusunda bulundu.

Akdeniz suç duyurusunun ardından yaptığı açıklamada, "görülmemektedir ki Anayasamızın 138. maddesi ile tanımlanan yargı bağımsızlığı ilkesi iktidar sözcüleri tarafından yalanlanmaktadır. Yargının şekillenmesinde Hakimler Savcılar Üst Kurulu'nun önemli görevler yerine getirdiği ve bu kurumun başı olan Adalet Bakanının asıl sorumlu olduğu açıktır. Bağımsız olmayan bir yargının varlığı gerekçesi ile halen süren bütün yargılamalar durdurulmalıdır. Bağımlı yargının verdiği bütün kararlar iptal edilerek verilen zararlar kararı veren ve sorumlular tarafından tazmin edilmelidir" dedi.

Aynı nedenle Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nde 6 Ocak Salı günü Elazığ Adliyesi'ne giderek Adalet Bakanlığı hakkında suç duyurusunda bulunmak istediler. Ancak Elazığ Cumhuriyet Başsavcısı suç duyurusunu kabul etmeyip suç duyurusunda bulunmak isteyen Dernek başkanı Mehmet Dolas'ı kovalarcasına dışarı çıkarttı.

(Malatya)

Emperyalizm, Küreselleşme ve Direniş Konferansı

10 Ocak 2004 tarihinde Eminönü Kadırga Kültür Merkezi'nde Cosmopolitik dergisi ve Halkevleri'nin ortaklaşa organize ettikleri bir konferans yapıldı. Konferansa "**Topraksız Köylüler ve Arjantinli işçiler**" üzerine araştırmalar yapan **James Petras** katıldı. Konferansın sonunda yönetmenliğini **Metin Yeğin**'in yaptığı Topraksız Köylü Hareketinin (MST) mücadelesini anlatan bir belgesel sunuldu.

Cosmopolitik dergisi adına yapılan açılış konuşmasından sonra söz olan **James Petras** emperyalizme karşı olanlarla birlikte olmaktan mutluluk duyduğunu dile getirdi. Konuşmalarının büyük çoğunluğu ABD emperyalizminin niteliği ve bugün içinde bulunduğu durum üzerine oldu. Gücünü merkezileştirmeye çalışan ABD'nin dünyanın her yanında aynı barbarlığını sergilediğini söyleyen

Petras, ABD'nin Irak'ta da Kore ve Vietnam'daki gibi bataklıkta saplandığını ifade ederek, halktan destek alamayan bir işgalin devam edemeyeceğini söyledi.

IMF'den de söz eden Petras "**IMF Haiti, Brezilya, Arjantin, Türkiye'de aynı reçeteyi uyguluyor. Bu politikalar esasta devletin kamu yatırımlarından vazgeçmesi, dış borçların ödenmesi için sıkı para politikaları uygulayarak artı kazançların sağlanması ve devletin yerele desteğini çekmesi şeklinde özetlenebilir**" diyerek Türkiye'nin NATO'nun bir üssü olduğunu, ABD açısından askeri bir güç olduğunu sözlerine ekledi. Daha birçok konuya değinen Petras, ikinci oturumda kendisine yöneltilen sorulara cevap verdi.

Petras'ın konuşmasına duyulan ilgi belgeselin gösterime girmesiyle doruğa ulaştı. **Topraksız Köylü Ha-**

reketini (MST) anlatan belgesel, çeşitli yürüyüşler, eylemlilikler, üretim ve günlük yaşama dair görüntü ve röportajlardan oluşuyordu.

(H. Merkezi)

10 Ocak 2004 tarihinde Eminönü Kadırga Kültür Merkezi'nde Cosmopolitik dergisi ve Halkevleri'nin ortaklaşa organize ettikleri konferansa katılan James Petras.

Birleşik Metal-İş KONGRESİNİ YAPTI

Birleşik Metal-İş'in 16. Olağan Genel Kurulu 26-28 Aralık tarihleri arasında gerçekleştirildi. Protokol düzeyinde konfederasyonlara bağlı ve siyasi parti temsilcilerinin de yoğun ilgi gösterdiği kongrede **çoşkusuzluk ve ruhsuzluk** hakimdi. Yaşamsal öneme sahip temel sorunlar dil ucuyla geçiştirildi. Kurulun açılış konuşmasını Birleşik Metal-İş Başkanı **Ziya Yılmaz** yaptı. 19 Şubat 2001 krizinin yeniden yapılandırma programı olduğunu belirten Yılmaz, AKP'nin IMF politikalarını uyguladığını emperyalistlerin bölgesel politikalarını desteklediğini, çalışanların çıkarlarına sırt dönerek sermayeyi destekler tutumuna dikkat çekti. Bu saldırılara karşı çalışanların birleşmesi gerektiğine dikkat çeken Yılmaz ortak mücadele çağrısı yaparak konuşmasını bitirdi.

Açılış konuşmasının ardından divan kurulu seçildi ve sendikal mücadelede hayatını kaybedenler için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Konukların konuşması sonrası ikinci günde söz delegelere verildi. Delegeler yönetimi eleştirerek masa başında yapılan sendikacılığın ve koltuk kavgalarının son bulmasını istedi.

Gebze şubasından **Mehmet Kalkan** uzlaşmacı sendikal anlayışın tasfiye edilmesi gerektiğini, patronlarla iyi ilişkiler kurmaya çalışırken işçilerin küstürüldüğünü ifade ederek "**gerçek birlik ilkesel birliktir tabanda oluşur. Birlik olsun diye birlik yapılmaz**" dedi. Merkez temsilcisi **Hüseyin Ataca** da sendikayı iş kapısı olarak görenlere karşı mücadeleye edebileceklerini belirterek, patronu korumaya yönelik anlayışın öne çıktığını kaydetti. Ataca "**esas korunması gereken işçilerdir**" dedi.

Gebze şubesi yönetim kurulu üyesi **Nihat Akyol** ise, işçi sınıfının sorunlarının çok yoğun olduğu ve bunlara bir çözüm bulunamadığı bir dönemde kongre yaptıklarını hatırlatarak, sendikacılığı koltuk kavgasından uzaklaştırıp sendikacılığı daha iyi yapabilecek yolların bulunması gerektiğini dile getirdi.

Üçüncü günde, sendika başkanlığı için iki listenin yarıştığı seçimleri **Adnan Serdaroğlu**'nun listesi kazandı Metal-İş Sendikası sekreterliğine **Selçuk Göktaş** getirilirken, yönetime diğer gelen isimler **Süleyman Türk, Özkan Türk** ve **Celalettin Aykanat** oldu. (Kartal)

Gözaltında katledilen gazeteci Metin Göktepe anıldı

4 Ocak 1996'daki Ümraniye Katliamının ardından yapılan protesto gösterilerinde yüzlerce kişiyi gözaltına alarak Eyüp Spor Salonuna dolduran devlet, buradan gözaltına aldığı Evrensel gazetesi muhabiri **Metin Göktepe**'yi gözaltında işkenceyle katletmişti. Her ne kadar kolluk güçleri "duvardan düştü", "Kafasını çarptı" gibi sebepler (!) gösterecek de ölümünün, kolluk güçlerinin uyguladığı işkence sonucu olduğu gün gibi ortadadır. Göktepe için, ölümünün 8. yıldönümünde, **Esenler Kemer Mezarlığı**'ndaki mezarı başında toplanan ailesi ve dostları tarafından bir anma yapıldı. Evrensel gazetesi, EMEP, İHD, DİSK/Gıda İş ve çeşitli DKÖ'lerden pek çok kişinin katıldığı anmada "**Hepimiz birer Metin'iz**", "**Anaların öfkesi katilleri boğacak**" dövizleri açılırken, "İnadına hepimiz birer Metin'iz" ve "Gün gelecek devran dönecek, katiller halka hesap verecek" sloganları atıldı.

Annesi **Fadime Göktepe** "Biz her yıl buraya geldiğimizde, devlet panzer ve polisiyle burada toplanıyor. Oğlumun mezarından ölüsünden bile korkuyorlar. Metin ölmedi çünkü hepimiz birer Metin'siniz dedi. Evrensel Gazetesi Yazışmaları Müdürü **Fatih Polat**, dava avukatı **Kamil Tekin Sürek** ve İHD İstanbul Şubesi Başkanı **Kiraz Biçici** de birer konuşma yaparak Metin Göktepe'nin unutulmayacağını, ve işkence ile mücadele etmekten vazgeçmeyeceklerini belirttiler. Anma, getirilen karanfillerin Göktepe'nin mezarına bırakılmasıyla son buldu, Yine **Adana** Genç İnisyatif Kültürevi'nde düzenlenen anma töreninde, Göktepe'yi konu edinen belgesel gösterimi yapıldı. Göktepe'nin ölümü ile ilgili bazı televizyonlarda çıkan haberlerden derlenerek hazırlanan belgesel ilgiyle izlendi.

28 Mart'ta yapılacak olan yerel seçimler öncesi, tüm çevreler yapacakları ittifaklar, gösterecekleri adaylarla bu seçimler karşısında tavır belirleme, propagandasını yapma sürecine girmişken, devlet de Kamu Yönetimi Yasa Tasarısı ile saldırılarını sürdürüyor.

1999 seçimleriyle özellikle T. Kürdistan bölgesinde belediye yönetimlerine gelen DEHAP'ın Yerel Yönetimlerden Sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Veli Büyükaşahin ile Yasa Tasarısı ve yerel yönetim deneyimleri ile ilgili yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

Yerel yönetimler halkın yönetime EN YAKIN OLDUĞU YERLERDİR!

“Yerel yönetimler demokrasinin en önemli araçlarından bir tanesidir. Bu beraberinde yerel yönetimlerde halktan doğru bir sahiplenme, gelecek baskılara karşı mücadele azmini de doğuruyor. Tabi ki belli sıkıntılar yaşanacak; biz aynı zamanda demokratik mücadele dalgası da yaratmak istiyoruz. Siz halkı söz ve karar süreçlerine davet ettiğiniz mücadelenin ona neler kattığını göremezseniz, mücadelede yalnız kalırsınız.”

Ancak bu yasanın bazı olumlu yanları da var. Yerel Yönetim Yasası'nın yerel yönetimlere daha fazla yetki tanıyan yaklaşımının doğru olduğunu bunun daha da geliştirilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

-Piyasa koşullarında üretilen hizmetlerin kamu tarafından yapılması yeni değişikliklerle yasal olarak engelleniyor. Örneğin; belediye sınırları içindeki çöplerin belediye tarafından şirketten daha ucuza toplanması yasaklanıyor. Bu düzenlemeleri nasıl yorumluyorsunuz?

-Tabi bu alanda olumsuz yönleri var. Özellikle çalışanlara iş güvencesi getirmiyor, yerel yönetimlere devredilen hizmetler merkezi borçları ile birlikte devrediliyor. Sağlık, eğitim gibi. Kaynak imkanı yaratılmıyor vb. Yerel yönetimlerin vereceği hizmetleri özelleştirerek bu süreci götürmek istiyor. Çeşitli sermaye gruplarının yerel yönetimler üzerinde daha etkin olmasının önünü açıyor. Bunlar AKP hükümetinin politikasına ve ideolojisine uygun yaklaşımlar. Biz bu açıdan bakmıyoruz. Bir bütün olarak baktığımızda, devlette merkezileşen bazı yetkilerin yerele yayılmasını da getiriyor. Yani yerel yönetimlerde iktidar olma şansımız var. Biz bunların olumlu olduğunu düşünüyoruz. Zaten şu anda belediyeler hizmetlerin büyük bir kısmını ihaleleri dışarı vererek yapıyor. Temizlikten tutalım birçok konuya kadar bu böyle. Eskiden yerel yönetimler bunları kendileri yapıyorlardı. Ama bugün bunun imkanı yok. Özelleştirme furçası almış başını gidiyor.

-Özelleştirmeler salt AKP'nin bir politikası mı? Yoksa AKP'nin dışında emperyalizmin saldırılarının bir parçası mı?

-Saldırıların bir parçası olarak değerlendirilebilir. AKP'nin tek başına yürüttüğü bir politika olarak görme-

mek gerekiyor. AKP'nin dış politikasını değerlendirdiğimizde Türkiye'yi dışa daha da bağımlı, Amerika'ya endeksli bir politika söz konusu. Bunun bir uzantısı olarak görülmeli.

-Yerel Yönetimler Yasası bölge illerine neler getirecek?

-Bölge illerinde çok olumsuz etkilerinden söz edemeyiz. Çünkü zaten bölge belediyeleri; ekonomik, hizmet alanlarında devletin ciddi baskısı ile karşı karşıya. Biz bölge belediyelerinde ciddi bir gücüz ve yönetmeye adayız. Devlet tarafından yapılması gereken birçok hizmet şu anda yapılmıyor. Kaynak yaratılmıyor. Bölge açısından bu yasanın yansıtacağı çok olumlu yönlerin olmadığını söylemek gerekiyor. “Küreselleşme” politikalarının bir parçası olarak uzun vadede olumsuz etkilerinden söz etmek mümkün.

-Belediyelerin yaptığı birçok hizmet yasa ile İl Özel İdarelerine devrediliyor. Denetimi de vali tarafından yapılıyor. Bu açıdan bakıldığında yerel yönetimlerin güçlendirilmesi söz konusu değil. Belediyelerdeki işleyiş biraz açar mısınız?

-Yerel yönetimleri ikiye ayırmak gerekiyor. İl Özel İdareleri, muhtarlıklar, belediyeler. Belediye yönetiminde belediye başkanı, belediye meclisi karar ve yönetim organıdır. Nihayetinde mevcut yasalarda belediyelerin aldığı birçok karar ya mahalli idareler genel müdürlüğünün kararına tabidir ya da üst makam olarak valinin, kaymakamın onayına tabidir. Bu konuda yasa ile belediyelerin karar süreçlerinde serbestlik yaşanması söz konusu. İl Özel İdareleri kent düzeyindeki hizmet ve yönetim alanıdır. İl Genel Meclisleri yönetimdedir. Başında da vali vardır. Vali ne isterse kararlar o şekilde alınır. Alınan her karar valinin onayına tabidir. Bu yasa ile İl Genel Meclisinin yetkileri artırılıyor.

İl Genel Meclis üyeleri vali yardımcılığını da üstlenebiliyor. Bu yasa da valinin onayına tabiler. Bir bütün olarak ülkenin önünü açarak halkın yönetimini ve katılımını sağlayacağını söylemek mümkün değil. Hala başında vali var, belediye başkanı da memur statüsünde.

-Partinizin yerel yönetimlerle ilgili birçok deneyimi var. Yerel yönetimlerin neden önemlidir?

-Yerel yönetimler halkın yönetimle en yakın olduğu yerdir. Türkiye'deki anayasal sistemde, herşey Ankara'dan yönetilir ve taşraya atamış olduğu temsilcileri vasıtasıyla ülkeyi yönetir. Hiçbir sürecinde halk yoktur. Mecliste seçilenler hariç, tabi seçim sistemi de eleştiri konusudur. Merkezi hükümet adına görev yapanları, kentleri yönetenleri halk seçmemiştir. Halk tarafından seçilenler İl Genel Meclis üyeleri, belediye meclis üyeleri, muhtarlar ve belediye başkanlarıdır. Bunlar da merkezi hükümete tabidir. Yetkileri kısıtlıdır. Yerel yönetimler iyi değerlendirilirse halkın iktidara katılımının, söz ve karar süreçlerine katılımının en önemli araçlarından bir tanesidir. Demokratik tartışma kültürünün geliştirilebileceği en önemli yerdir. Bu durum bölge açısından ne ifade ediyor? Bin yıllardır inkar edilen, iradi olarak yok sayılan bir konumdur. Yerel yönetimlerle birlikte ilk defa halk kendisine ve kentine ilişkin söz ve karar süreçlerine katılma şansı elde etti. Kürt halkı ve Ortadoğu halkları demokrasi kültüründen yoksun, özgürlük bilincini edinmemiş, yönetim bilincini geliştirememiş durumdadır. Dolayısıyla yerel yönetimler bunun geliştirilmesinin toplumsal değişimin ve dönüşümün gerçekleştirilmesinin en önemli araçlarından bir tanesidir.

-Yerel yönetim deneyimlerinizde nelerle karşılaştınız? Neler yaşandı?

Yerel yönetimlerle birlikte ilk defa halk kendisine ve kentine ilişkin söz ve karar süreçlerine katılma şansı elde etti. Kürt halkı ve Ortadoğu halkları demokrasi kültüründen yoksun, özgürlük bilincini edinmemiş, yönetim bilincini geliştirememiş durumdadır. Dolayısıyla yerel yönetimler bunun geliştirilmesinin toplumsal değişimin ve dönüşümün gerçekleştirilmesinin en önemli araçlarından bir tanesidir.

-Bir taraftan yerel seçimler yaklaşırken bir taraftan da bu süreçte gündeme sokulan Kamu Yönetimi Yasa Tasarısı var. Bu yasa ile yerel yönetimlerin güçlendirileceği ileri sürülüyor. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Türkiye'de uygulamada bulunan Yerel Yönetim Yasası'nın toplumun ihtiyaçlarını çözemeyeceğini biliyoruz. Dolayısıyla Türkiye'de halkların, emekçilerin, kadınların yönetim süreçlerine katılabileceği yasal düzenlemelerin birçok alanda yapılması gerekiyor. Ancak hemen seçim öncesi AKP hükümetinin bu tarzda bir Yerel Yönetim Yasası ile karşımıza çıkması bu partinin meclisteki gücünü yerel yönetimlerde daha da güçlendirme niyetini ortaya koyuyor. Yapılan değişikliklere bakıldığında seçimi kazanmaya endeksli, propagandasını yürütmeye yönelik bir yasa hazırlanmış.

-1999'da çok sayıda belediye yönetimi kazanıldı. Bu zamana kadar bir yerel yönetim deneyimimiz yoktu. Geçmişte yaşanmış olumlu yerel yönetim deneyimleri var. 79'da Edip Solmaz'ın Batman'da seçilmesi ve 45 günlük görevde iken katledilmesi, yine Fikri Sönmez Fatsa deneyimi var. Hilvan, Diyarbakır'da Mehdi Zana deneyimi var. Bunların hiçbiri model oluşturabilecek kadar uzun sürmedi. Bu belediyeleri aldığımızda 15 yıllık çatışma sürecinde özel savaşın arka bahçesi olarak kullanılan belediyelerle karşılaştık. Viranşehir belediyesinde Yeşil'in oğlu çalışıyordu. Yüzlerce silahlı insan orada işçi statüsünde çalışıyordu. Diyarbakır'ın Bağlar, Sur, Yenişehir belediyesinde 300-400 civarında Hizbullahçı çalışıyordu. Faili meçhul cinayetlere karıştığı tespit edilen insanlar vardı. On yıllardır ödenmeyen, birikmiş borçlarla yüzyüze kaldık. Tabi biz gelir gelmez borçların hepsi tahsil edilmeye başlandı. Hizmetleri yürütürken uzun süre devletin baskıları ile karşı karşıya kaldık. Geldiğimiz aşamada da belediye başkanlarımız sürekli gözaltına alınıyor. Belediyelerin birbirleri ile dayanışması engellendi. Diyarbakır'da yaptığımız kültür-sanat faaliyetlerinin tümü polis engeline takıldı. Belediye araçlarına el konuldu. Vardığımız noktada ilk defa kenar mahalleler, varoşlar kaldırılmaları karşılaştı. Viranşehir, Doğubeyazıt belediyelerinin sağlık alanında çok ciddi hizmetleri oldu. Bir tartışma kültürü gelişti. Halk belediyeleri kendisinin yarattığını görmeye başladı. 4-5 yıllık süre içinde bir DEHAP modelinin çıktığını söylemek mümkün değil, ancak birçok konuda halkçı yaklaştığını söylemek mümkün.

-Yerel yönetimlerde halkın yönetime ve denetime katılımı nasıl sağlanabilir?

-99'da "kentimizi biz yönetiyoruz" anlayışı ortaya çıktı. Ancak araçlarını yeterince yaratamadık. Halkın, sivil toplum örgütlerinin, demokratik kitle örgütlerinin emekçilerin, kadınların yerel yönetimlerde söz ve karar süreçlerine direkt katılımını söylüyoruz.

-Bunu biraz açar mısınız?

-Türkiye'nin bazı yerlerinde uygulanan Yerel Gündem 21. Kent Konseyleri var. Ama bunun bahsettiğimiz kurumların yönetim süreçlerine katılımının yeterli olmadığını düşünüyoruz. Belli çevrelerle sınırlı bir katılım söz konusu. Konseyin başında vali veya kaymakam oluyor. Sokakları en küçük birim olarak alıyoruz orada halk meclislerini oluşturuyoruz. O sokağa ilişkin alınacak tüm kararlarda meclisin onayı gereklidir. Kentin geneline ilişkin öneride bulunma hakkına sahiptir. Mahallede mahalle meclisi, sokaklarda oluşturulan halk meclislerinden gelen temsilcilerden oluşuyor. Mahalle meclisleri de mahalle ile ilgili kararlar alıyor. Bunlar biraraya gelerek kent konseylerini oluşturuyor. Bu kent konseyi kente ilişkin kararların alınmasında en yetkili organdır. Bizim belediye yönetimimiz buradan çıkan kararları yerine getirmekle yükümlüdürler. Belediye başkanı ve meclis üyeleri konseyin kararlarına tabidirler. Kent gençlik, kadın meclisleri söz konusu. Emekçilerin kendi sendikaları ile konseyde yer almasını öngörüyoruz. Devletin yeniden tanımlanması gerekiyor. Devletin mevcut yaklaşımı ile demokratik karar süreçlerine katılımı mümkün değil. Devletin sadece iş ve rol koordinasyonu ile sınırlandırılması lazım. Esas yetkiler yerelde olacak.

-Bizim gibi bir ülkede devlet böyle bir yönetimi ne kadar kabul edebilir? Sizin de belirttiğiniz gibi Diyarbakır, Fatsa, Batman deneyimleri var. Özellikle bölgede Kürt ulusuna yönelik baskıları düşündüğünüzde, merkez iktidarı olmadan yerelde iktidar olmak mümkün mü?

-Yaşanan deneyimler önemlidir. Özellikle Fatsa ve Batman'daki yönetimler 80 darbesinden önce kuruldu. Kısa sürmelerinin nedeni ise askeri cuntaya karşı yeterince örgütlü olamayıdır. Yerel yönetimler demokrasinin en önemli araçlarından bir tanesidir. Bu beraberinde yerel yönetimlerde halktan doğru bir sahiplenme, gelecek baskılara karşı mücadele azmini de doğuruyor. Tabi ki belli sıkıntılar yaşanacak; biz aynı zamanda demokratik mücadeleye dalgası da yaratmak istiyoruz. Siz halkı söz ve karar süreçlerine davet ettiğiniz mücadelenin ona neler kattığını göremezseniz, mücadelede yalnız kalırsınız. Belediyeye yönelik bir baskı olursa halkla birlikte mücadele edeceğiz, belediyede halkı iktidar yapıyoruz. Özgür yerel yönetimlerle demokratik Türkiye yaratacağız diyoruz. Yerel iktidarı tanımlarken merkezi devletle yarışan, onunla çatışan, onun yerine kendisini koyan bir anlayışı örgörmüyoruz. Esas yaratmaya çalıştığımız, demokratik özgür ve yönetim kültürüne sahip bir toplumdur. Dolayısı ile devletle çatışma üzerine kendini kurgulamayan bir yaklaşım. Halkın iktidara katılım, demokratik yerel yönetimleri anti-demokratik merkezi yönetimin karşısına koyuyoruz. Bu yaklaşım kendisini seçim süreçlerine yansıtacaktır ve halk tercihini demokratik günlerin lehine kullanacaktır.

-Gazetemiz aracılığı ile iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

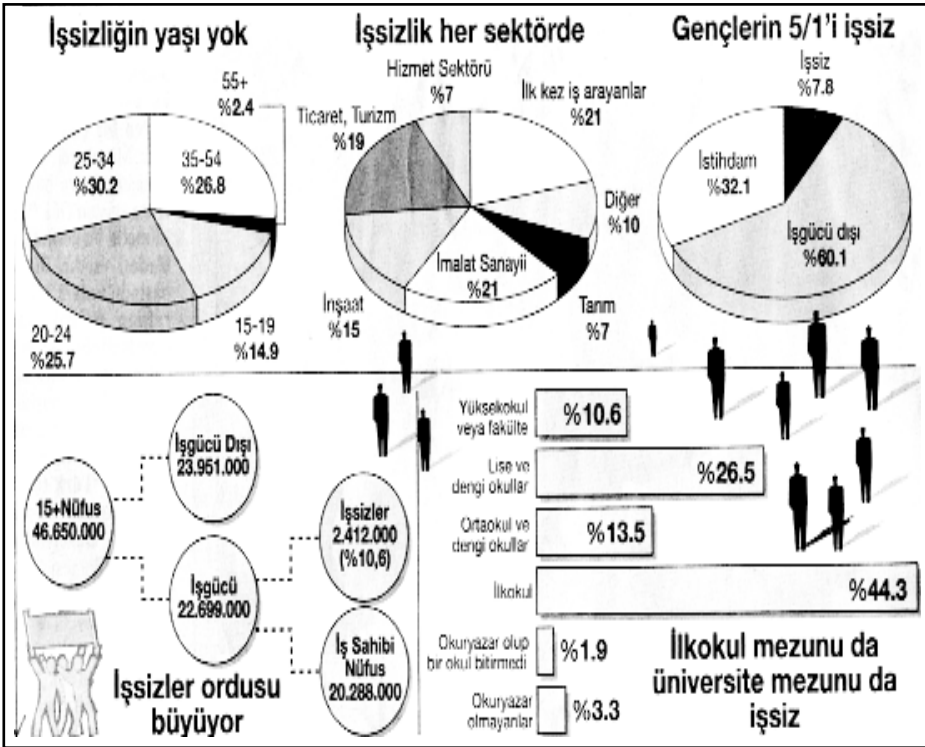
-Türkiye halklarına karşı en büyük sorumluluğu demokratik devrimci, yurtseverler duyuyorlar. Bu sorumluluğun bir gereği olarak bu güçlerin birleşmesi gerekiyor. Farklılıklarımızı koruyarak bir arada olmanın olanakları var. Herkesi güçbirliği yapmaya çağırıyoruz. Teşekkürler.

Yerel yönetimler iyi değerlendirilirse halkın iktidara katılımının, söz ve karar süreçlerine katılımın en önemli araçlarından bir tanesidir. Demokratik tartışma kültürünün geliştirilebileceği en önemli yerdir. Bu durum bölge açısından ne ifade ediyor? Bin yıllardır inkar edilen, iradi olarak yok sayılan bir konumdadır. Yerel yönetimlerle birlikte ilk defa halk kendisine ve kentine ilişkin söz ve karar süreçlerine katılma şansı elde etti.

Türkiye ekonomisi artan YOKSULLUK VE İŞSİZLİKLE DÜZELİYOR(!)

Hükümetin enflasyon düştü açıklamalarına ve yaygaralarına rağmen ülkemiz işsizliğin en yoğun yaşandığı dördüncü OECD ülkesi olma başarısını koruyor. IMF'ye duyulan derin minnet duygularıyla açıklanan 2004 yılı ekonomik beklentileri halkın yaşam seviyesini etkilemesinin yanısıra sosyal yaşamını da önemli ölçüde etkiliyor.

AKP hükümeti ve kimi burjuva yazarları, üniversite profesörleri 2004 yılına, 2003 yılında uygulanan ekonomik programın başarısına ve ekonomik alandaki gelişmelere methiyeler dizeyerek girdiler. Söylediklerinin özeti şu: Enflasyon düştü, ihracat arttı. Ve düzlüğe çıkmaya ramak kaldı. Bunun için yapılması gereken, işsizlik ve yoksullaşma fedakarlığına katlanmaya devam etmektir. Tabi ki tüm bu söylenenlerin içinde doğru olan tek şey, işsizliğin arttığı ve yoksulların daha da yoksullaştığı gerçeğidir. Kağıt üzerinde olan diğer tüm verilerin-rakamların yaşanan bu gerçeklikler karşısında hiçbir pratik anlamı, hükmü yoktur.

Hükümetin enflasyon düştü açıklamalarına ve yaygaralarına rağmen ül-

kemiz, işsizliğin en yoğun yaşandığı dördüncü OECD ülkesi olma "başarısını" koruyor. IMF'ye duyulan derin minnet duygularıyla açıklanan 2004 yılı ekonomik beklentileri halkın yaşam seviyesini etkilemesinin yanısıra sosyal yaşamını da önemli ölçüde etkiliyor. Magazin haberleri kadar sıradanlaştırılan intihar, fuhuş, cinnet haberleri sosyal yaşamın neredeyse ayrılmaz bir parçası haline gelmiş durumda. Toplumda artan "suç" oranlarının nedeni ekonomik krizden bağımsızmış gibi topluma kanıksatılmaya çalışılıyor. Vereceğimiz örnekler toplumun işsizlik ve yoksulluk karşısında neler yaşadığını yorum gerektirmeyecek kadar açık ortaya koyuyor.

*Erzincan'da işadama **Erkan Kemahlı** işleri kötü gidince üzerine kefen giyip boş bir mezarda intihar etti.

*Ankara Bahçelievler'de birlikte yaşayan anne ve oğul geçim sıkıntısı nedeniyle tüpgazla yaşamlarına son verdiler.

*Kayseri'de kızını okutamayacağını düşünen ve pazarcılık yapan baba kendini yaktı.

*Erzurum'da trafik kazasında sakat kalıp işten çıkarılan üç çocuk babası bunalıma girip intihar etti.

Verilere göre Türkiye'de hergün en az 10 kişi intihar girişiminde bulunuyor. **Türkiye ekonomisi bu gerçeklerle düze çıkıyor(!)**

Ülke ekonomisinin büyük bir kesimini oluşturan dış borçtan (2004 yılı bütçe kapsamında belirlenen borç 187.4 milyar dolar civarında) neredeyse hiç söz edilmeksizin açıklanan ekonomik başarılar(!) ve her yıl milyonlarca genç nüfusun içine sürüklendiği büyüyen işsizler ordusu büyük bir sorun olarak kendini korurken enflasyon canavarını "yendik", "**İhracatta büyük patlamalar yaşanıyor**" açıklamasıyla dünya ekonomisinin büyük bir kriz içinde olduğu koşullarda Türkiye'nin yapılan ihracatla ekonomisini rahatlatıldığı tablosu çizilmeye çalışılıyor. Bu ters orantı şu tarz açıklamaların yapılmasına kadar götürüyor; "**Bu hızla Türkiye IMF'nin model ülkesi olabilir**". Tıpkı geçmişte **Brezilya, Arjantin, Meksika** örneklerinde olduğu gibi. Bir dönemin modelleri olan bu ülkelerin yaşadığı sonuçlar sanırız unutulmadı. Yaşanan ekonomik krizden dolayı kitlelerin patlayan tepki ve öfkesi, yağmalama olayları ve çöken bir ekonomi. Ve ardından "**bu bataklık nasıl kurtarılır**" diye yapılan yeni projeler. Yani şunu geçmişten çok iyi biliyoruz ki IMF kendisine ne zaman model bir ül-

ke açıklamışsa ardından yoksullaşma ve işsizlik oranı büyümüş ve derin yıkımlar yaşanmış.

İkiyüzlülük, gerçekleri tersyüz etmek, egemen sınıfların varlık koşulu ve kolay kolay vazgeçmeyecekleri en büyük kirli silahlarından biridir. Ve egemenler, yeni yıla bu kirli silahlarının yayılım ateşiyle girdiler. "**Hükümetin uyguladığı ekonomik program sonuç verdi. Ve yeni yılda önümüz daha da açıktır**" diyerek avazları çıktığı kadar bağırdılar. Öncelikle sözünü ettikleri ve uygulanan programın sahibi hükümet değil, IMF'dir. Hükümetin bu programdaki rolü, IMF'nin talimatlarını uygulamakla sınırlıdır. Ve kazandıkları tüm başarı da budur. Bu başarının emperyalist tekeller ve bir avuç işbirlikçi ve uşağının çıkarlarına hizmet etmekten başka bir anlam ifade etmediği de açıktır. Açık olan diğer bir olguya bugüne kadar IMF reçetelerinin kriz ekonomilerine çare olmadığıdır. Ya da dibe vuran TC ekonomisinin tüm soygun ve talan reçeteleri de IMF'ye aittir. Durum bu kadar açık ve netken yapılan tüm bu demagojilerin amacı nedir?

Amaç, söylenen yalanlarda gizlidir. Ne söyleniyor? Deniliyor ki "**bugüne kadarki hükümetler IMF programından saptılar ama AKP hükümeti bu programı kararlıca uyguladı**". Yani, ekonomik gelişmenin başarısını emperyalizme bağımlılıkta, IMF'nin reçetelerini kararlıca uygulamakta arıyorlar. Burada birkaç nokta üzerinde durmakta fayda vardır. **Birincisi**; emperyalizmin yarı sömürgesi olan TC ekonomisine Türk hakim sınıfları değil, IMF yön veriyor. **İkincisi**; tüm hükümetler IMF reçetelerini uygulamakla yükümlüdürler. Ancak, iç muhalefetin, toplumsal tepkilerin yükseldiği dönemlerde; hükümetlerin bu soygun planlarını uygulamada zorlandıkları da açıktır. Bundan dolayı da **askeri darbeler ve devlet terörünün daha da yoğunlaştığı ve toplumsal muhalefetin geriletildiği, örgütlü güçlerin zayıfladığı dönemlerde bu programlar daha da pürüzsüz bir şekilde uygulandı, uygulanıyor**. Ve bugün de benzeri bir durum söz konusu.

Peki bu uygulanan programın emekçiler cephesindeki yansıması nedir, nasıl olacaktır? Ya da bu program ekonomik alanda nasıl bir gelişme sağlamıştır? Bu sorulara verilecek doğru yanıtlar, aynı zamanda söylenen yalanların açığa çıkmasını da sağlar.

AKP hükümetinin "rahatlayan" ekonomiyle girdikleri yeni yılda asgari

ücret ve emekli maaşlarına yapılan zam oranları da gerçeği ifade etmemektedir. Geçtiğimiz hafta emekli maaşlarına 2004 yılında yüzde 20 oranında zam yapılacağı açıklandı. Açlık sınırının 450 milyonu aştığı bir ortamda yapılan zamlarla yaşam koşullarının her gün biraz daha düştüğü günümüzde, SSK emeklisine verilen 364 milyon 887 bin liralık ücret bir lütuf olarak gösteriliyor. **Bu zamların mevcut bütçeyle nasıl karşılanacağını sorusunun yanıtı ise Yeni Vergi Yasasıdır.** Asgari ücrete yapılan zamlarla birlikte emeklilerin maaşlarına yapılan zam, borç üzerine kurulu Türkiye ekonomisine 4 katrilyon ek bir yükümlülük getiriyor. Bunun nasıl karşılanacağı ise;

“Merkez Bankası'nın para matbaasını çalıştırır.

Banknot bastırır. Bu para ile ödeme yapar... iyi de, bu enflasyonu tekrar tırmandırmak demektir. İstikrar programından vazgeçmek demektir. Hükümet bunu yapamaz.

“2004 yılının 150 katrilyon liralık bütçesindeki ödeneklerden kısıntı yapar... İyi de, bütçede kısılacak ödenek yok. Bütçe ödeneklerinin yüzde 32'si personel harcamasına, yüzde 66'sı faiz ödemesine, yüzde 25'i transfer harcamalarına ayrılmış. Cari harcamalara (yürürlükte olan harcamalar) ayrılmış. Cari harcamalara ayrılan 13 katrilyon liradan 4 katrilyon lira kesilir ise devlet çarkı durur. Yatırıma ayrılan 7 katrilyon liradan 4 katrilyon lira kesilir ise, bırakınız duble yol yapmayı, tüm işler durur.

“Devlet 4 katrilyon liralık bono satar. Borçlanarak zamları öder... İyi de, o zaman istikrar programı, faiz dışı fazla konularında bugüne kadar ödenen faturalar boşa gider.

“Bu tabloda kalıyor tek bir çare: Ek vergi getirerek 4 katrilyon lirayı halktan toplamak...” (Güngör Uras Milliyet gazetesi 7 Ocak 2004)

Yani halkımıza sevindirici ücret artışı olarak sunulan zamlar vergilerle geri alınacak. Düzenlenen yeni yasa ile birlikte geçici olarak getirildiği iddia edilen birçok verginin kalıcılaştırılmasının yanı sıra yapılan açıklamalarla bu vergilerin artırılacağı da sinyalleri verilmiştir. Yapılan zamların halktan nasıl çıkarılacağı sorusunun diğer bir cevabı da kamu hizmetlerine hiçbir yatırımın yapılmayacağı şeklinde yanıtlanabilir.

Tarihi tecrübelerimiz bize gösterdi ki, bugüne kadar emperyalizmin işbirlikçileri ve uşakları tarafından uygulanan IMF programları işsizliği azaltmadı, bilakis çoğalttı. Deyim yerindeyse, işsizler ordusu giderek büyüdü. Egemenler gelişen teknolojik imkanlardan da yararlanarak, çalıştırdıkları işçi sayısını daha bir sınırladıkları gibi, genel

olarak artan işsizlikten de faydalanarak daha düşük ücretle ve sosyal hakları sınırlanmış bir emek gücünden yararlanıp kendi verimliliklerini daha bir artırdıkları doğrudur.

Doğru olan diğer bir olgu ise; zamlar ve peş peşe gelen vergi paketleri (ki buna haraç kesmek desek daha doğru

olur) emekçilerin alım gücünü daha da azalttı. Ve nitekim alınteriyle geçinmeye çalışan tüm emekçiler şu sitemlerde bulunuyor, **“Açıklanan enflasyon rakamlarının son 28 yılın en düşük rakamları olduğu söyleniyor, ama ben 20 yıl önce sattığım malın şimdi yarısını bile satamıyorum”.** Yine bu tepkilere ek olarak hamallık yapan bir işçi **“Artık herkes kendi boğazını geçindirmenin derdine düşmüş durumda. Paçasını kurtaran kaptan oluyor. Enflasyon düşmüş de ne olmuş ben yine aç aç çalışıyorum”.** Karışık ekonomik rakamlardan çok daha çarpıcı bir şekilde durumu anlatan bu ifadeler egemenler tarafından yapılan birçok açıklamanın içinin ne kadar boş olduğunu anlamak açısından da çarpıcıdır. Egemen sınıflar ve figüran sözcülerinin bu soruya verdikleri yanıt ise ‘Biraz daha sabredin, dünyada ve bölgemizde olağanüstü bir gelişme olmazsa ve programı bu kararlılıkla uygulamaya devam edersek, sıkıntılardan kurtulacağız, İNŞALLAH!’ oluyor.

Öz olarak, emperyalistler ve uşakları emekçilere açlığa, sefalete, işsizliğe katlanmayı öğütüyorlar. Hatta kimi kiralık kaleşörler, **“Aman ha! İşçilerin, memurların, emekçilerin ücretlerine fazla zam yapmayın, eğer zam yaparsanız enflasyon yeniden tırmanır”** diye hükümete öğüt veriyorlar. IMF'nin gösterdiği hassasiyetten daha hassas davranıyorlar.

Yine özelleştirme adı altında, kâr getiren kurumların emperyalist ve işbirlikçi büyük tekellere peşkeş çekilmeye çalışıldığı, yeni yatırım alanlarının neredeyse sıfırlandığı bir ülkede gelişimden, kalkınmadan, refah düzeyinin yükselmesinden söz edenler, ancak aklını ve vicdanını emperyalist tekelere satan, ipotek eden işbirlikçiler ve onların çanak yalayıcısı kiralık kaleşörler olabilir. Ki bu hainlerin refah düzeylerinin yükseldiği doğrudur. Doğru olan diğer bir şey ise; bu hainler

zenginleştikçe, emekçilerin daha da çok yoksullaştığıdır. Çünkü bunlar zenginliklerini emekçilerden çaldıkları alınteri ve gasp ettikleri emeğe borçludurlar.

2004 yılı ekonomik gelişmelerden beklentilerinin yine önemli bir kısmını özelleştirmeler oluşturuyor. 2003 yılı

nı zamanda tüm dünya ülkelerindeki karşı koyuşlar önemli. Bu kapsamda **16-21 Ocak tarihleri arasında Hindistan'ın Bombay şehrinde düzenlenecek olan MR 2004 Bombay Direnişi** anlamlı ve önemlidir. **Anti-emperyalist mücadelede önemli bir mevzi olan Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin de içinde yer aldığı bu direniş halkların mücadele hanesine yazılacak önemli bir adımdır.**

Geçtiğimiz yıl Davos'da büyük gösterilerle karşılanan Dünya Ticaret Örgütü'nün bu yıl yapacağı toplantı Hindistan'da toplanacak yüzlerce anti-emperyalist çevre, grup ve oluşum emperyalistlere aynı tarihi sonucu yaşatma perspektifi ile hareket edecektir. Emperyalizmin saldırılarını alabildiğine geniş ve örgütlü bir tarzda yapmaya çalıştığı günümüzde

böylesi direniş ve örgütlenmelerin önemini kavramak ve üzerinde yoğunlaşmak önemlidir. Bu saldırılar halkların birleşik, örgütlü gücüyle aşılabacaktır gerçeğinden hareketle emperyalist tekelere bekleyen sonu Hindistan'da hazırlayalım.

İkiyüzlülük, gerçekleri tersyüz etmek, egemen sınıfların varlık koşulu ve kolay kolay vazgeçmeyecekleri en büyük kirli silahlarından biridir. Ve egemenler, yeni yıla bu kirli silahlarının yayılım ateşiyle girdiler. “Hükümetin uyguladığı ekonomik program sonuç verdi. Ve yeni yılda önümüz daha da açıktır” diyerek avazları çıktığı kadar bağırıyorlar.

Akdeniz'in üçüncü büyük adası Kıbrıs'ta dalgalar durulmak bilmiyor. Emperyalistler de seçim sonucunda kurulacak hükümete gözlerini dikerek, politikalarını nasıl yürüteceklerini hesap ediyorlar.

Kıbrıs'ta yükselen tansiyon ve emperyalist DALAŞLARIN SONUCUNDA YAŞANAN KAOS

Kıbrıs'ı adeta yarı açık bir hapisaneye çeviren ABD emperyalizmi, kurulacak hükümetin Annan Planı'nı sorunsuz uygulayacak bir hükümet olmasından başka bir şey istemiyor. ABD'nin bu politikaları ile uyumlu hareket eden Türkiye ise aynı zamanda AB üyelik süreci için Kıbrıs'ı kullanmaya çalışıyor.

Sicilya ve Sardunya'dan sonra Akdeniz'in üçüncü büyük adası olan Kıbrıs, yüzyıllar boyunca emperyalistlerin iştahını kabartmış ve emperyalist çatışmaların pençesinde kalmıştır. Çünkü Kıbrıs Adası emperyalistler açısından **jeo-stratejik öneme** sahip olan bir adadır. Ada, ABD Savunma Bakanlığı'nın (Pentagon) raporlarına göre "Akdeniz'de batmaz bir uçak gemisi" olarak nitelendirilmektedir. Askeri yönden çok büyük önemi olan bu Adaya sahip olan emperyalist güç, diğer getirilerinin yanında en önemlisi dünya petrol üretiminin büyük bir kısmını gerçekleştiren Ortadoğu'da rakip emperyalist güçlere karşı önemli bir mevzi elde edecektir. Yani diğer bir ifade ile Adaya hakim olan emperyalist güç, diğer emperyalistlere karşı Ortadoğu'daki bütün askeri hareketlerde önemli bir üstünlük elde etmiş olacaktır. Bu üstünlük bugün emperyalistlerin çıkarları açısından bakıldığında azımsanmayacak kadar büyük bir önemdedir.

İçinden geçtiğimiz süreçte emperyalistler arası dalaşın kızgınlığı ve Ortadoğu üzerindeki planlar nedeni ile özellikle de son yapılan seçimlerle birlikte "Kıbrıs sorunu" iyice gündemleşmiştir. Seçimlerden önce yapılan tartışmalar ve seçimlerin ardından ortaya çıkan gerçekler dünya gündemine oturmuştur.

Ancak bu değerlendirmelere girmeden önce Kıbrıs Adasının nasıl bir tarihi süreç yaşadığına ilişkin genel bir hatırlatma yapmak faydalı olacaktır.

KIBRIS'TA TALANIN TARİHİ

Kıbrıs Adası ile Türklerin ilk tanışması 1571'de Osmanlı İmparatorluğu'nun Adayı Venediklilerden alması ile başlamıştır. Bunun ardından ise Osmanlı İmparatorluğu Adayı Rus tehlikesine karşı koruma bahanesi ile İngiltere'ye bir anlamda kiraya vermiştir. Bu süreç, ancak 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı ile birlikte Osmanlı İmparatorluğu'nun Almanya ile beraber savaşı kaybetmesi üzerine İngiltere'nin bu sözleşmeyi yırtarak Adayı İngiliz hakimiyeti altına alması ile son bulmuştur.

Ancak her ne kadar bu durum sona erse de Ada için yaşanan sorunlar bitmek bilmemiş, aksine şiddetlenerek sürmüştür. 1950'li yıllarda Yunanistan'ın da desteği ile Rumlar Adada egemenliklerini artırmanın çabalarını iyice yoğunlaştırmış ve bir referandum talebinde bulunmuşlardır. Türk tarafı bu referandumu boykot ettiyse de Rumların büyük bir çoğunluğu Yunanistan ile birleşmeden yani Enosis'ten yana tavır koymuştur. Bu durum ise Adadaki gerginliği iyice tırmandırmıştır. Giderek artan huzursuzluk 1955'li yıllara gelindiğinde iyice çığırından çıkmış ve neredeyse her iki taraf da silahlara sarılmıştır. Özellikle ABD emperyalizminin 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan galip çıkması ile dünya üzerindeki yayılmacı politikaları hız kazanmış ve yarı-sömürgelelerini denetim altına alma çabasında ABD emperyalizmi bir başarı kazanmıştır. Bu da **Ada üzerinde önemli planları**

olan diğer bir ülke İngiltere

aleyhine gelişmelerin başlaması anlamına gelmektedir. Uluslararası arenada da prestij kaybetmeye başlayan İngiltere, ABD karşısında Ada özgülünde geri adım atmaya mahkum bir pozisyonda kalmıştır. Ve sonuç olarak İngiltere stratejik bazı üs alanlarını elinde bulundurmak sureti ile Adadan çekilmeyi kabul etmiştir. İşte tam da burada bu tarihsel süreçte ABD araya girerek Ada özgülünde iki tarafı bir araya getirmiş, Türkiye ile

İçinden geçtiğimiz süreçte emperyalistler arası dalaşın kızgınlığı ve Ortadoğu üzerindeki planlar nedeni ile özellikle de son yapılan seçimlerle birlikte Kıbrıs sorunu iyice gündemleşmiştir. Seçimlerden önce yapılan tartışmalar ve seçimlerin ardından ortaya çıkan gerçekler dünya gündemine oturmuştur.

Yunanistan'ı aynı masaya oturarak emperyalist planını devreye sokmuştur. Bu sözde çözüm formülü iki taraf açısından da kabul edilmiştir. Bu görüşmeler sonrasında **16 Ağustos 1960** tarihinde **Bağımsız Kıbrıs Cumhuriyeti** ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda kurulmuştur. Ancak emperyalizmin hiçbir sorunun çözücüsü olamayacağı gibi bu sorunda da çözücü olmadığı, oluşturulan hükümetin üç yıllık ömrü ile bir kez daha ortaya çıkmıştır. Zaten emperyalist olan bu plan dahilinde Türkler hükümetten dışlanmış ve bu da bir anlamda artan çatışmalarla birlikte ele alındığında söz konusu "çözüm"ün fiyaskosundan başka bir anlama gelmemiştir.

1963 yılı ile birlikte Adada nüfus ayrışımı iyiden iyiye hissedilmeye başlamış ve bu yüzden çatışmaların artması bahane edilerek BM Barış Gücü adı altında işgalciler tekrar devreye girmiştir. Bu zaman zarfında Kıbrıs Türkleri de kendi içlerinde devletleşme sürecini başlatmış durumdadır. Bunun bir sonucu olarak geçici bir yönetim dahi kurulmuştur. Ancak bu talep Rum tarafı tarafından hiç de sıcak karşılanmamıştır. 1970'li yıllarda ABD emperyalizmi Rumların Rus Sosyal Emperyalizmi ile yakınlaşmasını engellemek için Yunanistan'da iş başına getirdiği Albaylar Cuntasını kullanmış ve 15 Temmuz 1974'te yeni Kıbrıs Cumhurbaşkanı olarak **Sampson** atanmıştır.

Bu Amerikancı faşist darbeciler doğrudan doğruya Yunanistan'daki Amerikancı faşist cuntaya bağlı olarak hareket etmişlerdir. Amaçları İngiliz emperyalizminin uşağı Makarios yönetimini devirme, Adayı uzun süre içinde Yunanistan'a bağlayarak Enosis'i gerçekleştirmektir. **Darbenin arkasında duran asıl güç ise ABD emperyalizmi olmuştur.** Stratejik olarak oldukça önemli bir konuma sahip olan Adaya bütün emperyalist güçler gibi ABD emperyalizmi de tek başına hakim olmak istiyordu. Adadaki Makarios yönetimi ise esas olarak İngiliz emperyalistlerine uşaklık ediyordu. ABD emperyalistleri Adaya kesin olarak hakim olabilmek için Makarios yönetiminin devrilmesini; Adada Yunanistan'dakine benzer doğrudan kendilerine bağımlı faşist bir diktatörlük kurulmasını istiyorlardı.

İşbaşına gelen Sampson'un Adada Yunanistan'la birleşmeyi açıkladığı saatlerde Türkiye de **1. Kıbrıs Harekati** adı altında Kıbrıs Adasını işgale başladı. Bütün bu yaşananların ardından taraflar 25 Temmuz-8 Ağustos 1974 tarihleri arasında Cenevre'de bir araya geldiler.

İşbaşına gelen Sampson'un Adada Yunanistan'la birleşmeyi açıkladığı saatlerde Türkiye de **1. Kıbrıs Harekati** adı altında Kıbrıs Adasını işgale başladı. Bütün bu yaşananların ardından taraflar 25 Temmuz-8 Ağustos 1974 tarihleri arasında Cenevre'de bir araya geldiler.

Adada iki ayrı yönetim konusunda bir anlaşmaya varılırken nerelerden vazgeçileceği ve karşı tarafa devredileceği konusunda bir anlaşmaya varılmadı ve 14 Ağustos 1974 tarihinde Türkiye ikinci kez Kıbrıs'a müdahale ederek 2. Kıbrıs "Barış" Harekatı'na başladı. Dönemin hakim sınıfları adına konuşan **Bülent Ecevit** bu saldırının "barış hareketi" olduğunu, "Türk ordusunun Kıbrıs'a barış ve kardeşlik götürmek" için çıkarma yaptığı palavralarını yaydı. Gerçekte ise yapılan "bağımsız" bir devletin (devlet olarak var olmak anlamında bağımsız, gerçekte emperyalizme tamamen bağımlı) varlığını yok etmek için girişilmiş; fetihçi bir saldırı hareketi idi. Amaç Türk hakim sınıflarının iddia ettiği gibi "Kıbrıs'lı Türklerin çilelerine son vermek" değil, Türk hakim sınıflarının ve onların uşaklık ettikleri emperyalistlerin menfaatleri doğrultusunda Kıbrıs'ın devlet olarak varlığını ortadan kaldırmak, Kıbrıs'ı bölmektir. Nitekim böyle oldu. 15 Kasım 1983'e gelindiğinde Kıbrıs Türkleri devletleşme sürecine son noktayı koyarak KKTC (Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti)'yi ilan ettiler. Ancak elbette ki yaşanan dalaşlar bununla da bitmedi.

"BARIŞ", "KARDEŞLİK" PALAVRALARI VE GERÇEKLER

20 Temmuz 1974 tarihinde Kıbrıs'a çıkarma yapıldığı zaman Türk hakim sınıfları adına dünyaya açıklama yapan Ecevit "Türk ordusu Kıbrıs'a barış ve kardeşlik getirecektir" diyordu. Oysa Türk hakim sınıflarının faşist ordusu Kıbrıs'a barış yerine savaş, binlerce ölü, yaralı, tutsak getirdi. Kardeşlik yerine düşmanlık getirdi. Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum milletinden Kıbrıslılar arasında düşmanlık, çıkarma hareketiyle hiçbir dönemde olmadığı kadar gelişti. Emperyalistlerin "böl ve yönet" siyasetleri gereği körükledikleri bu düşmanlık, Türkiye ve Yunanistan halkı içinde de Kıbrıs ve Ege olayları nedeniyle körüklendi ve iki ülkede de şovenizm halk içinde aldı yürüdü. İşte Ecevit'in Türk hakim sınıfları ve onların uşaklığını yaptıkları emperyalistler adına sözünü ettiği "kardeşlik" böyle bir kardeşliktir.

Kıbrıs'ın devlet olarak varlığına karşı saldırıya girişen Türk hakim sınıfları ve onların uşaklığını yaptıkları emperyalistler adına Ecevit çıkarma sırasında "Türk ordusu işgal ordusu olmayacaktır. Türk ordusu Kıbrıs'ın bağımsızlığına karşı girişilen hareketi bastırdıktan sonra geri çekilecektir" diyordu. Gerçek ise bunun tam tersi oldu. Yine Ecevit çıkarma sırasında "barış hareketi Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünü ve devlet ba-

ğımsızlığını koruma amacına yöneliktir" diyordu. Ancak yaşananlar sonrasında bunun da bir yalan olduğu ortaya çıktı.

Günümüz açısından da bakıldığında Türk hakim sınıflarının söylemlerinde ve kullandıkları argümanlarda bir değişiklik yoktur. Türk hakim sınıfları sürekli "Yavru Vatan", "Kıbrıs'ı veren Türkiye'yi de verir" demagojileri ile milliyetçi, gerici, şoven duyguları ayakta tutmaya çalışmaktadır. Ancak bu yöntemin eskisi kadar

tutmadığı seçimlerin sonuçları ile ortadadır. Zira asıl olarak Türk hakim sınıflarının yönettiği KKTC'deki halkın yaşadıkları sorunlar adeta onları canlarından bezdirecek bir duruma getirmiştir. Bütçesi sürekli açık veren, tarım sektörünü her gün biraz daha kaybeden ve sanayide de istediği rotayı tutturamayan KKTC işsizlik en önemli sorunların başında gelmektedir. En fazla istihdamın hala tarımda olduğu KKTC'nde tarımın ardından sanayi ve inşaat sektörleri geliyor. Ancak tüm bu sektörler tam bir iflas ekonomisi içerisindedir. Ve bu tablodan halkın payına düşen daha fazla işsizlik ve yoksulluk olmaktadır.

EMPERYALİST "ÇÖZÜM" PLANLARI

Geçtiğimiz ay yapılan seçim sürecine gelirse;

Aylardır yapılan çeşitli yorumlar, beklentiler, planlar sonucunda Kıbrıs seçimleri 14 Aralık 2003 tarihinde yapıldı. Emperyalistlerin ve uşak ve işbirlikçilerinin de dikkatle takip ettiği seçimler pek de egemenlerin istediği gibi sonuçlanmadı. AB ile birlikte çözümü savunan Cumhuriyetçi Türk Partisi %35'lik oy oranı ile seçimler-

dışında bir çözüm olmadığını iddia eden Weston aksi bir çözüm arayışının dahi maliyetinin büyük olacağı tehdidini savurmaktan da geri durmadı. Kıbrıs'ı adeta yarı açık bir hapishaneye çeviren ABD emperyalizmi, kurulacak hükümetin Annan Planı'nı sorunsuz uygulayacak bir hükümet olmasından başka bir şey istemiyor. ABD'nin bu politikaları ile uyumlu hareket eden Türkiye ise aynı zamanda AB üyelik süreci için Kıbrıs'ı kullanmaya çalışıyor. Plan üzerinde yapılan ufak tefek ve asıl olarak bir anlam ifade etmeyen değişiklikler ise hep bu manevranın ürünleri. Örneğin Annan Planı'na göre Adadaki Türk askeri varlığının anlaşmasının yürürlüğe girmesinden 29 ay sonra 6 bine düşmesini öngörüyor. Türk hakim sınıflarının yaptığı değişiklik ise bu sürenin 40 aya çıkartılması. Yapılan değişiklikler elbette Türk hakim sınıfları ve efendilerinin çıkarları içindir. Bu değişiklikler hem toplumdaki tartışmaları diri tutmaya yaramakta hem Annan Planı'na muhalefet ediliyormuş gibi bir izlenim bırakmaktadır.

Kamuoyuna 2004 yılı içindeki en önemli planlarını "işsizlikle mücadele, Kıbrıs ve AB" olarak açıklayan **R. Tayyip Erdoğan** ve hükümetin diğer hedeflerinde olduğu gibi Kıbrıs konusunda da asıl olarak emperyalist efendilerinin çıkarlarının bekçisi olacağı açıktır. Şu bir gerçektir ki Annan Planı emperyalist bir plandır. Ve Kıbrıs halkının yaşadığı sorunlar da zaten emperyalistlerin tam da kendilerinden kaynaklanan sorunlar olduğu için Annan Planı ile çözülecek değildir.

KIBRIS'TA GERÇEK ÇÖZÜM DEMOKRATİK HALK DEVİRİNDEDİR

Bilindiği gibi Kıbrıs'ta 1950'li yıllara kadar iki toplum iç içe bir arada yaşamakta idi. Ancak emperyalistlerin "çözüm" adı altındaki müdahaleleri ile iki toplumun bir arada yaşaması imkansız hale getirilmiş ve Kıbrıs bir sorun gibi gösterilerek adeta bir kangren haline dönüştürülmüştür. Özellikle seçimler sırasında yapılan propagandaların birçoğu AB üzerine kurulmuştur. Geyiği aslanların mı yoksa sırtlanların mı parçalayacağı gibi bir tartışmaya benzeyen AB mi, ABD mi tartışmasının Ada halkının kafasını karıştırmaktan öte bir anlamı yoktur. Adada yaşayan her iki toplum da özellikle seçim sonuçlarına bakıldığında görülecektir ki sürekli yaşanan kaos ortamından, ekonomik sıkıntılardan bıkmış durumdadır. Son olarak Kıbrıs'ta gerçek çözüm, Ada üzerinde yaşayan ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesi ışığında, kendi öz mücadeleleri ile Bağımsız Demokratik Kıbrıs Cumhuriyeti'ni kurması ile mümkündür.

den birinci parti olarak çıktı. Ancak denilebilir ki muhalefet ve iktidar sandıkta berabere kaldı. Bu bir taraftan sürekli AB politikası yaparak seçimlerden galip çıkmaya çalışan muhalefet ve hala yılların eskimeyen "Kıbrıs Türklerindir" şoven açıklamalarını kullanan diğer partiler açısından bu söylemlerinde eskisi kadar başarılı olamadıklarını gösteriyor. Bu arada AB ve ABD'li emperyalistler de Adaya gözlerini dikmiş bir hükümetin kurulmasını bekliyorlar. Nitekim seçimlerin hemen ardından Adaya ziyarete giden ABD Kıbrıs özel temsilcisi **Thomas Weston** emperyalistler açısından önemli olan noktaları açıkça ortaya koydu. Kıbrıs için Annan Planı

Dedikodu zehirini bünyemizden atalım

✓ *Devrimin sorunlarından çok bireylerin sorunlarına takılan, merakını bu yönde zorlayan, kimin, ne yapıp ne söylediğini sınıf çıkarları açısından değil, birilerinin çıkarları açısından değerlendiren ve böylece ne kadar çok şey bildiğini ispatlamaya çalışan, kendini bu ucuz laflarla bir yerlere koydurmaya çalışan "devrimciler" dedikodu yapar.*

✓ *Dedikodunun, lafazanlığın, iç dökmenin altında yatan esas neden siyasal geriliktir. Sınıf mücadelesinin Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin yasalarını yeterince kavramayan, siyasete yabancı, bu doğrultuda ideolojik-siyasal doğruları güncele uyarlayamayan insanlar siyasal olarak cesur olmayan insanlardır.*

Dünyayı temellerinden sarsacak bir davanın faaliyetçileri, militanları, kadroları olarak dünyaya, ülkemize, alanımıza ve de bunların öznesi olan kendimize yönelik ciddi yorumlarımız, yargılarımız paralelinde müdahalelerimiz vardır. Yaptığımız analiz ve sentezler neticesinde dünyayı değiştirme idealleriyle dört elle sarıldığımız devrimci yaşamımızda, faaliyetimizde sıkıntılar yaratan, aksaklıklar çıkartan ve mutlak kırılması/mahkum edilmesi gereken zaaflarımız vardır.

Şimdiye kadar, çeşitli biçimlerde üzerinde durulan, çözüm noktasında açılım sunulmaya çalışılan bu zaafların, anlayışların bu kadar sık yazılıp çiziliyor olması bizi düşündürmelidir. Demek ki, **devrimci ve komünist ideallerimize yakışmayan, insanlığımızla bağdaşmayan bu zaaf ve anlayışlar faaliyetimize, değerlerimize zarar vermekte ve müdahale etmediğimiz koşullarda tekil olmaktan çıkıp bir kültür olma tehlikesini barındırmaktadır.**

Bütün bunlar doğrultusunda, üzerinde duracağımız konu ise içinde bulunduğumuz dönem açısından, en çok tavizsiz tavrı almamız, en ciddi müdahalelerde bulunmamız gereken **dedikoduculuk ve boşboğazlık.**

Nedir dedikodu? Bir olay, bir gelişme, bir kişi, bir alan vs. hakkındaki görüşün, değerlendirmenin konunun muhataplarından özenle sakınılarak, meseleye hiçbir katkı sunma, geliştirme, çözme amacı taşımaksızın uluorta konuşulması. Halkın dünyayı, sistemi sorgulamasından, değerlendirmesinden azrailden korkar gibi korkan egemenlerin besledikleri dedikodu kültürü, halkımız içerisinde öylesine sistemleşmiştir ki artık yaşamın "vazgeçilmez" bir parçası haline gelmiştir. Önüne konulan dünyanın darlığı nedeniyle özellikle ev kadınlarında daha çok görülen; kimin, kiminle, nerede, ne yapmışın telaşı, kahvehane kültürünün içindeki erkeklerde de aynı derecelerde görülmektedir. Yani sonuç itibarıyla toplumun her kesimi öyle ya da böyle bu dedikodu zehirini içmektedir.

Evet zehirdir dedikodu; Zehirdir. Çünkü **bu dünya gerçekliğinde hangi egemenin, hangi ezilene ne zaman, niye, nasıl saldırıldığından ziyade, hangi kişinin, ne zaman, nerede, nasıllarına takılan insanlar kendi kurtuluşlarına ket vurmakta, kendilerini zincirleyenlere nimetler sunmaktalar.**

Halkımız, sınıf bilincinden uzak oluşuyla, böylesi bir durumdayken, yine de toplumsal değer yargılarına göre dedikoduyu ayıplar. Ayıplar, ancak bunun kime hizmet ettiğini, hangi sınıfın işine yaradığını değerlendiremediği için toplumsal ahlaki kurallar çok da yaşam bulmaz. **Halkımız cephesinde görülen dedikodu kültürü, devrimci ve komünist saflarda da maalesef yaşam bulmaktadır.** Tam da az önce bahsini ettiğimiz tablo-

dan çıkan bireyler olarak bağrından geldiğimiz toplumun alışkanlıklarını, zaaflarını barındırmamız kaçınılmaz bir durumdur. Ancak bu durum, asla hoşgörülmemelidir. Mücadelemiz sınıfsız ve sınırsız bir dünyayı hedeflemektedir. Yaratacağımız bu dünyanın bugünkü prototipleri bu ideallerin teminatıdır. Bu bağlamda asla kabul görmeyeceğimiz zaaflara, alışkanlıklara tavizsiz vurmak, yıkmak, her devrimcinin görevidir. Ve bu kutsal görev ve sadakat, sisteme olan sınıf kinimizin ve kuracağımız dünyaya olan inancımızın göstergesidir.

Şimdi soralım; hangi "**devrimciler**" dedikodu yapar? Devrimin sorunlarından çok bireylerin sorunlarına takılan, merakını bu

yönde zorlayan, kimin, ne yapıp ne söylediğini sınıf çıkarları açısından değil, birilerinin çıkarları açısından değerlendiren ve böylece ne kadar çok şey bildiğini ispatlamaya çalışan, kendini bu ucuz laflarla bir yerlere koydurmaya çalışan "devrimciler" dedikodu yapar.

Neden dedikodu yapılır?

Dedikodunun, lafazanlığın, iç dökmenin altında yatan esas neden **siyasal geriliktir.** Sınıf mücadelesinin Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin yasalarını yeterince kavramayan, siyasete yabancı, bu doğrultuda ideolojik-siyasal doğruları güncele uyarlayamayan insanlar siyasal olarak cesur olmayan insanlardır. Siyasal cesareti olmayan insanların

sınıf mücadelesi karşısındaki duruşu da tartışılır bir konudur. Bizlerin cesarettten anladığı tek şey düşman karşısındaki tavizsiz duruşumuzdur. Bu her devrimci ve komünistin görevidir. Ancak şunu unutmayalım ki **düşman karşısında cesaretle duran fakat kitlelere siyasetini taşıma, tartışma noktasında cesur davranmayanların siyasal ömrü kısa olur.** Siyasal cesarettten yoksunluğuyla üretmeyen, gelişmeyen ve geliştirmeyen, değişmeyen ve değiştirmeyenler proleter saflarda fazla kalamazlar. Siyasal cesaretin olmadığı yerde kişinin kendine güvensizliği söz konusudur, kendine güvensizliğin olduğu yerdeyse siyasete ve kolektife olan güvensizlik boy gösterir. İşte bu noktada bütün ilkeler, kurallar alt-üst olur. **Özellikle denetimin, disiplinin olmadığı-zayıf olduğu dönemlerde kendini doğru düşünce ve politikalarla varedemeyen, ifade edemeyen insanların kendisini çevresine kabul ettirmesinin tek yolu lafazanlıktır, dedikodudur, boşboğazlıktır.**

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi sınıf mücadelesinde belli geriye düşüşler yaşadığımız zor dönemlerde devrimci ve komünistlerin örgütlülüğünde darlaşmalar yaşanabilir.

Sınıf mücadelesinin ivme kaybettiği bu tür süreçlerde hakim sınıfların devrimci ve komünist örgütlenmelere yönelik geliştirdiği tasfiye saldırılarının etkisi daha boyutlu olarak hissedilebilir. Örgüt işleyişinden denetim ve disiplinin oluşturulmasına, siyasal ve ideolojik mücadele görevinin gerektiği gibi yerine getirilemediği süreçler yaşanabilir. Böyle süreçler siyasal cesaretsizliğin, dedikoduculuğun, lafazanlığın, iş yapmamanın zemin bulduğu süreçlerdir. Üzerine gidip altilmedildiği sürece de devrimci ve komünist harekette giderilmesi güç tahribatlar yaratması kaçınılmazdır.

Şimdi dedikodunun ne adına yapıldığına gelince; savunu hazır, soruna, konuya, kişiye müdahale olur eylemin adı. Amaçsa **"eleştirmek-geliştirmektir"**. Oysa ortada ne meselenin muhatabı vardır, ne anlayış tartışılır ne de nasıl çözüleceği. Yapılan sadece popülist duyguların tatmini ve basit merakların giderilmesidir. Dedikodunun saflarımızda ne boyutlarda yaşandığına gelince yüzlerce örnek saymak mümkündür.

İdeolojik, siyasal olarak eleştirilen bir devrimci dost örgüte yönelik en devrimci eleştiri birebir o örgütün kendisine yapılmalı ve gelişimine hizmet etmelidir. Maoistler, fikirleri böyle yarıştırırlar. Ancak gelin görün ki böyle yapılmaz, devrimci basın yoluyla yapılan polemikler, çeşitli platformlar en gerekli ve uygun araçlarken bazı küçük burjuva "devrimcilerimiz" siyasetleri eleştirme adına tam bir karalama kampanyasına girişirler.

Sınıf mücadelesinin esas sorunlarına kafa yormayanlar bireylerle, olaylarla uğraşsınlar oysa asıl erdemli devrimci ve komünist kişilikler, anlayışlarla uğraşsın. Bizim de bu noktada yapmamız gereken kimin dedikodu yaptığı ya da neyin dedikodusunu yaptığı değil, bunlara zemin sunan anlayışlar, zaaflar üzerineyoğunlaşarak, buna zemin sunan koşulları tespit edip, çözümünü üzerine kafa yormaktır.

Eleştirinin özü, siyasal konulardan öyle bir uzaklaşır ki bireyler, olaylar esas hale gelir. **Dedik ya hele bir de konunun muhatabı da yoksa kim tutar seni!** Sıralanır "onların şu konumdaki şu adamları şurada çözülmüş, şu kadar insanı vermiş, onlar adamı böyle örgütler, onlar böyle savaşmaz, onların yüzü çirkin, onların saçları uzun" a kadar gider düzeysizlik. Devrimci birliktelik ve dayanışma ruhuna bir balyoz gibi inen bu tavırlar, tam da karşı devrimin değerlerine su taşımaktadır.

Dedikodunun kendi saflarımızdaki yansımalarına gelince, birilerinin bilmemesi gereken bilgiler, gelişmeler uluorta konuşuluyorsa öncelikle kendi örgütlü bünyemizi bir disiplin, denetim süzgecinden geçirmemiz gerekir. **İç meselelerimiz, yoldaşlarımızın konumu, buldukları yer vs. en sıradan insanların dillerinde dolaşıyorsa burada esas sorumlu son ağız değil, bunların oralara kadar taşınmasına zemin yaratanlardır.** Daha doğru bir ifadeyle sor-

gulanması gereken şey **yukarıdan aşağıya, bu tabloyu doğuran anlayışın, disiplinsizliğin kendisidir.** Belli sorumluluklar taşıyan, buna karşın boşboğazlıklarıyla dedikodulara zemin sunanlar, dedikodu yapanlardan daha ağır suç işlemektedirler. Bu suç, işkencede çözümlenip sırlarımızı açığa çıkarmak kadar ağır bir suçtur. **Ağırdır, çünkü;** korunması gereken şeylerin o popülist duygularla ifade bulması, bazı bilgi ve gelişmeleri düşmana taşıyacak kanallar açmakta ve yine en önemlisi kültürel olarak, değerlerimizi yıpratmaktadır. **Ağırdır, çünkü;** çıkan bu tablo öncelikli olarak kitlelerin devrimci ve komünistlere olan güvenini sarsmakta ve buna bağlı olarak da devrime olan inançlarını zayıflatmaktadır. Bu aynı zamanda kanca bedeli yazılan tarihimize karşı da işlenmiş bir suçtur ve tarih bunun hükmünü mutlaka verecektir. **Böylesi pratikler yaşanırken müdahale etmeyenler de bu ciddi suçların suç ortaklarıdır.**

Bir sorunumuz var, çözmek adına -aşlın-

da çözümsüzlük girdabında- iç döküyoruz. Hiç de alanımızla, konuyla ilgili olmayan bir yoldaşımıza açılıyor. Yoldaşımız yine aynı çözümsüzlük ve disiplinsizlikle başka insanlara açıyor, "çözüm" arıyor hatta hiç de üstüne vazife olmadan "çözüm" buluyor, "müdahale" etmiş oluyor. Nerede konunun asıl muhatapları, nerede disiplin? **Herşey herkesin dilinde oluverince suçlu bulma telaşına düşülür.** Oysa, her sorun kendi bağrında çözülür, nerede kaybediyorsak orada arayalım.

Sınıf mücadelesinin esas sorunlarına kafa yormayanlar bireylerle, olaylarla uğraşır- lar oysa asıl erdemli devrimci ve komünist kişilikler, anlayışlarla uğraşır. Bizim de bu noktada yapmamız gereken kimin dedikodu yaptığı ya da neyin dedikodusunu yaptığı değil, bunlara zemin sunan anlayışlar, zaaf- lar üzerine yoğunlaşarak, buna zemin sunan koşulları tespit edip, çözümü üzerine kafa yormaktır.

Tüm bu sıraladıklarımızın esas nedeni,

devrimci kişilik ve kimliğin kazanılması noktasında yeterince yoğunlaşmamız, yoldaşlarımızı, dostlarımızı bu anlayışla şekillendirmek istemememizdir. Varolan tabloda yaşananlar gösteriyor ki, devrimci ve komünist kültür ve ahlak anlayışına aykırı bu sorunlar faaliyetimize ciddi zararlar vermektedir. **Öncelikli olarak, devrimci bir kimliğin burjuva-feodal değer yargılarından arındırılmasıyla işe başlayıp, alternatif değerlerimizi özümseyip özümsettirmeliyiz.** Bunun yanısıra, partili bir kişilik, disiplin konusunda dejenere olduğumuz yanlarımıza daha da vurmalı, eksiklik ve zaaflarımızın önüne set olacak duvarı bugünden örmeliyiz.

Bu konuda gerek parti disiplinini gerek devrimci ahlak kurallarını kavrayan **her devrimci ve komünist** bu gerçekliğe müdahale etmekle yükümlüdür. Bunu da dedikodunun, boşboğazlığın ve iç dökmenin yaşam bulduğu anlarda engelleyerek, yoldaşların kafasını açarak gerçekleştirebiliriz.

PUSULA

ELEŞTİRİLERİMİZ DÖNÜŞTÜRME VE DEĞİŞTİRME GÜCÜNE SAHİP OLMALIDIR

İdeolojik mücadele, gelişmenin, doğru ile yanlış açığa çıkarıp netleştirmenin vazgeçilmez aracıdır. **Mücadelesiz gelişme, mücadelesiz derinleşme düşünülemez.** Derinleşmenin ve gelişmenin olmadığı yerde fikir çatışmasında, iradenin onayını almış fikirlerin uygulanmasında bir problem var demektir.

Tüm bu karmaşık ve çatışmalı süreçte her türlü olumsuzluğu asgari düzeye indirmenin başarısızlıkları başarıya dönüştürmenin en önemli silahlarından biri eleştiri ve özeleştirisi silahının doğru bir tarzda kullanılmasıdır. "Tatlı söz yılanı deliğinden çıkarır" söylemi pratik yaşamın ürünü ve halkın onlarca yaşamış tecrübelerinden biridir. Elbette sözün tek başına "tatlı" olması yetmez. **"Tatlı" olan sözler, ilkeli ve ilkeli olduğu kadar da net ve hedefi vurmalıdır.** Hedefsiz ve amaçsız sözlerin "tatlı" ve acı olması arasında temelde bir fark yoktur. **Çünkü köksüzler dinletme, düşündürme ve değiştirme gücüne sahip değildir.**

İdeolojik mücadele doğru ile yanlışların çatışmasıdır. Yanlışların mahkum edilmesi demek, kullanılan eleştiri silahıyla hedeflerin vurulması demektir. Aksi takdirde eleştiri burada oynaması gereken rolü oynamaz. Ve her Proletarya Partisi veya devrimci militan bu silahla bilinçle kullandığı takdirde parti için gelişme, parti için sorunların çözümü ve aynı zamanda devrimci dostlukların yaratılması kaçınılmaz hale gelir. Tersiyaklaşımlar, olacakları olmaz kılar. Çok yönlü ve kapsamlı gelişmeyi de frenler.

Eleştiride hedeflerin doğru vurulması **eleştirinin objektif ve değiştirme gücüne sahip olmasıdır.** Hedeflerin doğru vurulması, **eleştirilerin yerinde ve zamanında yapılmasıdır.** Elbetteki eleştirinin amacı yanlış olanı düzeltip doğruyu hakim kılmaktır. Yine statik ve durağan olana hareketlilik kazandırmaktır; kuralsız, disiplinsiz olana disiplini ve kurallara uygun davranma bilincini ve sorumluluğunu taşımaktır. Burada önemle görülmesi gereken, yapılan devrim-

ci eleştirinin sınıf mücadelesine ne tür hizmet ve katkı sunduğu gerçeğidir. Eğer yapılan eleştiriler bu tür sonuçlara yol açmıyorsa, hemen eleştiri yöntemimizi ve üslubumuzu gözden geçirmeliyiz. Yani başarısız ve sonuçsuz kalan bu pratiğin nedenlerini sorgulamalıyız. Ve bu sorgulama sürecini de öncelikle kendimizin eleştiri yöntemi ve tarzı üzerinden başlatmalıyız.

Çünkü burada amaç; birilerini peşinen mahkum etmek değil, sürecin doğru işlemini engelleyen yanlışları düzeltmektir. Bu düşünüş ve şekilleniş tarzı doğal olarak her türlü bireyci, bencil ve korumacı yaklaşımı reddeder. Kendisine karşı özeleştiril bir tutum takınma bilincine ve sorumluluğa asgari düzeyde sahip olan her bireyin yapacağı eleştirinin etkileme ve düşündürme gücü vardır.

Eleştiride bu gücü veren belli başlı nedenler ise eleştiri sahibinin kendi hataları karşısında takındığı özeleştiril tutumdur. Eleştiri silahını kullanırken, ortaya koyduğu objektif tutumdur. Kullandığı kazanıcı üsluptur. Tüm bunlar bireyler üzerinde güven verici bir etki yaratır. Her birimiz pratik yaşamında asgari düzeyde bu niteliğe sahip olan bireylerin yaptıkları eleştirilerin daha bir ciddiye alınıp üzerinde düşünülmesine tanıklık yaptık-yapıyoruz. Mesela **"o yoldaş bu kadar öfkeli ve tepkiliyse, ortada ciddi bir sorun vardır"** tabi ki tersi durumlar da söz konusu. Mesela "Yine mi o! O zaten her zaman eleştirir. Onun kurgularıyla mı uğraşacağız?" vb.

Birinci örnekte bireyin parti ve mücadele karşısında samimi tutumu, eleştiri silahını doğru bir tarzda kullanması vurgulanıyor. Yani burada düşünüş ve davranışın uyumu söz konusudur. Burada her kavga yoldaşının yanlışlarının sınıf mücadelesine ve partiye zarar vereceğinin bilinci, yoldaşlarının hatalarını düzeltme görevi ve sorumluluğunu taşıma hassasiyeti vardır. Özet olarak burada ben değil biz, birey değil parti vardır. Burada küçük burjuva öfkesi, tepkisi, kini

yoktur. Burada yoldaşların hataları karşısında acı duyma, öfke ve tepkilerini soğuk kanlı ve alçak gönüllü tarzda karşılama özgüveni, kazanıcı ve hoş görülü tutumu vardır.

İkinci örnek ise bireyin parti ve sınıf mücadelesi karşısındaki yanlış tutumunun yarattığı güvensizliktir. Güvensiz ruh hali, söylemleri anlamsızlaştırır. Güven duygusunu vermektense yoksun olan bir bireyin başkasını dinletme gücü olmaz. **Dinletme gücü olmayanın, değiştirme gücü de olmaz.** Dolayısıyla, yapmaları gereken ilk iş, söylemlerini uyumunu yaratmak. Çünkü güven olgusu, değiştirme gücüne sahip olma gerçeği, ancak böylesi bir pratikle yakalanabilir.

Eleştiride ilkeli olmak, kazanıcı üslup kullanmak bir niyet ve meziyet sorunu değil parti ve sınıf mücadelesi karşısında taşınan bir sorumluluk bilincidir. İlkeli olmak, hatalarla uzlaşmamaktır. Çünkü uzlaşıcı ve liberal tutumlar hataların önlenmesine değil daha da boyutlanmasına hizmet eder. Bireyi "kırmayalım", "incitmeyelim" tutumu ilkelerin sulandırılarak dejenere edilmesine yol açar. Sonuçta yalnız birey değil parti de kaybeder. Çünkü **kaybedilen her bir birey yitirilen bir emektir.** Yoldaş emeğinin olmadığı tek bir militan düşünebilir miyiz? Dolayısıyla **doğru tarzda eleştiri ve kazanıcı sahipleniş özünde emeğimizin ve değerlerimizin sahiplenişidir.**

Eleştiride ilkeli olmak, sözlükte bulunan tüm sert ve hırpalama içerikli sözcükleri peşpeşe sıralamak değildir. Eleştiride ilkeli olmak, bağırarak-çağırarak ağzına geleni söyleyip masaya yumruk vurmaya hiç değildir. Tam tersine ağzımızdan çıkan her sözcüğün sorumluluğunu taşımak ve etki gücünü hesaba katarak konuşmaktır. Eleştirilerde ilkeli olmak, somut verilere dayanmaktır. **Eleştirilerde tek tek olumsuz pratikler gözardı edilemez, ama kesin yargılara varmak, net tanımlamalar yapmak için, bir pratikler dizisine ihtiyaç olduğu açıktır.** Elbetteki her yanlış yön veren burjuva düşünüş tarzıdır. Bireyin bu yanlış pratiğini mahkum etmek, olması gerektir. Olması gereken ise; bu hatalı davranıştan hareketle, bireyi tümünden mahkum etmek ve getirdiği her eleştiri ve öneriyi kuşkuyla yaklaşmaktır.

Marksist-Leninist-Maoist eleştiri yön-

temi bilimsel olmayan bu toptancı, keyfiyetçi yaklaşımı reddeder. En olumsuz insanın dahi zaman zaman iyi şeyler söyleyip doğru pratikler sergileyebileceği gerçeğini asla göz ardı etmez. Dolayısıyla her olayı, olguyu tarihsel koşullarıyla birlikte ele alır, kimin söylediğinden çok, söylenenlerin gerçeklerle uyumlu olup olmadığına bakar. Tersiyaklaşımlar idealisttir. **İlkeli değil, ilkeliktir.**

Kendi içinde eleştiri-özeleştirisi silahını doğru bir tarzda kullanmayan bir sınıf partisi, dostlarına ve halka karşı yaklaşımda da yanlış pratiklere düşmeden kendini kurtaramaz. Kendi içinde yeteri kadar demokrasiyi uygulamayan, eleştiri-özeleştirisi silahını işletmeyen bir parti veya örgütün, dışındaki devrimci dostlarına halka karşı gerekenleri yerine getirmesi düşünülebilir mi? Tabi ki düşünülemez.

Yazının başında da ifade ettiğimiz gibi sorun niyet sorunu değil sorun sınıf mücadelesini algılayış ve kavrayış sorunudur. Yani bir devrimin müttefik ve dostlarının gerekliliğine söylem düzeyinde değil özde inanıp kavramayan bir anlayış, dışındaki devrimci dostlarını eleştirmede istenilen düzeyde yapıcı bir dil kullanmaz. Oysa eleştiri silahını doğru bir tarzda özümseyen anlayış, dostlarının hatalarını azaltmanın, birlikte yürüyüşlerini güçlendirmenin sonuç itibarıyla kendilerini de güçlendireceği gerçeğini bilir. Dolayısıyla bu konuda hem birlikte iş yapmada, öneri sunmada hem de sunulan önerilere karşı yaklaşımda ciddi, seviyeli ve sorumlu davranır. Eğer bu sorumluluk yeteri kadar özümsemmezse sekte tutumlar, yok saymalar kaçınılmaz hale gelir. Bu düşünüş tarzının halka karşı yaklaşımında da tutarlı bir hattı olmaz. Liberal ve sekte yaklaşımlar pratikte yer değiştirerek devam eder.

Sonuç olarak, eleştirilerimiz düşündürme ve değiştirme gücüne sahip olmalıdır. Bu güce sahip olmayan eleştiriler, yanlışları düzeltme, doğruları hakim kılmaya gücünden yoksun olurlar. Bu yoksunluk, tüm farklılıklara rağmen birlikte yürümemiz gerekenlerle yürüme, kavga dostlarımızı çoğaltma pratiğine hizmet etmez. Tüm bu gerçekleri görmek için derin bir araştırmaya da gerek yok. Her militanın kendi pratiğini, tarihi tanıklığını yaptığı süreçleri objektif bir tarzda sorgulaması yeterlidir.

Patronsuz Üretimde İşçilerin Zaferi

2001'deki ekonomik krizin ardından Arjantin siyaset literatürüne "recuperacion" ("Geri alma") kavramı yerleşti. Brukman, Zanon başta olmak üzere 158 fabrika işçiler tarafından çalıştırılmaya başladı. Başlangıçta her şey "ekonomik" sebeplere dayanıyordu, patronlarının terk ettiği fabrikalarda kısa zamanda "patronsuz üretim" (sin patrones) başladı, "ekonomik" sebeplerle başlayan arayış, kısa zamanda politik bir tavır alışa dönüştü.

2001'deki büyük krizin ardından patronlarınca terk edilen 150 fabrika işçilerce devralındı ve işletilmeye başlandı. Hükümet geri alınan fabrikaların öncüsü, tekstil işletmesi Brukman'ın bir işçi kooperatifi olarak çalıştırılabileceğini kabul etti.

"Tam 7 ay 10 gün oldu, yağmurda, gece karanlığında aç kalarak, şarkılar söyleyerek bekledik, sonunda fabrikamızı geri aldık" diyor Elina Fernandez. Elina, patron Jacobo'nun 18 Aralık 2001'de yani Fernando De La Rúa hüküme-

tinin düşüşünden üç gün önce Brukman tekstil fabrikasını terk etmesinden bu yana mücadeleyi örgütleyenler arasında, tıpkı daha önce Bianet için görüştüğümüz Yuri gibi. Elia "öncesini bütün dünya biliyor" diyor. Öncesi... Brukman'ın işçiler tarafından çalıştırılmaya başlanması, 21 Nisan 2003'de polislin bir gece operasyonu ile işçileri fabrikadan çıkarması ve de fabrikanın 15 metre ilerisinde kurulan grev çadırının kurulması. Öncesinde, Brukman işçileri patronsuz fabrikanın çalışmayacağını dü-

şünüyorlardı, öncesinde işçiler yalnızca "çalışıyorlardı," birbirlerini tanımadan, birbirlerini görmeden. Yuri, daha sonrasını şöyle anlatıyor: "Bir gece fabrikaya girdik, makineler bakımsızdı, para yoktu, patronun alacaklıları kapıya dayanmıştı, ama çalışacağımıza inandık." Brukman işçileri, çalışmaya başladılar, birbirlerini tanıyarak, birbirlerini görerek. Yalnızca işte çalışmadılar. Rosa Luxemburg atölyesinde tiyatro çalıştılar, kreş açtılar, ücretler yeniden düzenlendi, kendilerini ziyarete gelen Asambleae Barrio (Buenos Aires'te hemen hemen her mahallede kurulu olan dayanışma örgütü) üyeleriyle siyaset tartıştılar.

BUGÜN BRUKMAN YARIN BÜTÜN FABRİKALAR

2001'deki ekonomik krizin ardından Arjantin siyaset literatürüne "recuperacion" ("Geri alma") kavramı yerleşti. Brukman, Zanon başta olmak üzere 158 fabrika işçiler tarafından çalıştırılmaya başladı. Başlangıçta her şey "ekono-

mik" sebeplere dayanıyordu, patronlarının terk ettiği fabrikalarda kısa zamanda "patronsuz üretim" (sin patrones) başladı, "ekonomik" sebeplerle başlayan arayış, kısa zamanda politik bir tavır alışa dönüştü. Belki de bu sonuçtan dolayı Naomi Klein gibi birçok entelektüel "geri alınmış" fabrikalardaki gelişmeleri izlemek için Arjantin'e geldi. Elia, 18 Aralık'tan önce işten çıkarılmasına rağmen arkadaşlarını yalnız bırakmayan Lidia ve Yuri fabrikanın önünde gazetecilere poz veriyor, yanlarında hükümet yetkilileri. Hükümet 31 Aralık gecesi, bir süredir ihtilafli olan Brukman fabrikasının işçiler tarafından bir kooperatif şeklinde çalıştırılabileceği yönünde karar verdi. Bu karar, hükümete göre, ekonomik krizden bir çıkış çağrısı, Başkan Nestor Kirchner açısından da "halkın desteğini kazanmak" anlamına geliyordu. Aynı günlerde Kirchner, La Matanza'da Piqueteros'ları ziyaret ederek, "sosyal yardımlar" konusunda açıklamalar yaptı. Peki, Brukman'ın "geri alınmış" hükümetin inisiyatifiy-

le mi gerçekleşti? Yuri "hayır, hükümet 21 Nisan'da gerçek yüzünü gösterdi, mücadelemiz karşısında yapacak şeyleri kalmamıştı," diyerek cevaplıyor sorumuzu. Nidia, Kirchner'in yılbaşından önce yoksul ailelere çam ağacı verileceği sözünü hatırlatarak, "Papa Kirchner (Noel Baba) bize hediye verdiğini sanıyor ama bugün Brukman'da yarın başka fabrikalarda patronsuz üretim yapılacağını herkes görecek" diyerek, Yuri'ye destek veriyor. Brukman'ın adı değişti, fabrikanın kapısında "Bienvenidos Cooperativo 18 Diciembre, ex Brukman" (Eski Brukman yeni 18 Aralık Kooperatifi'ne hoş geldiniz) yazıyor. Şimdilik bu yazı bir pankartın üzerinde ama bu kimsenin umurunda değil, Brukman'ın kime ait olduğunu bütün dünya biliyor artık. Brukman'da gece oluyor, fabrika Noel tatili olduğu için kapalı, Noel'den sonra bambaşka bir şekilde açılacak, caddedeki kazı ise üç aydır sürüyor. Hükümet caddedeki kazı çalışması gibi ağır aksak ilerlerken Brukman'da bir tarih yazılıyor. (Bianet)

Ölen ABD askeri sayısı 500'e yakın

Savaşın başladığı Mart ayından beri Irak'ta ölen ABD askerlerinin sayısının 500'e yaklaştığı bildirildi

AP ajansı, kendi verileri ve istatistiklerine dayanarak yaptığı haberde, Felluce yakınlarında düşen ABD helikopterinde bulunan 9 asker ölmesiyle birlikte, Irak savaşının başladığı 20 Mart 2003 tarihinden bu yana Irak'ta ölen ABD askeri sayısının 494'e yükseldiğini bildirdi.

Ajans, ABD'nin birkaç on yıllık süreçte katıldığı Körfez Savaşı'yla Lübnan, Somali, Panama, Granada, Kosova ve Afganistan operasyonlarında bile bu

kadar asker kaybetmediğini belirtti. Irak savaşında ve sonra ABD müttefiki ülkelerden İngiltere 55, İtalya 17, İspanya 8, Bulgaristan 5, Tayland 2, Danimarka, Ukrayna ve Polonya ise birer asker kaybetti. ABD, Irak'ın devrik lideri Saddam Hüseyin'in Kuveyt'i işgal etmesinin ardından başlayan 1991 yılındaki Körfez Savaşı'ndaysa 315 askerini yitirdi. Afganistan'da ölen ABD askerininse şu ana kadar 99 olduğu bildiriliyor. Washington ise, Irak'taki direnişçiler tarafından Amerikan askerlerine düzenlenen saldırıların askeri açıdan bir önemi olmadığını savunuyorlar.

Haiti'de siyasi çatışma

Amerika kıtasının en yoksul ülkesi Haiti'de Devlet Başkanı **Bertran Aristid** taraftarları ve muhalifleri birbirine girdi.

Haiti'de yolsuzluk ve anti-demokratik uygulamalar nedeniyle suçladıkları Devlet Başkanı Bertran Aristid'in istifasını isteyen binlerce muhalif, 9 Ocak günü büyük bir gösteri düzenledi. Aristid taraftarlarının, muhaliflerin üzerine, ateş açması üzerine iki grup arasında büyük bir çatışma yaşandı. Olaylarda iki kişi öldü; çok sayıda kişi de yaralandı. Amerika kıtasının en yok-

sul ülkesi Haiti'de son aylarda Aristid taraftarları ve muhalifleri arasındaki gerginlik çatışmalara dönüşüyor. Son olarak, ülkenin Fransa'da bağımsızlığını kazanmasının yıldönümünde, iki grup arasında çatışma çıkmıştı. Eski bir rahip olan Bertran Aristid, ülkenin seçilmiş ilk devlet başkanıydı. Ancak, Aristid 1991'deki kanlı bir darbeyle koltuğundan olmuştu. Aristid daha sonra ABD'nin işgaliyle 1994'te görevine dönmüş ve 2000 yılında, tartışmalı bir seçimle ikinci kez devlet başkanı seçilmişti.

Katledenleri, evlerini yakanları HALK UNUTMAYACAK

Gerici devletlerin halka karşı gerçekleştirdiği suçlar dünyanın her yerinde çok az değişiklikler göstererek yaşanıyor. Son aylarda Kolombiya ve Nepal'de ise bunu kanıtlar nitelikte olaylar sahnelendi, gerici devlet güçlerince.

Kolombiya Dayanışma Komitesi, Londra'dan yaptıkları açıklama ile Güney Bolivar'da yaşanan vahşete kamuoyunun dikkatlerini çekmek istiyor. Kolombiya'da yaşananlar şöyle gerçekleşiyor: 5 Ocak 2004 tarihinde 500-800 kişilik, silahlı ve Kolombiya Birleşik Savunma birliklerinin üniformasını giyen silahlı, para-militer bir grup, Unisn-Doradas, Las Doradas, Santa Domingo, Mueyas, Sabana ve Soya köylerine girmiş ve sayısı henüz net olmayan birçok köylüyü işkenceden geçirmiş ve bazıları katletmiştir. Köylülerden bir kısmı vahşice dövülürken diğerleri de ağaçlara bağlandılar. Sayıları ve isimleri tam olarak be-

lirlenemeyen birçok köylü de bu operasyonlar sırasında kayboldu. Saldırlarda Los Doradas'da Francy adlı bir kadın ve Unisn-Doradas'da Faustina isimli bir kişinin katledildiği tespit edildi. Olaylar devam ederken 200'den fazla aile ise bölgeden kaçıma başladı.

Kolombiya Dayanışma Komitesi, Ulusal Ordunun La Plaza'da kalıcı bir üs kurmasının ve olayların gerçekleşmesinden 4 saat önce bölgeyi terk etmelerinin saldırının en ilginç yanını oluşturduğunu ifade ederken; Paris'te Kasım ayı sonunda gerçekleştirilen Güney Boliva davası için Uluslararası Kamuoyu Mahkemesi'nin üzerinden kısa bir süre sonra bu olayların yaşanmasını da bir diğer ilginç nokta olarak vurgulamakta. Bu mahkemede Kolombiya devleti, 1996-2002 yılları arasında bu bölgede insan haklarına yönelik ciddi suçlar işlemekle suçlanmıştır.

NEPAL'DE KÖY YAKMALAR GÜNDEMDE

Nepal'de de ülkemiz egemen sınıflarının gerillaya ve halka yönelik saldırılarından bildiğimiz bir yöntemi Kraliyet Ordusu kullanıyor. Geçtiğimiz yılın sonlarında Maoistlerin yürüttüğü gerilla mücadelesinin en güçlü olduğu bölgelerden biri olan Rolpaha'da Ordu mensubu askerler tarafından 12 ev tamamen yakılırken, 11'i de tahrip edildi. Bu saldırıda halka ait yerlerin yıkılmasıyla çok büyük ekonomik zararlar ortaya çıktı.

Bölgenin durumundan biraz bahsederek, bölge halkının yaşam standartları çok düşük seviyelerde. Ekonomik sıkıntılardan kaynaklı halkın büyük bir kısmı Hindistan'a çalışmak için gitmek zorunda kalmakta. Aileler, bebekleri ve yaşlı insanları ile birlikte 7-8 kişiden oluşuyor. Çalışabilir iş gücüne sadece anne ve baba sahip olduğundan evin tüm sorumluluğu kadının üzerine

yıkılmakta. Bu saldırılarda 6 ay için topladıkları patates ve gıysilerinin hepsi yandı. Yani bu insanların bu yılı nasıl geçirecekleri tamamen belirsiz durumda.

"Bunu neden yaptılar, Böyle bir Kraliyet Ordusuna ve hükümete bizim ihtiyacımız yok, onlardan nefret ediyoruz. Maoistlere karşı savaşmadıkları için tüm vahşi öfkelerini bize, masum insanlara yöneliyorlar. Bizim evlerimiz Kraliyet Ordusuna karşı savaşmıyor ki!" diyor evini kaybeden bir kadın. Yine yerel politik bir aktivist de **"Bu yoksul insanların evlerini neden yaktılar? Bu halkın güvenliği ni mi sağlamak? Evlerin ne suçu vardı."**

İşte dünyanın çeşitli yerlerinden gerici devletlerin uygulamaları, her biri bir diğerini aratır nitelikte yaşanan vahşetler. Ancak Nepalli köylü kadının da söylediği gibi, halk onlardan nefret ediyor ve yaptıklarının unutmayacak.

Dünyadan Notlar

IRAK SOFRASINDA KURLAR KAPIŞMASI

11 Eylül sonrası, dünyayı yeniden şekillendirmeye girişen ABD emperyalizminin bu süreçteki saldırganlığının temelini oluşturan en önemli faktörlerden biridir hiç kuşkusuz **PETROL**. Özellikle son süreçte Amerikan petrol devi Halliburton'ın Irak'taki kontratının iptal edilmesi, petrolün ekonomi-politiği ve akbabalar gibi Irak petrolüne üşüşen emperyalist petrol tekellerinin birbirlerini yemelerini gündeme getirdi.

Konunun ilk kısmından başlarsak; sanayi devrimiyle petrolün stratejik bir hammadde haline gelmesiyle başlayan süreçte, oklar çatışmaların en temel noktası olarak Ortadoğu'yu göstermiştir emperyalist talancılara. Dünyada kullanılan birincil enerji kaynaklarının dağılımına göre; yaklaşık % 40 payla birinci sırada yer alan petrol ve bu stratejik hammaddenin % 40'ını üreten Ortadoğu, 20. yüzyılın başlarından itibaren en çatışmalı bölge olma özelliğini koruyagelmiştir. Zira Suudi Arabistan'ı da içine alan İran Körfezi, dünya petrol rezervlerinin % 63'ünü elinde tutuyor. Bunun yanında Körfez petrolünün dünyada en ucuza üretilen petrol olması da daha bir çekici hale getiriyor bölgeyi. (Körfezde petrolün varili 1 dolara çıkarılırken, ABD'de 4-6 dolara çıkarılıyor) Buna emperyalist ülkelerin gelişmiş sanayilerinin petrol ihtiyacı ve bu ihtiyacın büyük oranda bölgeden karşılanıyor oluşu eklenince çatışma bölgesinin her daim sıcaklığını koruması imkansız hale geliyor. (Örneğin Japonya % 70 oranında petrol enerjisine bağlı. Petrolün tümünü ithal eden Japonya, ihtiyacı olan petrolün % 70'ini Ortadoğu'dan karşılıyor.

İki dünya savaşı arasında dünyanın en büyük petrol üreticisi olan, daha sonra ise dünyanın en büyük petrol ithalatçısı haline gelen

ABD ise, ihtiyacı olan petrolün % 55'ini ithal ediyor, ve bunun da % 25'ini Ortadoğu'dan karşılıyor)

Kısaca enerji kaynaklarının hızla tükenmeye yol aldığı ve dünyanın petrole olan ihtiyacının yıllık olarak ortalama % 1 oranında arttığı düşünülürse, bu değerli kaynağa sahip olan gücün dünyanın egemenliğinde ve diğerlerini kontrol altına almada ne denli büyük bir adım atacağı görülür.

IRAK, İŞGAL VE PETROL DENKLEMİ

Irak'ın petrol haritası gerçekten çok zengin ve iştah kabartıcı nitelikte. 115 milyar varil ispatlanmış petrol rezervi ile dünyada bilinen petrol rezervlerinin % 15'ine sahip olan Irak'ta % 90 oranında potansiyel petrol alanları henüz açılmış değildir. Irak'ta toplam 2.000 petrol kuyusu bulunuyor. (Bu sayı sadece Texas'ta bir milyonu geçmektedir) Irak'taki petrol yerin sadece 600 metre derinliğinde olmasıyla da birleşince petrol şirketlerinin net hedeflerinden biri oluyor. Nitekim ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney, 2001'de hazırladığı "Amerikan Milli Enerji Raporu"nda hükümetin önceliği Basra Körfezi petrollerine vermesini tavsiye etmesi boşuna değildir.

ABD emperyalizminin politikalarında belirleyici bir yere sahip olan petrol şirketleri ile (ancak yönetim, bu sanayiinin yalnızca marjinal alt sektörleriyle yakın ilişkili) ABD yönetiminin iç içeliği ise çokça bilinen bir gerçek. Bu gerçekleri hatırlayacak olursak; **ABD Başkanı George W. Bush**; Harken Energy adlı şirketin eski müdürü, **Baba George Bush**; Carlyle Group'un eski yönetim kurulu üyesi, Başkan Yardımcısı **Dick Cheney**; Halliburton Energy Services şirketinin eski yöneticisi, Ulusal Güvenlik Danışmanı **Condoleeza Rice**;

Chevron petrol şirketinin eski yönetim kurulu üyesi, Eski Savunma Bakanı **Frank Carlucci**; Carlyle Group'un şimdiki başkanı ve bugünkü Savunma Bakanı **Donald Rumsfeld**'in en iyi ve en eski dostu, Ticaret Bakanı **Donald Evans** ve onun yardımcısı **Kathleen Cooper** da doğrudan enerji sektöründen geliyorlar. Bunun yanında W. Bush'un seçim kampanyasında petrol şirketlerinin harcadığı dolarların hadi hesabı yok. Ama onlar tabi ki boş yere para harcamazlar, Irak'ın işgalinden sonra işgal edilmiş topraklardaki ihaleler de yine bu şirketlere gitti. Irak'ın işgalinden en büyük payı Bush yönetimin en yakınındakiler pay aldı tabi ki. İşte birkaç örnek: **Bechtel**: Irak'tan ilk işi Amerikan Bechtel firması kaptı. Irak'ın enerji, su ve kanalizasyon sistemlerinin yeniden kurulmasını öngören ihalenin ilk bölümü 34.6 milyon dolar tutarında. Betchel'i ayrıcalıklı yapan en büyük özelliği ABD'de 2000 yılındaki şaibeli seçimde Cumhuriyetçilere ve George Bush'a en büyük desteği vermesi. Reagan döneminin Dışişleri Bakanı George Schultz'un yönetici olduğu Bechtel, yıllar önce Bağdat'tan kovulmuştu. Bechtel, Irak'tan Akabe Körfezi'ne petrol boru hattı inşa etmek istiyordu. Milyar dolarlık işi Saddam Hüseyin reddetmişti. 1980'lerde Saddam'ı ikna etmek için de şimdinin Savunma Bakanı Donald Rumsfeld Irak'a gitmişti! İkinci ayrıcalıklı şirket **Halliburton**: Bir dünya devi olan Halliburton'un ilgi alanı enerji ve alt yapı hizmetleri.. Halliburton ve alt şirketlerinden **Kellogg Brown&Root (KBR)** ciddi şekilde kayırılıyor. **Vinnell**: Vietnam savaşı sonrasında kurulan ve savaş sonrasında ABD Savunma Bakanlığı'nın desteğiyle ayakta kalan Vinnell'in ortakları arasında **Baba Bush**, Başkan yardımcısı **Dick Cheney**, Reagan döneminin Savunma Bakanı **Frank Carlucci**, eski Dışişleri Bakanı **James Baker** var. Vinnell şimdi Irak'ın yeni ordusunu eğitecek, Irak ordusunu yeniden yapılandıracak. Vinnell ile 1 yıllık anlaşma yapıldı. Anlaşma tutarı ise 48 milyon dolar. Irak'ın yeniden yapılandırılması için imzalanan yaklaşık olarak 900 milyon dolarlık anlaşma 6 şirket

arasında paylaşılmış durumda. Bu şirketler arasında Bechtel ile Halliburton ve yan kuruluşu KBR, Fluor, Louis Berger, Parsons ve Washington Grup ile bu grupların alt şirketleri bulunuyor. Bu şirketlerin Irak'ta aldıkları ihalelerin yanında bir diğer ortak özellikleri de W. Bush'un seçim kampanyalarında harcadıkları milyon dolarlar.

EMPERYALİST TEKELLER İRAK'I PAYLAŞAMIYOR

İşte bu kirli ilişkiler yumağında (emperyalistlerin hiçbir işinin temiz olmayacağı gözden kaçırılmaksızın) kokular da bir bir ortaya çıkmaya başladı. Amerikan hükümetinin Halliburton'dan Irak'ta kullanmak üzere satın aldığı akaryakıtta normalin 2 misli ücret ödediği ortaya çıktı. Halliburton'ın, Irak'ın zarar görmüş olan petrol endüstrisi yeniden inşa edilirken, Irak vatandaşlarına sağlanan benzinde, fazladan 61 milyon dolar fatura kestiğinin tespit edilmesi başkanlık seçimleri öncesinde Bush'u zor durumda bıraktı. Basındaki haberlere göre Halliburton, Irak'taki petrol işi çerçevesinde, bir kısmı BM'nin gıda için petrol programı olmak üzere toplam 2.2 milyar dolar kazandı. Irak'ın yeniden yapılandırılması için görevlendirilen diğer şirketlerin şu ana kadarki kârları ise toplam 1.7 milyar dolar. Halliburton'ın, Amerikan hükümetinden kestiği fazla parayla ise 4.3 milyon dolarlık kâr sağladığı zannediliyor. Halliburton'ın foyası ortaya çıkınca Pentagon, Halliburton'a verdiği Irak'ta petrol dağıtım işini, iptal etmek zorunda kaldı. **Ancak Halliburton ile Irak'ın petrol altyapısının onarımı konusunda yapılan anlaşma, konunun uzmanı olduğu gerekçesiyle bozulmadı.**

Bir yandan diğer şirketlerin ihalelerde hiç şansları olmadığı için ettikleri isyan, diğer yandan Amerikan hükümetinin göz göre göre dolandırılması, emperyalist tekeller arasındaki rekabetin boyutunu ve akbabaların birbirlerini nasıl yediklerini göstermesi bakımından önemli. Gözlerini kâr hırsı bürümüş olan akbabaların sonu ise halkların örgütlü ve birleşik direnişleri ve emperyalistlerin kendi aralarındaki kavgasının kızışmasıyla yakınlaşmaktadır.

“Halk için, bizim için mücadele etti”

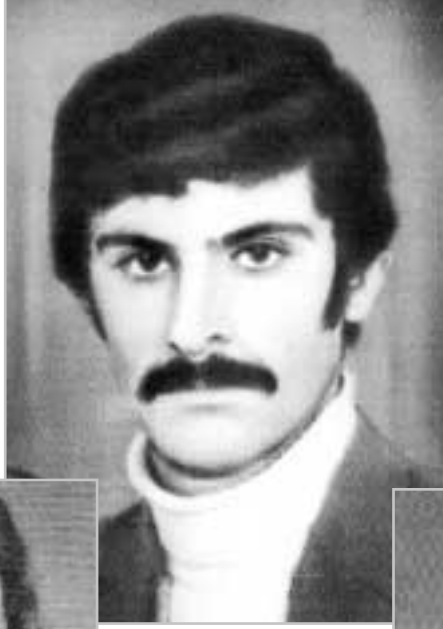
3 Ocak 1994'te Nilüfer Atav ve 9 Ocak 1994'te Adem Asal'ın katledilmesinin ardından, şehitlerin hesabını sormak için Halk Ordusu gerillaları bir minibüsü kamulaştırarak Yusufeli Karakolunu basmaya karar verirler. Bu amaçla yola çıkan gerillalar yolda aramaya denk gelince, devlet güçleriyle aralarında çatışma çıkar. 24 Ocak 1994'te çıkan çatışmada Genel Komutanlık Üyesi ve Karadeniz Bölge Komutanı olan PP üyesi Erhan Öztürk, PP üyesi Karadeniz Bölge Komutanlığı Yedek üyesi ve komutan yardımcısı Hasan Özdoğan, PP üyesi ve siyasi komiseri olan İhsan Şimşek ve PP üyesi Muharrem Kaya şehit düşer. Katledilişlerinin 10. yılında Hasan Özdoğan'ın eşi ve çocuklarıyla yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

-Bize Hasan Özdoğan'ın hayatını ve çevresiyle olan ilişkilerini anlatabilir misiniz?

-Pakize Özdoğan (Eşi): Ben Hasan'la aynı köydenim. Zaten benim akrabam oluyor. Hasan benim halamın oğlu. Bu yüzden çocukluğumuz da beraber geçti. Hasan ilköğretim 5. sınıfa kadar okudu. Hasan'ın çocukluğu köyde geçti. Arkadaşlarıyla arası çok iyiydi. Onlarla çok iyi geçiniyordu. Köyde arkadaşlarıyla, komşularıyla arası iyiydi. Komşuları onu çok seviyordu. Hep ondan bahsediyorlardı. Hasan'ın kimseye bir kötülüğü yoktu. Birisinin başına birşey gelse, Hasan hemen yardımcı oluyordu. Gençliğinde Tekirdağ'a gitti. Bekarken de sevdik, sonra da birlikte kaçtık. Daha sonra köye geri döndük. Ailelerimiz bizi karşıladılar ve düğün yaptık. Askerlere gidip geldi. Askerlikten sonra ise İstanbul'a ve Tekirdağ'a çalışmaya gitti. Hasan çocuklarını çok seviyordu. Hasan'la 5 çocuğumuz var. Hep onlara sarılıp öpüyorduk. Zaten çalıştığı için ayda yılda bir geliyordu. 15-20 gün kalıyordu.

-Devrimci düşüncelerle nasıl tanıştı?

-Pakize Özdoğan: Biz evlendikten sonra köye gerillalar gelip gidiyordu. Onlarla sürekli konuşuyorduk, tartışıyorduk. Ben ne konuştuklarını bilmiyordum. Onlarla çok iyi anlaşılıyordu, sürekli konuşuyorlardı. Gerillalar gece geliyorlardı. Bizim yanımızda konuşmuyorlardı. Onlardan çok etkileniyorduk. Tekirdağ'da çalıştığı zaman Yunanistan'a gitti. Orada kapma katılmış, 7-8 ay kaldı. Zaten artık devrimci olmuştu. Bir süre eve gelmedi, eve geldiğinde devrimci olduğunu söylüyordu. Devrimciliği anlatıyordu hep. Gerillaya giderken birşey söylemedi. Bir ara burada (İzmir'de) ablasına gitmiş. Ona “ço-

cuklarımı, karımı çok özledim” demiş. Devrimci olduğunu duyduğumda hoşuma gitti. Çünkü halk için, bizim için mücadele etti.

-Şehit düştüğünü nasıl öğrendiniz, cenazeyi anlatabilir misiniz?

-Pakize Özdoğan: Bizim İstanbul'da akrabalarımız var. Onlar Hürriyet gazetesini almışlar. Artvin'de 4 kişinin öldürüldüğü yazıyormuş. Gazetede Hasan'ın da resmi varmış. Sonra bizi aradılar. Hasan'ın şehit düştüğünü öğrenince çok üzüldük. Kayınlarımız da Artvin'e cenazeyi almaya gittiler. Cenazeye gelirken asker çok baskı yapmış. Cenaze Nazimiye'ye getirilirken engellenmişler. Askerler “bu cesedi yakarız” gibi şeyler söylemiş. Kaynım da üstlerine atlamış, eğer Onu yakarsanız beni de yakmanız gerekir” demiş. Cenazeyi Nazimiye'ye sokmadılar. Bizimkiler de Elazığ'a gidip, cenazeyi Karakoçan tarafından getirdiler. O zaman devlet çok baskı yaptı. Biz de üzüldük, ağladık. Sonra Hasan'ı toprağa verdik. Ce-

nazeyi arkadaşlarımız, komşularımız katıldı. Ben yoldaşlarını görmedim. Onlar da katılsaydı daha iyi olurdu, sevinirdik. Ama epey bir insan vardı. Köylüler sahiplendi Hasan'ı, kalabalıktı. Şimdi çok duyulandım, rahat konuşamıyorum.

-Sizin söylemek istediğiniz bir şey var mı?

-Özcan Özdoğan (Oğlu): Ben O zamanlar çok küçüktüm. Devrimci olmak babamın kendi düşüncesi. Her şeyi göze almış ki bu işi yapmış. Benim anlatacağım çok şey yok. Babam devrimciydi. Halkımız için, bizler için yaptı bu işi. Kendi isteğiyle çabalararak vardı oraya. Babam gerillaya gittiğinde ben üç yaşındaymışım. 94 yılına kadar bir daha birbirimizi görmedik. Cenazesi geldiğinde ben çocukum, ama çok iyi hatırlıyorum. Babamın öldüğünü öğrenince şok olmuşum. Cenazeyi gördüm, halen gö-

zümün önünde. Bir şakağından diğer şakağına kadar alını kesmişler. Vücudu paramparçaydı. Epey bir işkence yapmışlardı vücuduna. Her tarafı mosmordu. Vücudunun birçok yerinde delik vardı. Burnunun ucu mosmordu. Benim babam değil sandım. “Benim babam ölmez” dedim. “Yaşıyor” dedim. Dağ gibi adamdı babam. Yoldaşları babamın ve bütün şehitlerin bayrağını yüksekte tutmalı, yere düşürmemeli.

-Cihan Özdoğan: Ben babamın kanının yerde kalmasını istemiyordum. Babam düşünceleri için gerillaya gitti ve şehit düştü. Babamın ve öteki devrim şehitlerinin hesabının sorulmasını istiyordum. Babamın yoldaşlarından bunu bekliyorum. (İzmir)

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ali Haydar Yıldız: 24 Ocak 1973'te Dersim Vartınik'te İbrahim Kaypakkaya ile birlikte kaldıkları köm bir ihbar sonucu düşman güçlerince sarılır. Kaypakkaya'nın yaralandığı bu çatışmada Ali Haydar şehit düşer.

Meral Yakar: 22 Ocak 1973'te parti evinde meydana gelen bir kaza sonucu yaralanan Meral Yakar kendisini tanıyan polisler tarafından işkenceye alınarak katledildi.

Atilla Özkan: 1957 Kayseri doğumlu olan Atilla Özkan, Zeytinburnu ve Kazlıçeşme'de birçok fabrikada üretime katıldı. Yürüttüğü mücadele sonucu kısa sürede düşmanın baş hedefi haline gelen Özkan'ın kaldığı ev bir ihbar sonucu düşman güçleriyle sarılır, evde bulunanlar Proletarya Partisi'nin direnme geleneğini yaşatarak, son mermilerine kadar çatıştılar. Yaralı olarak ele geçirilen Özkan, hastaneye kaldırılmayarak ölüme terkedilir. Ardıllarına direnç sloganlarını haykırarak şehit düşer.

Hazro şehitleri: 24 Ocak 1981 tarihinde Diyarbakır Hazro'da bir ihbar sonucunda faşist TC'nin attığı pusuda Haydar Aslan ve İhsan Paçacı uzun süren bir çatışma sonucunda şehit düştüler. Onları ihbar eden Kırmataş köyü muhtarı Tevfik Keletoğlu 13 Temmuz 1981 tarihinde TIKKO gerillaları tarafından cezalandırılmıştır.

Manuel Demir: 1962 yılında Kayseri Bünyan'da Ermeni milliyetine mensup bir ailenin çocuğu olarak doğan Manuel Demir, daha sonra ailesiyle İstanbul'a yerleşti. 1981'de alındığında işkenceden başı dik çıktı. Kandıra Karakolu baskını eyleminin ardından kaldığı evde yakalanan DABK üyesi Manuel Demir, işkencecilerle meydan okudu. Birşey alamayacağını anlayan düşman, O'nu 24 Ocak 1988'de katletti.

Gözaltında Kaybedilenler: Hacettepe Üniversitesi Eczalık Bölümü mezunu olduktan sonra Ankara Sağlık-Sen kurucusu olan Ayşenur Şimşek iki kez gözaltına alınmış ve işkenceli sorgulardan geçmişti. Devrimci düşüncelerinden ödün vermeyen Şimşek, 24 Ocak 1995'te kaçırıldı, 12 Nisan 1995'e kadar kendisinden hiçbir haber alınmadı. Bu tarihte ise ailesine kızlarının gömülü olduğu yer bildirildi. Aylarca “bizde yok” şeklinde açıklama yapan kolluk güçleri tıpkı 6 Ocak'ta gözaltına alınan Yusuf Kırmızıoğlu gibi Ayşenur Şimşek'i de gözaltında katletmişlerdir. Devletin “kaybederek” halkı sindirme ve korkutma politikası 24 Ocak 2001'de yine sahneye konmuştur. T. Kürdistanı'nda yoğun bir şekilde bu politikayı halka uygulayan devlet, HADEP Silopi ilçe yöneticileri Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'i Silopi Jandarma Karakolu'ndan gözaltına alarak katletmiştir.

Cem Ergüldü mezarı başında anıldı

11 Ocak 2004 tarihinde İzmir'in Buca ilçesinde bulunan Yeni Mezarlık'ta bir araya gelen yoldaşları tarafından “Parti ve Devrim Şehitleri Anması” gerçekleştirildi. Proletarya Partisi'nin Konferans kararıyla Ocak ayının son haftasını “Parti ve Devrim Şehitleri Haftası” ilan etmesinin ardından her yıl Ocak ayında yapılan anımlar bu yıl da başladı.

11 Ocak 2004 tarihinde bir araya gelen yoldaşları, Proletarya Partisi şehidi Cem Ergüldü'nün mezarına kırmızı karanfiller bırakıp saygı duruşuyla anmayı başlattı. Ve bir kez daha “Vartınik'te bir köm/Kömün içinde yeşil gözlü ve arkadaşları/Ellerinde silahları parlıyordu yaka numaraları...” şiiri haykırıldı. Ardın-

dan söz alınarak mücadelenin önemine, içinden geçilen sürece ve şehitleri pratikte verilecek mücadeleyle yaşatılacağına değinerek, Halil Türker'in yazdığı bir şiiri okundu. “İbrahim” marşını söyleyerek mezar başındaki anmayı bitirdiler.

Aynı mezarlıkta mezarı bulunan Ölümlü Orucu şehidi Mahmut Gökhan Özocak'ın mezarı da ziyaret edildi. Yapılan konuşmanın ardından saygı duruşu yapıldı. Mezara kırmızı karanfiller de bırakılırken, “Hücre” ve “Çav Bella” marşları da söylendi. Anma alkışlarla bitirildi. Katılımın az olmasına rağmen böyle bir anmanın yapılması önemliydi. (İzmir)

KOMÜNİST ÖNDER LENİN, SINIF MÜCADELESİNDE YAŞAMAYA DEVAM EDİYOR!

Marks ve Engels'in eserini devam ettirmiş olan, devrimci proletaryanın üstün dehası, Bolşevik Parti'nin ve Komünist Enternasyonal'in kurucusu ve lideri, Marks'tan sonraki dönemde Marksizmin en büyük teorisyeni, ekonomist ve filozof, olağanüstü yazar ve konuşmacı çok yönlü insan komünist önder Vladimir İlyiç Lenin 22 Nisan 1870'de Volga kıyısındaki Simbirsk kentinde (Ulyanovsk) doğdu. Lenin, Vladimir İlyiç Ulyanov'un ilk kez 1902'de "Ne Yapmalı" kitabında kullandığı, yazımsal takma adıydı. Tarihe tüm ezilenlerin ve sömürülenlerin mücadelesinin sembolü haline gelmiş olan bu ad altında geçti.

1887 yılında 21 yaşında olan ağabeyi Aleksander, bir grup yoldaşıyla beraber Çara suikast hazırlığında iken tutuklandı ve idam edildi. Devrimci olarak yaşamı seçmesinde abisinden de belli bir oranda etkilenmesi söz konusudur.

Liseyi bitirdikten sonra Kazan Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girdi. Öğrenci faaliyetlerinden dolayı atılması pek uzun sürmedi ve bir köye gönderildi. Kazan'a geri döndüğünde üniversiteye tekrar giremedi. Marks'ın Kapital'ini incelemeye başlayan illegal Marksist çevrelerden birine de girdi. Petersburg Üniversitesi'ne girerek Samara'da avukat yardımcılığına atandı. Ancak hukuk pratiğiyle hemen hiç uğraşmadı.

Bu süre içerisinde Marks ve Engels'in

aynı zamanda Plehanov'un ve Kautsky'nin eserlerini inceledi.

1893 sonlarında başkent Petersburg'a yerleşti. O zamana dek ilerici gençliğin düşüncesine neredeyse sınırsız egemen olan Narodnizm Marksistlerin baskısı altında etkisini yitirmeye başladı. Lenin 1894 yılında olağanüstü eseri "Halkın Dostları Kimlerdir" adlı eserinde Narodnizme karşı mücadelede Rus Sosyal Demokratlarına güçlü bir yardım sundu.

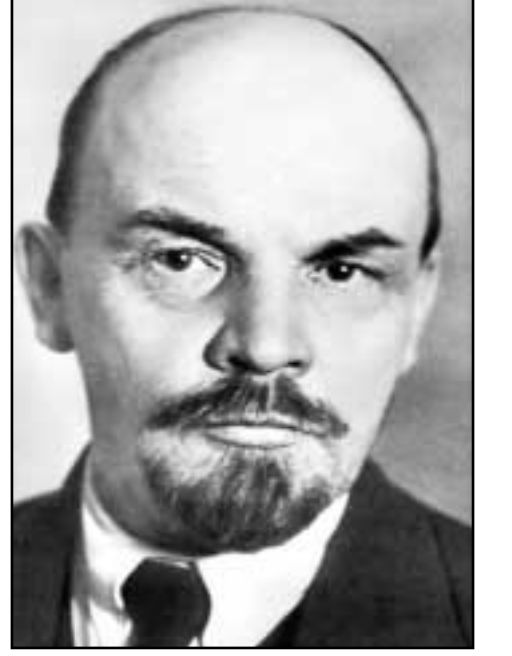
Lenin, işçilerin önüne ilk görev olarak sosyalist bir işçi partisinin örgütlenmesini koydu. KADET Partisi'ni "Marksizmin burjuva literatüründeki yansımaları" olarak karakterize etti. Sadece yazımsal mücadeleyle yetinmedi, işçi çevrelerinde propaganda da yürüttü. İşçilere Marks'ın Kapital'ini okudu ve açıkladı. 1895 yılında illegal yayınların Rusya'ya gönderilmesini sağlamak üzere bağ kurmak ve batıda sosyalist hareketin durumunu anlamak amacıyla yurtdışına çıktı. Paris'te ve Berlin'de toplantılara katıldı. Onun kurucusu olduğu "eskiler" örgütü Lenin'in yönetimi altında kesin olarak kitle ajitasyonunun yolunu tuttu. Lenin illegal bir gazetesinin (İşçi Davası) çıkarılması sorununu ortaya attı. Tam bu esnada aralarında Lenin'in de bulunduğu pek çok kişi tutuklanarak zindana atıldı. 2 aylık tutukluluktan sonra parti kongresi için bir program taslağı hazırladı.

1897'de zindandaki üyelerin 3 yıllığına

Sibirya'ya gönderilmesi doğrultusundaki karar üzerine Lenin, bir köye sürgüne gönderildi. Sürgünde yine de Rusya'daki sosyal demokratlar ve yurtdışı grubu (Emeğin Kurtuluşu) ile sıkı temas içindeydi. Bu esnada revizyonistlerin daha ilk ortaya çıkışlarında her türlü düzeltme çabasına karşı Marksizmi savundu. Burjuva Demokratik Devrimde proletaryanın önder rolünün vurgulandığı "Sosyal Demokratların Görevleri" broşürü de Lenin'in Sibirya'da kaldığı döneme rastlar. 1898'de kendisi gibi sürgün olan Nadejda Kurupskaya ile evlendi. Sürgünden sonra yurtdışında illegal bir gazete "Iskra" çıkarma gerekliliği düşüncesi Lenin'i meşgul ediyordu. Böylece beşbuçuk yıl sürecek olan ilk göçmenlik dönemi başlıyordu.

Mayıs 1904'te Cenevre'de Lenin'in parti içindeki krizi konu edinen kapsamlı broşürü "Bir Adım İleri İki Adım Geri" yayımlandı. Lenin uzlaşmacı MK'nın direnişine bakmaksızın 3. Parti Kongresini toplamak için ajitasyonunu sürdürdü. 22 Ocak Petesburg olaylarının haberi geldiğinde Lenin bunları Rusya'da devrimin başlangıcı olarak karakterize etti. Ve hemen silahlı ayaklanmanın hazırlığı ve ona proletaryanın önderliği sorununu gündeme getirdi. Merkezi şiar olarak Lenin proletaryanın ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğü düşüncesini ileri sürdü.

Moskova Aralık ayaklanmasının bastırılmasından sonra Lenin onun derslerini büyük

bir özenle inceledi. Plehanov'un "silahlara sarılmamalıydı" oportünist formülünü eleştirdi...

21 Ocak 1924'te yaşamını yitirdi.

Tüm yaşamından çok kısa bir kesit sunduğumuz, 1917 Ekim Devrimi'nin büyük önderi yaşamını proletaryanın diktatörlüğünün inşa edilmesine adanmış, Marksizm'den her türlü sapmaya karşı uzlaşmaz bir tavır takınmış olan Lenin'in yaşamı, öğrenilmesi ve ders çıkarılması gereken pek çok deneyimle doludur. Marksizme yaptığı katkılarla onu bir üst noktaya sıçratarak oluşturmuş olduğu Leninizm bugün de sınıf mücadelesinde yol göstericiliğini ilk günkü parlaklığıyla koruyor.

Dondurucu soğukta, Güneşi içinde taşıyanlara bin selam!

1993 yılının Ocak ayının sonlarında TİKKO 2. Mıntika Birliği'nin üslenme alanının deşifre olması ve düşmanın hava taarruzuna maruz kalmaları üzerine yer değiştirmek zorunda kalan elli kişilik gerilla birliği Dersim'de Yel Dağında bir direniş destanı yarattı. Aşılmaz denilen Munzur'u ancak yüreğinde devrim ateşini tutuşturanlar aşabilirdi. Hedeflenen köye vardıklarında altı yoldaşlarını Munzur'un koynuna bırakmışlardı direnişin türküsünü söyleyerek...

Zeki Peker: Erzurum doğumlu olan

Zeki Peker taşındıkları İstanbul'un 1 Mayıs mahallesinde gecekonduyu yıkımı ve devlet terörüyle karşılaştı. Liseyi bitirip bir şirkette çalışmaya başladığında örgütlü ilişkisini daha da kökleştirir. 14 Ekim 1992 yılında Proletarya Partisi'nin 4. Konferans kararları ve yönelimine uygun olarak gerilla olmaya karar verir. 22 Ocak 1992 yılında Yel Dağı direniş destanında donarak şehit düşmüş, kısa ama yiğitçe gerilla yaşamıyla yoldaşlarına örnek olmuştur.

Ali Demirdağ: 1966 Dersim Merkez Haceri doğumlu olan Ali Demirdağ, küçük yaşta ailesiyle beraber İstanbul'a göç etmişti. Lise yıllarında Proletarya Partisi'ne sempati duyup, Üniversite yıllarında aktif bir TMLGB militanı olmuştur. Cerrahpaşa Tıp Fakül-

tesi son sınıfa kadar öğrenim gören Demirdağ, tutkun olduğu dağlara ve devrim sevdasına Dersim dağlarının Doktor Hü'sü olarak katılmıştır artık. Hayatı "yorumlamakla kalmayan" bir öncü olarak tarihin onurlu sayfalarındaki yerini almıştır.

Erkan Fener: 1971 Dersim Dinar köyünde dünyaya gelen Erkan Fener, Yel Dağı Direniş Destanı'nda Dersim'in koynunda şehit düşen bir gerilla olarak umudu büyütenlerin arasındaki yerini aldı.

Barbara Anna Kistler: 1955 yılında İsviçre'nin Zürih kentinde doğdu. 16

yaşından itibaren siyasetle ilgilenmeye başlayarak anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin ön saflarında yer almıştır. Kadın hareketini sınıf temelindeki anlayışla yürütmeyi doğru bulur. 1980'li yıllarda Avrupa'da bulunan Türkiyeli devrimcilerle tanışır, Türkiye hapishanelerindeki devrimcilere yönelik saldırılara karşı çıkan Tutuklu Dayanışma Komitesinde yer alır. 1989'da TKP/ML ile örgütsel ilişkiye geçer, MLM anlayışa sahip olarak enternasyonalizm en yüce örneklerinden birini sergiler ve Türkiye devrim mücadelesine doğrudan katılmaya karar verir. Türkiye'de 8 aylık tutsaklık deneyiminden sonra gerilla olmak istediğini belirtir ve dağların kızı Kinem olarak TİKKO içindeki yerini alır. Böylece enternasyonalizmin en somut ve canlı örneği

olur. Yoksul ve ezilen Dersim köylüsünün sevgisini kazanır.

Ali Ekber Batasul: Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı Aslanyurdu köyünde 1973 yılında dünyaya gelir. Proletarya Partisi'ne katılmasında Polat İyit'ten etkilenmesinin payı çoktur. Askerlik için gelen çağrı pusulasını yırtarak TİKKO gerillalarının yanında halk savaşçısı olarak yerini alır.

Ali İhsan Yalçın: 1967 İzmir Bergama doğumlu olan Yalçın, 19 Mayıs Üniversitesi Kimya bölümünde okurken dernek başkanlığı yaptı. 1990 yılında Halk Ordusuna katıldı. 3 yıllık gerilla yaşamıyla sevdasının ilmeklerini dokudu adım adım, mücadeleyi miras bıraktı.

Emperyalizmin kadına yansımaları VE BUNA KARŞI GELİŞTİRİLECEK POLİTİKALAR

Eşitlikçi ve demokratik bir toplum olan Neolitik toplumda tarımı, evcilleştirme yaratılan kadın büyük bir öneme sahipti. Uygarlığın gelişmesine bağlı olarak, üretim araçlarının gelişmesiyle birlikte kadın ve erkek arasında işbölümünde erkek daha avantajlı konuma gelirken, kadın toplayıcılık ve ev işleriyle sınırlı kalmıştır. Erkeğin üretim araçlarını geliştirerek ön plana çıkması, ataerkil sistemin temellerinin oluşmasına neden olmuş, kadının binlerce yıl süren belirleyiciliğinin marjinalleşmesine yol açmıştır.

Üretim araçlarının hızlı gelişmesi sonucu oluşan artı-ürünün babadan oğula geçmesini sağlamak amacı ile kadının cinselliğinin denetim altına alınması, ataerkil aileyi kurumsallaştırmıştır. **Kadın yavaş yavaş tarihten ve yaşamdan silinmeye başlamış neolitik çağın tanrıçası, toprak anası kadın, bu karanlık buzlu çağda, tahından düşürülmüş, köleleştirilmiş uysal ve evcil bir nesne haline getirilmiştir.** Neolitik toplumun yaratıcısı kadın edilgenliği, erkek egemenliğini, haklarının gaspını, dilsizleştirmeyi, köleleştirmeyi kabul etmemiş bütün karanlık çağlar boyunca diri diri yakılmayı, zigurutlara kapatılmayı, lanetlenmeyi göze alarak direnmiştir.

Neolitik toplumda belirleyici olan kadın, üretim araçlarının gelişmesiyle belirleyiciliğini yavaş yavaş yitirmesi artı-ürünün miras kavramını doğurması ve devamında sanayi devriminin hızlandırdığı anaerkil toplumun, ataerkil topluma evrilmesi kadını yüzyıllar sürecekleşen işkenceler, katliamlar ile yok oluşa, köleliğe, ikinci cinsliğe mahkum etmiştir. 1300'lerden 1800'lere kadar sürecekleşen kadın üzerindeki bu kaos günümüzde medeniyet toplumunda, uygar toplumda çok

çeşitli saldırılar ile artarak devam etmiştir. 20.-21. yüzyıllara gelindiğinde "ilkel çağ" yerini "medenî çağlara" bırakmıştır. Artık **insanlık kendi çıkarları ve egemenliği için dünyayı tersyüz edecek olan emperyalist/kapitalist sistemin şer ekseninde kalmıştır.** Yerkürenin bölgesel hakimiyetini ellerinde bulunduran devletler siyasi, ekonomik, sosyal nedenlerden kaynaklı yerkürenin tüm hakimiyetini ellerine geçirmeye soyunmuşlardır. Bütün bu gelişmeler, insanlığı devletlerin çıkarları doğrultusunda hızla artan ve değişkenlik arzeden sömürü politikaları ile karşı karşıya bırakmıştır. Bu politikalar dünyada ekonomik ve siyasi güç olan birkaç ülke tarafından belirlenmekte ve tüm dünya üzerinde uygulanmaktadır. Bu saldırı politikalarına, emperyalistler tarafından "küreselleşme" adı altında daha bir hız kazandırılmıştır.

"Küreselleşme" dedikleri, ancak

emperyalist/kapitalist sistemden nitel bir farkı olmayan süreçte bu olgu kutanırken gündeme gelen söylemler birer demagojiden ibarettir. Esas olan kapitalizmin 1970'lerden sonra hızlı büyüme, hızlı üretim, stoklu üretim sonucu oluşan ekonomik ve siyasi bunalımına sermaye ve pazar arayışlarıdır. Bu pazar ve sermaye arayışı politikalarına uluslararası anlaşmalar ile yasal dayanaklar oluşturmuşlardır. "Yeni Dünya Düzeni" ve "küreselleşme" de bu politikalarına buldukları kılıf isimlerdir. Bu politikalarının uygulayıcıları ise IMF, DB, DTÖ'dür. Bütün bunlardan anlaşılacağı üzere emperyalizmin tek tek ulusal ekonomilerin örgütlenmesinin ulusal çitleri aşarak dünyayı içine alacağı süreçtir. Ne denli şirin gösterilirse gösterilsin, hangi pelerine büründürülürse büründürülsün "**küreselleşme**" emperyalizmin kendisidir. Emperyalizm, rekabet ve siyasal hakimiyet, haksız savaş kıskırtıcılığı, halk

ve demokrasi düşmanlığı, zora-şiddete dayalı soygun ve yağma düzenidir. Bütün bu politikalar kapitalist-emperyalizmin krizini aşmak için üretim sürecini parçalayıp sermayenin dolaşımı önündeki yasal engellemeleri ortadan kaldırarak ucuz ve güvencesiz emeğin rahatlıkla sömürülmesini sağlamaktır. Kapitalist-emperyalistlerin uyguladığı bu politikalar emekçiler üzerindeki sömürüyü daha da artırdı. Ancak bu sömürüyü katmerli bir şekilde yaşayanlar kuşkusuz ki cinsel, sınıfsal, ulusal şiddete maruz kalan ucuz ve güvencesiz işgücü olarak görülen **kadınlar** oldu.

Tarih boyunca kadının çifte sömürülmesi değişen politikalara uyarlanarak devam etmiştir. 1800'lü yıllar burjuvazinin Avrupa ve ABD'de "DEVİRİM"lerini yapıp doludizgin ilerlediği yıllardır. Emeğin köleleşmesi ve özel mülkiyetin ortaya çıkardığı sınıflı toplumlarda, burjuvazi makineler başındaki insanoğlu ve insankızının sınırsız üretimini keşfetmiş, **para ve iktidar kendisinde olduğu için sömürünün en katmerlisini yaşatmıştır.** Hazır potansiyel olarak gördüğü "açlar ordusu"nu 18 saati aşkın sürelerle çalıştırmıştır. Aşırı çalışmanın yıpratığı bu kadın bünyelerine yetersiz beslenme, sağlıksız koşullarda yaşama, erken yaşta evlenme, çok çocuk doğurma, iş sonrası ev işlerinde çalışma da eklenince, bu koşullar kadının ya erken yaşta işgücünü kaybetmesine ya da 30'una varmadan ölümüne neden olmuştur. Bu çalışma koşullarına diğer hemcinsleri gibi karşı çıkan New Yorklu fabrika işçisi kadınlar **8 Mart 1857'de** 8 saatlik işgünü ve eşit işe eşit ücret isteği ile grev yaptılar. Grevin sonunda, yüzü aşkın fabrika işçisi fabrikanın ateşe verilmesi sonucu yanarak can vermiştir.

(Devam Edecek)

İKP'den Mıntaş'a

İstanbul Kadın Platformu (İKP) üyesi çok sayıda kadın Diyarbakır DEHAP Kadın Kolları Yöneticisi **Afife Mıntaş'a** yapılan saldırıları kınamak amacıyla oturma eylemi yaptı.

"**Taciz ve tecavüz suçluları bulunsun ve yargı-lansın**" yazılı pankartla Kadıköy Bahariye Meydanı'nda bir araya gelen kadınlar kadına yönelik şiddeti ve Mıntaş'a yapılan saldırıları protesto etti. "**Cinsel şiddete hayır**", "**Kadınlar kaçırıldı şiddete uğradı**" yazılı dövizleri taşıyan grup burada oturma eylemi gerçekleştirdi.

Çevik kuvvet tarafından etrafları sarılan grup adına açıklama yapan Emekçi Kadınlar Birliği Üyesi **Emine Güngör**, hergün örgütlü mücadele yürüten herhangi bir kadına herhangi bir saatte, adresi belli olan güçler tarafından tehdit telefonları geldiğini

söyledi. Ayrıca kadınlara sözlü tacizlerde bulunulduğu ve elektronik posta adreslerine tecavüz tehditli porno fotoğraflar gönderildiğini dile getiren Güngör şöyle konuştu:

"Genelde tüm örgütlü kadınlara karşı, cinsel şiddet bir işkence yöntemi olarak devam etmektedir. Bizler bugün burada kadınlara yönelik cinsel ve ideolojik şiddeti protesto etmek için başlattığımız oturma eylemini üç hafta boyunca her cumartesi 12:30'da burada gerçekleştirmeye devam edeceğiz."

23 Ocak'ta Diyarbakır'da buluşacaklarını da kaydeden Güngör, cinsel şiddete, tecavüze ve tacize uğrayan tüm kadınları bu eyleme destek vermeye çağırıyor. Açıklamanın ardından grup sık sık alkışlar eşliğinde "**Gülbahar, Afife yalnız değildir**" şeklinde slogan attı.

(H. Merkezi)

destek

Pop Star Türkiye'nin gündeminde

Egemenlerin sömürü, talan ve yağmayı daha da boyutlandırdığı günlerden geçiyoruz. Bir yandan bunu yaparken bir yandan da "demokratikleşiyoruz", "düşünceleri özgür kılıyoruz", "her şey Türkiye'nin menfaati için" vb. safsatalarla halkın gözü boyanmaya çalışılıyor. Ancak bu söylemleri ve zorbalığı destekleyen ve gizleyen bir olgu daha yaratılmıyordu. Burjuva ideologları bu konuda da kültürel yozlaşma için kolları sıvadı ve halkın bilinçlenmesini, ufkunu açmasını, sorgulayıcılığını sağlayacak tüm etmenleri ortadan kaldırmak için yeni bir model yarattı ve yarattığı bu modeli **popüler kültür** olarak halka sundu. Ve Batı'nın takipçisi ve de emperyalizmin uşağı TC'nin payına da bunu uygulamak düştü. Çünkü bu sırada dünya durmuyor aksine giderek daha da hareketleniyordu. 11 Eylül'ün ardından Afganistan ve Irak'a yapılan emperyalist saldırı ve işgal olayları ve son olarak esasta devrimci ve komünist hareketleri hedef alarak "Terörle mü-

cadele" adı altında uyguladıkları kirli ve kanlı politikalarının da örtbas edilmesi gerekiyordu. Bunlara ek olarak Türkiye'de uygulanmaya çalışılan YÖK Yasa Tasarısı, İş yasa tasarıları, D tipi hapishaneler gibi atılmalar da eklenince popüler kültürün TC versiyonu olarak **Top ON, Televole, BBG** evi ve son olarak da gündemi meşgul etme, olayları gizleme, insanları yaşamın gerçeklerinden ve kendi özlerinden uzaklaştırma amacıyla ve diğerleri ile benzer nitelikler taşıyan **POP STAR** vb. yarışmalar girdi devreye.

Sözüm ona müzik dünyasına yeni yetenekler katmak için düzenlendiği söylenen bu program gerçekten bunun için mi var? Bu konuda bizlerin yanıtı net. Müzikal kaygılardan tamamen uzak, salt insanların küçük burjuva zaaflarını, popüler olma isteklerini öne çıkararak, her türlü aşağılama, katılanların kişiliklerini ayaklar altına alma ve insanı değersizleştirip psikolojik olarak bunalıma sokma derecesine vardırıarak açıktan bireye zarar veren esasta ise bütün insanları ülkemizde ve dünyada gelişen olaylardan uzaklaştırıp, bırakalım toplumsal olayları, bire bir kendine ait sorunlara karşı bile kayıtsız hale getirme amacıyla emperyalistlerin kirli ve kanlı politikalarını gizlemek için kullanılan araçlardan birisidir. Konservatuar öğrencilerinin Popstar Yarışması'nın müzik adına hiçbir şeye hizmet etmediği yönündeki düşünceleri de yarışmanın "**Yeni yetenekler yaratmak**" için düzenlendiği söylemlerine sistemin kendi kurumlarından güzel bir yanıt olmaktadır.

Yarışmayı, toplumsal alanda, iş yaşamında, ekonomik buhranda umudun kalmadığı

yerde "**olağandışı doğal yollar sunmanın politikalarından biri**" olarak değerlendiren Mimar Sinan Üniversitesi Sosyoloji Bölümü Öğretim üyesi Prof. Dr. **Ali Akay**, 22 Aralık 2003 tarihli Cumhuriyet gazetesine "İş, kültür, çalışma veya düşünme yerine ikame ettirilen, 'top on' sisteminde yükselme ideallerinin bir parçası olarak, bu anlamda, Biri Bizi Gözetliyor'dan çok farklı değil. Çünkü, seyredenler 10 yıl önce Yalan Rüzgarı'nın karakterlerinin hayatlarını nasıl merak ediyorlarsa bugün de aynı şekilde 'popstar' hayatımızın 'sevilen parçaları' olmaya başlıyor. Bunlar bize bir 'özdeşleşme' ve 'kimlikleştirilme' modeli halinde sunuluyor. Teklilimize karşı modelleştirme olarak normatifleştiriliyor" şeklinde açıklamada bulunuyor.

Bu konu ile ilgili olarak Avrupa televizyonlarında da benzer programlara yönelik uzman görüşlerine de başvurulmuş bir araştırmada, toplum değerlerindeki çürümeye, müstehcenliğin bir ürün haline geldiği televizyon dünyasında görüntüyle gerçek arasındaki farkın giderek azaldığına dikkat çekiliyor. Yine bazı toplumbilimcilere göre şu an bir "**şişirme çağı**" yaşıyoruz. Her yerden bir "**gerçek**" fıskırıyor ve kolektifin yerini alan bireycilik pompalanıyor. Gerçek yaşamların konu edildiği, sıradan vatandaşların oyuncu olduğu programlar duygusalılıkta ve ahlaki değerlerde abartıyı da beraberinde getiriyor. Bu da bir düzmece yaratılmasına katkıda bulunuyor. (22 Aralık 2003 tarihli Cumhuriyet gazetesini)

"Bu tür programlarda aslında izlenecek hiçbir şey yokken bile günü dolduruyor ve dönüp dolaşıp boşluğu doldurmaya yönelik

bir eylemsizlik yaratıyor" (22 Aralık 2003 tarihli Cumhuriyet gazetesini).

Yukarıda alıntıladığımız yazılarda da bu tür programların yayınlanmasının esas nedenleri daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Bir de olayın gerçekten yetenek kazandırma amacı ile yapıldığını varsayalım. O zaman da akla şu sorular geliyor; Kim için sanat? Niçin sanat?

Bu soruları Popstar yarışması üzerinden yanıtlarsak özü para olan tüketim amaçlı bir sanat tanımını yapabiliriz. Orada amaç "sanatçı yetiştirme" adı altında kendi popülaritesini arttırmaktır daha çok. Gerçekten yeni yetenekler ortaya çıkarmak gibi derdi olan insanlar, milyonların önünde kendini de alçatarak, karşısındakini rencide etmez ya da kişilerin özel dünyalarını ele alarak gündemi meşgul etmez.

Sanat, halkın çıkarları uğrunda ve proletaryanın kurtuluş mücadelesi uğrunda insanlara kültür ve bilinç taşıma aracıdır. Sanat, kitleyle bütünleşmeli, onların içinde olup, sorunları ile ilgilenmeli, insana, topluma dair üretimde bulunmalıdır. **Sanat kitlelerden alıp kitlelere vermenin de yöntemidir.** Yani kısaca halkın sanatı halkın içinden çıkar ve tekrar halka döndüğünde sanat olur. Sanat, entrikaların, yalanların, hilelerin aracı değildir. Bugün "popüler kültürün" çığırtkanlığını yapanlara ancak şunu diyebiliriz. Kendi gerçekliğinden ve halkın gerçekliğinden kaçanlar ne sanatçı olur ne de sanatçı yetiştirebilir. Salt gündemi oyalama temelinde ortaya atılan ve halkı yozlaştırmanın aracı olarak paraya dayalı yaratılmaya çalışılan "Sanat"ın özü açıktır.

PTT işçilerinin direnişi film oldu

İstanbul, Bahçelievler PTT'sinde çalışan taşeron işçilerin insani koşullarda ve onurlu çalışma hakları için başlattıkları sendikal mücadele **Ekmek Davası** adıyla belgesel bir film oldu.

Belgesel, Beyoğlu Sineması'nda işçiler ve ailelerin katılımıyla gösterildi.

11. Tez Film Atölyesi tarafından çekilen ve yönetmenliğini **Serkan Acar**'ın, kurgusunu **Barış Özkaya**'nın yaptığı belgeselin müzikleri ise **Grup Yorum**'un "**Kucaklaşma**" adlı albümünden. Beyoğlu sinemasında ücretsiz olarak yapılan gösterime işçiler, aileleri ve direnişe destek verenler katıldı.

17 Ekim 2003 tarihinden bu yana dire-

nişte olan PTT işçilerinin direniş öncesi ve direniş sırasında yaşadıkları, 11. Tez Film Atölyesi tarafından belgesel haline getirildi.

Amatör bir video kamerayla çekilen belgesel 3 ayda tamamlanırken; çekimler sırasında belgeselin yönetmeni, işçilerle beraber gözaltına alındı. Çekimlerin yapılması engellenirken hakkında "**polise mukavemet**" suçundan dava açıldı. Birleşik İşçi Sendikası (BİS) Ekmek Davası belgeselinin çekimine büyük destek verirken; PTT işçileriyle dayanışma halinde olan Fransız Posta Sendikası da filmi Ocak 2004'te Paris'te gösterip elde edilen geliri direnişi işçilere gönderecek. (H. Merkezi)

SES 6. KÜLTÜR SANAT ETKİNLİKLERİ

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası'nın (SES)'in yitirdiği onur üyeleri adına her yıl yaptığı kültür sanat etkinlikleri bu yıl da gerçekleştirildi.

2 gün süren etkinlikler Kültür Bakanlığı 75. Yıl Tiyatro ve Sergi Salonu'nda açılan resim ve fotoğraf sergisi ile başladı.

Dia gösterimiyle hayatını kaybeden SES üyelerinin tanıtıldığı etkinlikte daha sonra düzenlenen öykü, şiir, fotoğraf, resim yarışmasında dereceye girenlere ödül verildi. Verilen ödüller ise şöyle;

Öykü: **Tolga Binbay**; Şiir: **Serap Erdoğan**; Fotoğraf: **Cevat Üstün**; Resimde ise **Funda Karadağ** ödül alırken; Jüri Özel Ödülü hapishanede tutuklu bulunan **Menaf Osman**'a verildi. (H. Merkezi)

"Varoluş nedenimiz, insanca yaşamın hüküm süreceği bir dünyayı yaratma mücadelesine türkülerimizle, şarkılarımızla katkı sunmaktır"

Grup Munzur ve Sevinç Eratalay'a 6 Ay Hapis Cezası

Faşizmin baskılarına rağmen sesiyle, sözüyle halkın acılarını dile getiren ve sisteme karşı devrimci bir duruş sergileyenler çeşitli yaptırımlarla susturulmak isteniyor. Buna son örnek de; Grup Munzur ve Sevinç Eratalay'a Munzur Festivali'nde söyledikleri şarkılar ve konuşmalarından dolayı verilen hapis cezasıdır.

Geçtiğimiz yıl dördüncüsü düzenlenen Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde söyledikleri şarkılar ve yaptıkları konuşmalar nedeniyle **Grup Munzur** ve **Sevinç Eratalay**'a Malatya DGM Cumhuriyet Başsavcılığı'nca "silahlı örgütlere yardım ve yataklık" ettikleri iddiasıyla dava açılmış, daha sonra Festival'de söylenen şar-

kılar ve yapılan konuşmaların TCK 312/1 maddesine denk düştüğü iddiasıyla görevsizlik kararı verilerek; dava dosyası Tunceli Asliye Ceza Mahkemesi'ne gönderilmiş ve dava 6 ay mahkumiyetle sonuçlanmıştı.

Grup Munzur bu karardan sonra yapmış olduğu açıklamada "...Sanatta sansürün ve yasakların güncelliğini koruduğu ülkemizde, toplumun aydınlanmasına sanatsal desteğimizle, çabamızla katkı sağlamayı sürdürmek bizler için, sanatımız için vazgeçilmez ön koşuldur" diyerek kendilerine ve Sevinç Eratalay'a verilen cezanın anti-demokratik ve siyasi bir karar olduğunu belirtti.

Konuya ilişkin 12 Ocak 2004 tarihinde İHD İstanbul Şubesi'nde bir araya gelen Grup Munzur elemanları bir basın açıklaması yaparak uygulamanın anti-demokratik olduğunu dile getirdiler. Grup Munzur adına açıklamayı yapan Dursun Güngör "Bu hüküm; adıyla, diliyle ve tarihsel duruşuyla birçok acıya tanıklık etmiş yasaklı coğrafya Dersim'in yok edilmele karşı karşıya kalan kültürel ve doğasal değerlerinin sahiplenilmesine verilmiş bir hükümdür. Bu hüküm; Dersim'de her yıl düzenlenen ve onbinlerce insanın katıldığı Munzur Kültür ve Doğa festivallerinin gerçekleşmesi çabalarının engellenmek istenmesidir" dedi. (İstanbul)

Devletin ailelere yönelik saldırısı VE BİZLERİN GÖREVLERİ

Anayasada "suç kişiseldir" der. Yani kişinin işlediği suçtan dolayı konuyla ilgisi olmayanlar cezalandırılmaz. **Kanla, zulümle, sömürü ve adaletsizlikle örülü bir sisteme muhalif olmak suç değildir.** Bunu insan olan herkesin kabul etmesi gerekmektedir. Yine siyasi muhalif olmasından dolayı neden muhalif kişinin tüm ailesi hatta uzak akrabaları bile cezalandırılır? Cezalandırma salt zindana koymak olarak görülmemelidir. Her türlü maddi ve manevi baskı, tehdit, işten atma, işe almama, "terörist" damgası vurarak toplumdan tecrit etmek de bir **cezalandırma** biçimidir. Ve bu durum ülkemiz gerçekliğinde sıkça ve acımasızca uygulanan bir durumdur.

12 Eylül saldırısıyla birlikte bu uygulamalar daha da genişletilmiş, akıl almaz, vicdan kabul etmez boyutlara çıkarılmıştır. Devlet siyasi muhalifleri elimine etmek, çözmek için çeşitli şekillerde aileler üzerinde sürekli terör estirdi.

12 Eylül'ün karabasan dönemlerinde, "oğlunu ya da kızını ya da akrabalarını teslim etmezsen onun yeri-

ne sen elimizde rehin kalırsın" tehditleri ve uygulamaları sıkça yaşandı. Ak saçlı analar, babalar evlatlarını teslim zorlandı.

Diğer bir uygulama da siyasi muhalif ele geçirildikten sonra onu çözmek ya da yapmadığı bir şeyi kabul ettirmek için ailesini tehdit aracı olarak kullanmak oldu. Genç kızlara, kadınlara tecavüz tehditleri, küçücük evlatlara ya da yaşlı ana babalara zarar verme, tehdit ve uygulamaları sıkça yaşanan uygulamalar oldu. Sistem ikrara dayalı ya da kanıt toplayarak yargılama yerine işkenceyle kabul ettirilen ifadelerle yüzbinlerce insanı yargıladı. Birçoğunu da mahkemeye götürmeyecek, savunma hakkını engelleyerek gıyabında cezalar yağdırdı. 20 yıldır süren ve hala sonuçlandırılmayan davaların varlığı ülkemiz açısından yaşanan bir gerçeklik olarak orta yerde durmaktadır.

AİLELERLE İLİŞKİ...

Kürt ulusal hareketinin yaşadığı özgün süreç ve politik yaklaşımlarını bir kenara bırakırsak Türkiye devrimci hareketinin ailelerle ilişkisi genelde

sancılı bir süreç yaşamıştır. Hem avantaj hem de dezavantaj iç içe olmuştur. **Toplumsal mücadelenin geriliği ve geleneksel aile (burjuva-feodal karması) yaşamının varlığı bunda en büyük rolü oynamaktadır.** Dünyanın birçok yerinde olduğu gibi gençlik, özellikle de öğrenci gençlik toplumsal olaylara ve ayaklanmalara karşı daha duyarlı bir kesim olarak varlığını göstermektedir. Ülkemizde de yaşananlardan bundan ayrı düşünülemez. Gençlik hem sistemin dayattığı zulme, sömürüye, adaletsizliğe, geleceksizleştirme ve insan olarak hiçleştirme tepki duymakta hem de ailelerin geleneksel tutucu veya illa da kendi istedikleri gibi biri olunmasına tepki duymaktadır. Sisteme olan muhalif kimliği ailelerle paylaşmadan onları değişip dönüştürmede bin bir zorlukla karşılaşmaktadır. **Bunun en başında gelen nedeni ise geleneksel aile ilişkilerinden çok sistemin barbar uygulamalarıdır.** Bu uygulamalarla yüzyüze kalmamak ve toplum içinde "azınlıkta" olmamak için ailelerin tepkisi çok olmaktadır. Bu da kişilerde aileleri değiştirip dönüştürmede kırılmalar yaratmaktadır. Ucundan kıyısından bir şeyler anlatılmakta, işin özüne yeterince inilmemektedir. Elbette bu herkes için geçerli değildir. Ailesine politik bilinç kazandırma uğraşında olan insanlarımız da vardır. Ancak bu çok az bir kesimi oluşturmaktadır. Daha çok ailelerle yüz yüze gelmekten, onlara haklılığımızı anlatmaktan kaçınıyoruz. **İsteriz ki başkaları gelsin, bizim ailemize doğruları göstere...**

Ailelerin birçoğu devletin gerçek yüzünü, evlatları ya da yakınları şehit ya da tutsak edildiği zaman görmekte-

dir. Yoksulluğu, adaletsizliği sürekli yaşasalar da siyasi muhaliflere yönelik uygulamalar, kendi başlarına geldiği zaman bunu daha derinden yaşamaktadırlar. Evlatlarının gördüğü işkenceler, hapishanelerde yaşadıkları zulüm ya da ağır cezalar almaları onların yaşamına karabasan gibi çökmekte, var olan zor yaşamları çoğu zaman darımağın hale gelmektedir. 12 Eylül uygulamaları bu tür sendromları fazlasıyla yaşattı hala da yaşatmaya devam ediyor.

DEVLETİN AİLELERE YÖNELİK POLİTİKASI...

Hapishaneler süreci ailelerde farklı farklı etkileşim ve dönüşümlere tanıklık etti. Kimileri devlet gerçeğini görüp politik bir kimlik kazanırken çoğunluk kendini salt evladını sahiplenmekle sınırlandırdı. Onun maddi ihtiyacı, avukat ihtiyacı, ziyaret durumu ve kimi demokratik eylemlere katılmakla sınırlandırdı kendini. Evladı hapisten çıktıktan sonra da elini ayağını tamamen çekti. **Evladının çekmesi için de psikolojik baskı uyguladı.** Kimileri de -ki bunlar genelde azınlıkta oldu- ideolojik olarak evladını reddedip arayıp sormadı bile.

Ülkemizde yüzbinlerce insan siyasi düşüncelerinden dolayı ya tutsak olmuştur ya da şehit düşmüştür. Ve bunların **milyonlara varan aileleri, akrabaları söz konusudur. Bu da demektir ki milyonlara varan kitle bir şekilde (ya çocukları ya da yakınları vasıtasıyla) devrimci düşüncelerden haberdar durumdadır. Bizim bu milyonlara varan kitleye ilişkin politikamız ne olacak, onlara nasıl ulaşacağız, bu çok önemli...**

Sistem her zamankinden çok daha fazla ailelere oynuyor. Toplum ailelerden ve aile de çoğunlukla işçilerden, köylülerden, memurlardan oluşuyor. Aileleri dağıtma, zulümle, gericilikle, dejenerasyonla elimine etme, özünde toplumu da denetim altına almak demektir. Yani devlet tümevarımı (aile-den-topluma) ve tümünden gelimi (toplumdan-aileye) her ikisini de acımasızca kullanmaktadır.

Devlet ailelere yönelmeyi iki şekilde yapmaktadır: **Birincisi**, aile fertlerinin politik bir eğilim kazanmaması için her yola başvuruyor. **İkincisi**, aile fertlerinden biri politik olarak öne çıktığında onu yalnızlaştırmak, zor durumda bırakmak, mücadele gücünü kırmak için ailenin diğer fertlerini de maddi ve manevi olarak yıpratıyor.

ÂİLELERE YAKLAŞIMIMIZDAKİ EKSİKLİKLER..

Aileler olgusuna yaklaşımda iki eksik kavrayış vardır. Birincisi, **ailelere politik bilinç taşınmasını salt ve ya esas olarak ailedeki devrimci kişinin omuzlarına yüklemek. İkincisi, tutsakların sorunlarını sahiplenmede ve çözüme ailelere gerçekliğin üzerinde misyon yüklemek.** Ailelerin politik dönüşümü gibi zor bir olayı esas olarak ailedeki devrimci fertten beklemek gerçekçi bir yaklaşım değildir.

Tutsaklara yönelik politikalar egemenlerin stratejik saldırı politikaları içinde yer alan önemli bir konudur. Devlet tutsaklar nezdinde toplumu teslim almanın projelerini gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Tutsaklara yönelik saldırıdan en çok etkilenenler - maddi ve manevi olarak- aileler olmaktadır. Saldırıya tutsaklar şahsında direkt maruz kalmaktadırlar. Ailelerin çoğunun duygusal bağılıklarına dayandırılarak bu işin üstesinden gelebileceğini düşünmek gerçekçi bir tutum değildir.

Özellikle F Tipi saldırılarıyla önemli oranda yaşanan da bu oldu. Tutsaklara sahip çıkmak esasta bir avuç ailenin, insan hakları savunucularının ve tutsakların dava yoldaşlarının omuzlarına kaldı. Ailelerin politik gerilikleri göz önüne alındığında olayları kavramada, hakkını aramada ve karşı durmada ne kadar zorlandıkları yaşadığımız gerçeklikler arasındadır.

SONUÇ OLARAK...

Bu süreçte kimi ailelerde devlete duyulan kin, devrimcilere karşı duyulan kırılmalarla at başı gitti. Bunu tespit etmeli, aşmanın yollarını aramalıyız. Bu, iki nedenden dolayı aciliyet kazanıyor. **Birincisi**; aileler bu halleriyle mücadelenin boşunalığı, acı çekmekten öte işe yaramadığı düşünceleriyle doğal bir anti-propagandist oluyorlar. Toplumda kırılma yaratıyorlar.

İkincisi ise; tutsakların yaşadığı ağır tecrit koşullarının bir nebze de olsa kırılmasında ailelerin politik gelişmeleri, onlara sahip çıkmaları, umut ve güven taşınmaları tutsakların direnişini güçlendirecek, psikolojisini olumlu etkileyecektir. "Onlar devrimcidir, her koşulda direnirler" gibi kolaycı ve sorumluluktan kaçan bir mantığa düşmeden sorunlara gerçekçi ve insani boyutuyla da yaklaşarak çözüm aramalıyız.

Ailelere, salt "ailesin, öznesin çocuğuna sahip çıkmalısın" gibi dar kılıplarda yaklaşımdan vazgeçerek evladına gerçek anlamda sahip çıkmanın kendisinin de politikleşmesiyle mümkün olacağı gerçeğinden hareket etmeliyiz. Yaşamın diğer alanlarında da olmalarını, toplumun diğer sorunlarına da sahip çıkmalarını sağlamalıyız. Tutsaklara sahip çıkmanın özelde siyasal anlayışların, genelde toplumun sorunu olduğu bilinciyle ailelerin de ezen-ezilen ilişkisinin ayırımına vararak, varmasına yardımcı olarak emeğine, evladına ve savunduğu düşüncelere sahip çıkmasının yolu, gıdım gıdım da olsa, zor engembeli de olsa döşenmelidir.

ÂİLELERİN DÜŞÜNCELERİ VE ÖNERİLERİ...

Geçtiğimiz günlerde ailelerle geniş bir toplantı yaptık. Amacımız ailelere yaklaşımımızdaki eksiklikleri onların cephesinden dinlemek, önerilerini alarak politikamızı daha da zenginleştirmektir. Gelenler genelde ağır bedel ödemiş ailelerimizdi. Şehit ve tutsak yakınlarıydı. Çok samimi ve sıcak bir ortamda gerek bizlere gerek kendilerine yönelik eleştirilerini dile getirdiler. Ortaklaştıkları iki nokta vardı: "**Birlik olalım, daha güçlü hareket edelim**" ve de "**halkın içerisinde daha yoğun çalışmalar yürütelim**" oldu.

İşte kısaca onların dilinden dökülenler:

*Biz kendimizi yalnız hissediyoruz. Bu kadar dostlarımız var. Bizim çığlığımızı hiçbir yerde söylemiyorlar mı? 19 Aralık'ta kimse bizi desteklemedi. Biz çok yıprandık. Biz gücü yanımızda göremedik. Biz güçsüz müyüz? Hayır. Bundan sonra birbirimize daha çok güç verelim. Şehitlerimize saygı duyuyoruz. Şehit aileleri de tutsak ailelerini yalnız bırakmasın. Acımız ortak. Birlik olalım. Tutsaklara şunu soruyorum. Siz tutsak olarak nerde hata yaptınız? Aynısını siz aileler ve gençlere soruyorum. Bizler nerde hata yaptık? Ben bunun cevabını şimdiye kadar bulamadım.

*Analar, babalar, gençler, biz başta nerde hata yaptık? Şimdiye kadar bu gençler neden yalnız kaldı? Bugün hapishanelerde tek tip elbise giydirilmek isteniyor. Zorla çalıştırmaya götürülecekler. Bu çocuklara hep birlikte sahip çıkalım.

*78'den bu yana düşünüyorum. Süreç gitgide geriliyor. İnsanlar bölük

pörçük. Tam devletin politikası; Böl, parçala, yönet.

*Devrim bir iki kişiyle olmaz. Devrim kitleyle olur, halkla olur. Neden bu hale geldik, bu kadar dağıldık bir de hatayı kendimizde arayalım.

*Çocuklarımız halk için ölüyor, ama halk bunun farkında mı?

*Hepimizin özeleştirisi vermesi gerekir. Gençleri eleştirmek çözüm değil. Hata bizde. Ben 80 öncesi devrimcileri de tanıyorum, şimdiki de. Önce aileden başlamak gerekir... Biz birlikte kararlı azimli bir şekilde hareket edersek önümüzde kimse duramaz.

*Biz sınıfsalsak sınıfsal olarak mücadele vermek zorundayız. Sınıfın ne-

resindeyiz?

*Analardan babalardan ne isteniyor, o net bir şekilde konulmalı. Eğer toplum üretmiyorsa, devrimci hareket üretmiyorsa elbette sürekli azalırız. Devletin politikası belli. Biz buna karşı ne üretiyoruz? İşçinin içinde yokuz, köylünün içinde yokuz, derneklerde, cemevlerinde yokuz, o halde politikalarımızı halka nasıl ulaştıracağız?

*Birlik olursa güzellik olur, birlik olursa herşey olur.

*Verilen emeklerin değerini istiyoruz. Gençlerimize değer verelim. İlk önce kendimizi suçlayalım. Gençleri tek başına bırakmayalım.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

İşçi-köylü'den

BEDEL ÖDEMEYİ GÖZE ALAMAYANLAR ZAFERİ KAZANAMAZLAR!

Daha öncede gazetemizin bu köşesinde ABD emperyalizminin özellikle Ortadoğu halklarına yönelik saldırılarına, yaşanan işgal ve karşısında gelişen giderekte daha organize olan direnişe ve Türk egemen sınıflarının tüm bu gelişmeler karşısındaki uşak tavırlarına çokça kez değindik.

ABD emperyalizmi gelinen aşamada Saddam'ın yakalanmasını psikolojik üstünlük elde etmek için kullanmaya çalışsa da bunun Irak özgülünde tutmayacak bir politika olduğunu görmek gerekiyor. Irak'ta ABD askerlerine yönelik saldırılar durmak bilmezken neredeyse her gün yaşanan ölümler karşısında iyice çaresizleşen ABD askerleri gece yarısı Iraklıların evlerine baskın düzenleyerek, kadın çocuk çoluk demeden katlediyor, insanlık onurunu ayaklar altına alan yöntemlerle Iraklıları gözaltına alıyor. .

Ancak elbette ki tüm bu yaşananlar da onlar açısından çözüm olmaktan uzak ve istedikleri Irak'ı yaratmak için yeterli değil, olmayacak da. Bunun en son örneği geçtiğimiz günlerde evi ABD'li askerler tarafından gece yarısı basılan yaşlı bir Iraklı kadının elindeki bombayı her şeyi göze alarak ABD'li askerlerin üzerine doğru fırlatacak cesareti göstermesidir. Emperyalizmde ve onun askerlerinde, işbirlikçi ve uşaklarında olmayan şey tam da budur. Yani uğruna yaşam dahi feda edilebilecek bir dava ve tarihsel haklılık. Oysa zaferi getirecek olan da budur.

Yine bu hafta içerisinde yaşanan bir diğer gelişme de ABD'nin Saddam'a yönelttiği "konuşma ve yaşa" tehditi oldu. Irak'a saldırıya girişmeden önce sürekli Saddam'ın eli kanlı bir diktatör olduğunu ve dünyayı tehdit ettiği için yok edilmesi gerektiğini savunan ABD, Saddam'ın yakalanması ile birlikte yalan politikaları-

nın açığa çıkmasından korkarak Saddam'ı kendisini zora sokmayacak açıklamalar yapmaması için tehdit ediyor. Suudi Arabistan'da yayınlanan Okaz gazetesinin yaptığı habere göre Saddam'ın Irak-İran savaşı, Irak'ın Kuveyt'i işgali, kitle imha silahları ve diğer bazı konularda ABD'nin rolü hakkında açıklama yapmaması onun yaşamasını sağlayacak. Gazetenin haberine göre benzer bir anlaşmayı İngiltere'de yapmak istiyor. Bir süredir kamuoyunda tartışılan "savaş esiri" olma meselesi, tam da bu konu ile ilgili. Çünkü savaş esiri olanlar bilgi vermeye zorlanamıyor. Ve böylesi bir durumda ABD'nin işlediği suçlar yine "gizli" kalmış olacak. Burada emperyalizmin işlediği suçları zaten gizlemek gibi bir derdi olmadığı söylenebilir. Ancak özellikle Saddam'ın ifadelerine konulmak istenen sansürden de anlaşılmalıdır ki emperyalizm açısından ortaya çıkan her olay onun dünya halkları nezdindeki prestijini biraz daha erozyona uğratmaktadır.

Irak'taki bu gelişmelere paralel olarak Türkiye'de yaşanan sürece baktığımızda tüm bunların birbirinden kopuk gelişmeler olmadıklarını görmek zor değil. Özellikle Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ın Türkiye'ye yaptığı ziyaret, Ortadoğu'da yaşanan son gelişmelerden bağımsız ele alınıp değerlendirilemez. İstanbul'da yaşanan saldırıların ardından nefes almadan "Türkiye artık bir cephe ülkesidir" açıklamasını yapan Bush'un bu söylemi ile birlikte ele alındığında ziyaret, gelişecek süreç açısından oldukça önemli bir gelişmedir. Ortadoğu'daki politikalarını İsrail ve Türkiye üzerinden uygulamakta oldukça ustalaşan ABD, Türkiye'nin hareket kabiliyetini artırmak ve onu daha etkin kullanmak için adımlarını hızlandırdı. Bunun bir işareti olan ziyaret, ayrıca Beşar Esad'ın "Kürt devletine karşıyız" sözleri ile Türkiye için ayrı bir hassasiyet noktasıdır. Yine Bush'un

yaptığı açıklama ile birlikte ele alınması gereken bir diğer gelişme de ABD emperyalizminin İncirlik üssünü tekrar kullanmaya başlamasıdır. Kamuoyuna "Türk-Amerikan ilişkilerindeki buzların erimesi" olarak yansıyan bu gelişme İncirlik üssünün daha önce kullanılmadığı, bunun yeni bir gelişme olduğu anlamına gelmiyor. Çünkü İncirlik üssü ABD emperyalizminin her ihtiyacı olduğunda kullanıldığı bir alandır. Ancak bugün söz konusu olan basına yansıyan "rotasyon" daha geniş bir kullanım için üssün hazırlanması anlamına gelmektedir. "Rotasyon" askeri olarak bir birimde çalışan görevlilerin (askerlerin) düzenli bir biçimde yer değiştirmeleri anlamına geliyor. Irak'ta ABD askerlerinin artan saldırılar karşısında yaşadığı sıkıntılara çözüm olabilmek adına oturtulmaya çalışılan bu uygulama aynı zamanda ABD'li asker ailelerinde gelişen tepkileri yok etmeyi de amaçlamaktadır. Savaştan yorulan askerlerin alınıp yerine yenilerinin gönderilmesi anlamına gelen uygulamanın ABD'nin Irak'ta yaşadığı bozguna çözüm olmayacağı ancak belki geçici bir rahatlatma sağlayacağı ise bugünden görülen bir gerçek.

HÜKÜMET SALDIRILARINA DEVAM EDİYOR

2004 yılının ilk günlerinde yaşanan bu ve benzeri gelişmeler hükümetin halka yönelik saldırılarında oldukça kararlı olduğunu göstermektedir. 2004 yılı bütçesinin çeşitli yayınlarda açıklanan rakamları, yeni yılla birlikte yeni vergilerin ve zamların yaşama geçirilmeye çalışılması vb. gelişmeler bize bunu göstermektedir. IMF'nin yeni dönem ziyaretinde de ele alınan bu konularda değişen tek şey söylemlerin değişmiş olmasıdır. Hükümet bolca "enflasyonun düştüğü", "ihracatın arttığı" vb. söylemleri dillendirmektedir. Ancak en doğru veri olan rakamlar ise hükümetin bu söylemlerinin boş birer aldatmacadan ibaret olduğunu göstermektedir. Yapılan araştırmalara göre tüm bu iddiaların hoyratça savrulduğu Türkiye hala işsizliğin en yoğun yaşandığı dördüncü dünya ülkesi durumunda. 2004 yılı hedeflerini enflasyonu yenmek, Kıbrıs sorununu çözmek ve işsizliği önlemek olarak açıklayan hükümetin bir yandan

İncirlik üssünü tekrar ve daha boyutlu görevler için ABD'ye açması; Başbakan Erdoğan'ın gelecek günlerde yapacağı ABD ziyareti bundan sonra emekçi halkı daha zor günlerin beklediğinin göstergesidir. Ayrıca yaklaşan yerel seçimlerin hükümetin birçok saldırısının da önünü kestiği düşünülürse saldırıların ne derece boyutlu olduğu anlaşılabilir. Yaklaşan yerel seçimler saldırılara engel olmamakta ancak hükümeti biraz daha temkinli adımlar atmaya zorlamaktadır.

ŞEHİTLERİMİZ BİZE DEVRİM DAVASININ HAKLILIĞINI VE BU UÇURDA ÖLÜMÜN YAŞAM KADAR DOĞALLIĞINI ANLATIYOR

Tüm bu gelişmelerin yanında Ocak ayının son haftası, bizler için ayrı bir öneme sahiptir.

Proletarya Partisi otuz yılı aşkın mücadele tarihinde savaşın içinde dört genel sekreteri başta olmak üzere yüzlerce militanını şehit vermiştir. Her yıl Ocak ayının son haftası Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası olarak eylem ve etkinliklerle geçirilmektedir. Bu yılda özünü kitle faaliyetinin oluşturacağı çeşitli etkinlikler yapılacaktır.

Şehitlerimizi anmanın ve sahiplenmenin içinden geçtiğimiz tarihsel süreçte önemli ve anlamı her zamankinden daha da büyüktür. Tasfiyeciliğin ve devrim davasından kaçmanın, kaçkınlığın teorisini yaparak hem kitlelere hem de bu davaya gönül vermiş emekçilere umutsuzluk yayanların olduğu ve emperyalizmin her türlü haklı mücadeleyi "terör" ilan ettiği bu süreçte şehitlerimizi anmanın ve sahiplenmenin önemi her zamankinden daha büyüktür. Proletarya Partisi şehitlerinden Emre Bilgin'in çatışma sırasında duvara kanıyla yazdığı otuz yıllık tarihi, bugün daha fazla sahiplenmek ve parçası olduğumuz gerçeğinden hareketle, tüm enerjimizi halk savaşının içinde çelikleşmiş yenilmez bir kurmay olabilmesi için harcamak hepimizin omuzlarındadır. Şehitlerimizin yaşamlarını uğruna feda edecek kadar inandıkları haklı davamızın adımlarımızın ritmini, halkların ve ezilenlerin kurtuluş davasını büyütme cesaret ve cüreti ile hızlandıralım.

İŞÇİLER DAVAYI KAZANDI

İzmir'in Çiğli ilçesinde çalıştıkları tekstil firmasından sendikalı oldukları için atılan 12 işçi, açtıkları davayı kazandılar. Yeni çıkan "İş Güvencesi" Yasası'nın 19. Maddesi gereği işlerine geri döneceği belirtilen işçiler karara sevindi. Köleliği dayatan yasanın bu tür manevraları ise dönemsiz olarak işçileri aldatmaktan öteye gitmiyor. Karşıyaka İş Mahkemesi'nin aldığı karara göre işçiler en kısa zamanda işe alınmak zorunda. Eğer işçiler işe alınmazsa patron işçilere 3 milyar 672 milyon tazminat ödeyecek. (İzmir)

İŞTEN ATILAN İŞÇİLERE DESTEK

Geçtiğimiz günlerde Genel-İş İzmir 5 No'lu Şube'ye üye oldukları için işten atılan 51 temizlik işçisi için imza toplandı. Dokuz Eylül Üniversitesi Hastanesi'ne bağlı bir temizlik şirketinde çalışan işçiler, sendikalı oldukları için işten atılmışlardı. Bunun üzerine işçiler 550 imza toplayarak 6 Ocak 2003 tarihinde hastane bahçesinde bir araya geldiler. Burada basın açıklaması yapan işçilere DİSK, Genel-İş, İzmir Tabip Odası ve SES yöneticileri destek verdi. DİSK Ege Bölge Temsilcisi Kani Beko yaptığı açıklamayla hastane yönetimini uyarırken, toplanan imzalar Başhekim Prof. Dr. Adil Esen'e iletildi. (İzmir)

"İNSANCA YAŞAM'A" YARGILAMA

Sistemin kendine muhalif olan her kesime tahammülsüzlüğü, en demokratik olan taleplerin yargılanmasıyla bir kez daha kendini gösteriyor. KESK'in 23 Ağustos 2003 tarihinde Ankara'da yaptığı "İnsanca Yaşam İçin Demokratik Türkiye" eylemi nedeniyle yargılanan 14 KESK yöneticisinin yargılanmasına devam edildi. Aralarında KESK Genel Başkanı Sami Evren'in de bulunduğu yöneticilere Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefet etmekten dava açılmıştı. İstemediği her sesi susturmayı görev bilen faşist devlet, "İnsanca Yaşam" talebini bile yasadışı olarak görüyor. "Reva gördüğüm şekilde yaşayın!" düşüncesini empoze eden devlet karşısında, emekçiler meşruluğunu haklılığından aldığı ve bu noktada devletten icazet beklemenin anlamsızlığını bir kez daha gördüler.

“Özgürlüğü ararken, açlığı bulduk”

Bugün dünya üzerinde yüzbinlerce insan çeşitli gerekçelerle kendi vatanlarını, doğup büyüdüğü ortamlarını, akrabalarını, çocuklarını, dostlarını bırakarak farklı ülkelere esas olarak da emperyalist-kapitalist ülkelere iltica etmektedirler. Daha iyi, daha insanca yoğun yaşam koşullarına ulaşabilmek ve farklı ülkelere yerleşmek için önemli bir bölümü varını yoğunu satarak insan kaçakçılarına vermeye başladıkları “umuda yolculuğun” ilk adımında güç bela biraraya getirdiği parasını kaptırırken bir kısmı da parasının yanı sıra yaşamını da kaybetmektedir. Daha “şanslı” olup hedefe ulaşanları ise yeni hayal kırıklıkları beklemektedir. Umutlarının gerçekleşeceği ve kurtuluşa ulaşacaklarını düşündükleri bu ülkelerde daha ilk gittikleri kurumlarda aşağılanmakta, kişilikleri rencide edilmekte ve ikinci sınıf insan oldukları hissettirilmektedir. Gönderildikleri kamplarda ise bu insanları çok daha kötü koşullar beklemektedir. Bu yazımızda sizlere, bir kampın ve bu kampta yaşayan insanların durumunu aktaracağız. **Kleve İltica Kampı**'na gidişimizin temel birkaç nedeni vardı. İlk etapta oradaki insanlarla tanışmak, onların sorunlarını dinlemek, görüşlerimizi aktarmak ve imkanlarımız el verdikçe yardımlarımızı sunabilmektir.

5 Aralık 2003 tarihinde ziyaret ettiğimiz Kleve İltica Kampı, şehrin dış ve merkeze uzak bir alanında toplam 150 kişiye ve özde de Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndan 11 aileye yurt olmuş durumda. Almanya'daki iltica kamplarının göze batacak kadar aynı olumsuz koşullarda, şehir dışı, toplumun diğer kesimlerinden, şehir sakinlerinden uzak ormanlık alanlara kurulmuş olması, ileriki cümlelerde de görebileceğimiz gibi, düzenli ve titizlikle uygulanan devlet politikasının ta kendisidir. Bu politikanın hizmet ettiği amaç, yerli insanları yabancılara karşı kıskırtmak, ilticacı ve genelde Alman olmayanları yalnızlaştırıp izole etmektir.

Kamp yaşamında kalınan alan, bir yada iki odadan ve genellikle ortak kullanılmak zorunda olan mutfak ile tuvaletten oluşuyor. Geçim(!) “**Sosyalizm**” denilen devlet kuruluşu tarafından sağlanıyor. 99 yılına kadar “**Gutschein**” denilen para değerinde kağıt dağıtılırken, bugün Gutschein sistemi kaldırılmış, yerine paket uygulamasına geçilmiştir. Bu paket denilen şey, 4 günde bir dağıtılıyor. Kişi başı bir meyve çeşidi, bir ekmeğe çeşidi vs veriliyor ve seçenekler hep aynı. Böylece insanlar istedikleri şeyler yerine, uygun görülen şeyleri yemek zorunda bırakılıyorlar. Yani insanlar yıllarca o kampta kalırsa, yıllarca aynı yemekleri yiyecekler. Dolayısıyla vitamin eksikliğinden kaynaklı olarak özellikle de çocuklarda hastalıkların ortaya çıkması hiç de garipsenmeyecek bir sonuçtur. Yine sağlık sorununun diğer bir noktası, hijyenik koşulların olumsuzluğudur. Psikolojik desteğin bu insanlara sunulmaması ise, burada yaşayanların kendilerine, ailelerine ve topluma yabancılaştırılışın, aynı zamanda yalnızlaşmanın ciddi bir etkenidir. Kampta ne herhangi bir sosyal danışman ne de buna benzer bir yetkili bulunmamaktadır. Dahası, devlet makamlarında insanlar ırkçı, dışlayıcı ve onur kırıcı muamelelere maruz kalıyorlar. Bu muameleden özellikle de bayanlar olumsuz etkileniyor, küçümsenmeyecek ciddiyette psikolojik boşluklara düşüyorlar. Aynı zamanda yine kadınların özel günlerinde ihtiyaç duyduğu şeyler kısıtlanıyor, hamilelik gibi durumlarda doğacak bebeğin masrafları da tam olarak karşılanmıyor. Bebek ihtiyaçları yetecek derecede dağıtılmıyor. Kamp ortamında, ailelerin dil yetersizliğinden dolayı çocuklara biçilen sorumluluk büyük. Doktor yada devlet makamlarındaki tercümanlık görevi, yaşları 7 ile 9 arası değişen çocuklara ait. Kleve'deki ilticacıların yaşamlarının en olumsuz noktalarından birisi de, çalışma koşulları. İş saatleri günde 8 ile 12 saate kadar varabiliyor. Saat ücreti ise 1-2 Cent. Ayda 100 saat çalışmak zorundalar. (Bundan birkaç ay öncesinde ayda 80 saat zorunlu çalışma söz konusuydu!) İşe başlangıç saatine gecikme durumunda aldıkları yiyecek paketleri kendilerine verilmiyor. Yani insanın yaşaması için gerekli olan en temel madde besin, sözde demokratik ve hümanist diye geçinen Alman devleti tarafından kısıtlanıyor. Şimdi bu kampta yaşayan insanlardan aldığımız görüşleri olduğu gibi aktarıyoruz.

Almanya'da bir iltica kampından izlenimler...

İK: Kendinizi bize tanıtır mısınız?

Bülent: Merhabalar, benim adım Bülent ve eşimin adı Neşe. Biz Dersimliyiz ve bir çocuğumuz var. Yaklaşık bir buçuk senedir yurtdışıdayız.

- Sizleri buralara getiren nedenleri bize açıklayabilir misiniz ve burada nelerle karşılaştınız?

Bülent: Buraya gelmemizdeki esas neden ülkede yaşanan siyasi ve ekonomik zorluklardı. Umduğumuz gibi çıkmadı elbette burası. Burada daha kötüsü ile karşılaştık.

Neşe: Ülkede doktor tedavisindeydim, buraya geldim, psikolojik olarak daha da kötüleştim. Sıkıntı, stres, bunalım yaşadım.

Bülent: İlk sorunuz dil sorunu, ucuz işgücü olarak kullanıyorlar ve bize kötü işler yaptırıyorlar. Paket olarak verilen yiyecek maddelerini vermeyeceklerini söyleyerek tehdit ediyorlar.

Neşe: Ayda 40 Euro vermeleri lazım ama onu da vermiyorlar. Evde tek başıma duramıyorum ve eşimin işe gitmesi lazım ama sosyal danışmanlara anlatamıyorum.

Bülent: Eşim psikolojik bunalıma girdi. Aile yapısı zedelendi. Bunalımdan dolayı insan her şeyden nefret etmeye başlıyor; kendi ailesinden bile nefret etmeye başlıyor.

Neşe: Çocuğumu okula gönderdiğimde istediği yiyecekleri alamıyorum. Aç okula gidiyor.

- Sosyal danışmandakilerden herhangi bir konuda, örneğin dil konusunda yardım alabiliyor musunuz?

Bülent: Sosyal danışmandakiler bizimle hiç ilgilenmiyorlar, durumumuzu sormuyorlar. Kendi vatandaşlarının bile yapmadığı işlerde çalışmaya zorlanıyoruz ama dil öğrenimi konusunda hiçbir olanak sunmuyorlar.

Neşe: Ben mahkemede hastalığımı anlattım ama yinede 5 ay doktora gidemedim, çünkü dil sorunun var. Bu yüzden doktora kendimi veya anlatmak istediklerimi ifade edemiyorum.

Bülent: Doktora gitsek bile sadece eşimin yol parasını ödüyorlar, oysa benim de eşim ile gitmem gerekiyor.

- Buraya geldiğinizden beri, sizi etkileyen ya da onurunuz dokunan olaylarla karşılaştınız mı?

Bülent: Tabi ki bizi etkileyen birçok olay var. Örneğin alışverişe gittiğimizde Gutschein (para değerinde kupon) veriyorlardı. Kasada kasiyer ve diğer insanların bize bakışlarının farklılaştığını ve bizi o anda yabancı olarak gördüklerini hissedebiliyorduk. Bizden kimlik istiyorlardı, yoksa aldığımız eşyaları vermiyorlardı. Bazı yerlerde Gutschein'larımızı almadıklarından ihtiyaçlarımızı karşılayamıyorduk. Bu tarz yaklaşımlarda bizim zorumuza gidiyordu.

- Bu yaşadıklarınıza ilişkin ne düşünüyorsunuz?

Bülent: Buradaki şartlar hiç de ülkeden görüldüğü gibi rahat değil. Türkiye'de ekonomik olarak durumu daha iyiydi.

Neşe: Biz burada şunu gördük ki, Almanya'da insan hakları diye bir şey yok.

- Kendinizi bize tanıtabilir misiniz?

Adım Murat ve eşim Yasemin. Sivasliyiz, 1 yıl 2 aydır buradayız.

- Burada umduğunuz bulabildiniz mi?

Murat: Yurtdışına çıktığımızda, çok farklı şeyler bekliyordum. Demokratik bir ülkede yaşayacağımı ve düşüncelerimi rahat bir şekilde ifade edebileceğimi umuyordum.

- Neler ile karşılaştınız? Bize gözlemlerinizi anlatabilir misiniz?

Murat: Düşüncelerimi rahat bir şekilde anlatabilme fırsatını vermeden ezici bir baskı ile karşı karşıya kaldım. Yaşadığımız ortam açık hapishaneye benziyor.

Yasemin: Benim sağlık problemlerim var, dil sorunu yaşıyoruz ve istediğimizi alıp yiyemiyoruz.

Murat: Bu ülkenin neresi demokratik. Çalıştığımız halde kendimizin ve çocukların besin kaynağını karşılayamıyoruz. Almanya gibi bir ülkede bırakın sosyal hakları “besin hakları” bile yok. Burada bir domatesi arar ol-

duk. Bizlere laik gördükleri eşyalar Almanların çöpe atıkları eşyalar. Bana verilen şeyleri dükkanlardaki çöpten çıkartıp gösterebilirim size.

- Bizden beklentileriniz nelerdir?

Yasemin: Sizin bizim yanımızda, bizimde sizin yanımızda olmamız gerekir.

Murat: Yaşadıklarımızı, buradaki yabancı düşmanlığımı, geniş kitlelere bildirmenizi istiyoruz, çünkü buradaki koşulların iyi olduğunu düşünüyorlar, ama gerçekler hiç de kafamızda canlandırdığımız gibi değil. Sizlerin desteğine ihtiyacımız var. Tek başımıza yapamıyoruz, çünkü buradaki şartlar çok ağır.

- Kısa bir şekilde kendinizi bize tanıtabilir misiniz?

Özkan: Bizim adımız Özkan ve Kader. Yaşımız 23 ve 21. Çocuğumuz yok. Erzincanlıyız. 1 yıldır ülkeden ayrıyız.

- Ülkeyi terk etme sebebinizi öğrenebilir miyiz?

Özkan: Ben radyoda çalışıyordum; siyasi kimliği olan bir radyoduydu. Burada 8 Martlara, 1 Mayısılara ilişkin haberler veriyorduk ve Türkiye sistemini teşhir eden yayınlar oluyordu. Bir süre sonra gözetim ve baskı altına alındık ve sonra biz orada daha fazla kalamadık.

- Buradaki durumu bize aktarabilir misiniz?

Özkan: Türkiye'de benim özgürlüğüm kısıtlandı ve Avrupa'yı özgürlük diye algıladım ama burada açlığı gördüm. Karınımı doyurma derdine düştük ve açlığa karşı mücadele veriyoruz. Kendi kişiliğimizden çok şey kaybettik. Burada aradığımız bulamadım yani özgürlüğü ararken açlığı buldum.

Kader: Ülkede yaşadığım çok daha iyiydi. Ben sırf eşimden dolayı buraya geldim.

- Yaşam sıkıntılarınıza değinebilir misiniz?

Özkan: Geldiğimizde Gutschein'lara tepki gösterdik, şimdi ise paket sorunu çıktı ve Gutschein'i aradık. Bize ayda 40 Euro veriyorlar; sigara içen birisine sigara lüks hale geliyor. Sözde her 6 ayda bir çek veriliyor ve bununla kıyafet alabiliyoruz ama şu ana kadar öyle bir şey görmedik. Yani ayakkabın yırtılırsa 6 ay beklemek zorunda kalıyorsunuz ve aldığımız parada bu tür ihtiyaçları karşılamak için yetmiyor.

- Bu duruma karşı alternatif ne olabilir veya ne yapmak lazım?

Özkan: Kamp içerisinde bir birlik olmalıyız ve bir takım şeyleri örgütlemeliyiz. Bunu daha önce denedik fakat yetersiz kaldık. İnsanlar korkutuluyorlar çünkü geri gönderilme tehditi altındalar.

- Yetkililerin size karşı davranışları nasıl?

Özkan: Sürekli tehdit ediyorlar. Örneğin her aileden bir kişi çalışıyor; 100 saati tamamlamadığı zaman paketi kesiyorlar veya paramızı vermiyorlar. Gözlüğümlü kırıldı ve 1 haftadır yeni gözlük almak için geziyorum. 8 Euro için oradan oraya gönderiyorlar.

Psikolojik olarak çok yıpranıyoruz. 4 aile bir tuvalet ve banyoyu ortak kullanıyoruz. Bazen sabahları işe geç kalıyorum çünkü tuvalet sırası beklemek zorunda kalıyorum. Geç kaldığım için de yetkililer kızıyorlar.

- Bize beklentilerinizin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?

Özkan: İlk olarak size teşekkür etmek istiyoruz. 1 yıldır buradayız ve ilk defa böyle bir şey ile karşılaştık. En azından bizimle sohbet ettiniz ve aslında bu bile yeter.

Sesimizi duyurmanızı istiyoruz. İnsanlarımız bu tür şeylere düşmesin. Almanya hayaller ülkesi değil, acı vatan olmuş.

- Burada yabancılara nasıl bakılıyor?

Özkan: Yıllar öncesi Almanya'da yabancılara karşı yapılan haksızlıklar ve onlara uygulanan politika, şu anda dünyadaki gelişen olumsuz olaylar ile yeniden filizleniyor. Yani 10 yıl önceki Almanya kesinlikle şimdiki Almanya'ya benzemiyor. Çevrede yaşayan Almanlar burayı cennet olarak, bizi de parazit olarak görüyorlar. “**Terörist**”, “**adam kesen**” ve “**öldüren**” olarak bize bakıyorlar. Biz tam tersiyiz, düşüncelerimizi özgürce ifade etmek isteyen insanlarız. Sınırları kaldırmak istedikçe önümüze sınır koyuyorlar.

Kader: Bizi çok aşağılıyorlar, yıldırma çalışıyorlar ve bizimle konuşmaya bile tenezzül etmiyorlar.

Kamptan adının yazılmasını istemeyen bir arkadaşta düşüncelerini bizimle paylaştı. Kendisi siyasi nedenlerden dolayı ülkeden ayrılmış ve 1 yıl 8 aydır Almanya'da kalıyor. 3 çocuk babası.

- Ne türden zorluklar ile karşı karşıya kalıyorsunuz?

- İlk geldiğimde bize Gutschein veriyorlardı ve alışverişe gittiğimizde insanlar sürekli bana bakıyorlardı. Şimdi ise paket uygulaması çıktı. 2 hafta yedikten sonra midem bulanmaya başladı. Pakette 15 çeşit yiyecek var; burada 10 yıl kalsam hep aynı 15 çeşit yiyeceğim. Onları artık almak istemiyorum çünkü çok kötü bir halde. Çocuklarda yemekleri çiğneyemiyorlar ve geri tükürüyorlar. Eşimin bebeğimizi emzirmesi için iyi ve sağlıklı şeyler yemesi lazım. Ama verilenler bunu karşılamıyor. Üstelik çalışırken saat başına 1 Euro alıyorum, kendimi aşağılanmış ve esir gibi hissediyorum.

- Bu türden sorunlar karşısında ne yapılması gerekir?

- Bana kalırsa derneklerle sıkı bir diyalog sürdürülmesi ve birlikte bu yaşadıklarımızdan dolayı yetkililere baskı yapmalıyız.

- Bebeğiniz var dediniz, onun durumu nasıl?

- Bebeğimiz hasta, bütün vücudunda kabarcıklar çıkmış. Biz onu doktora götürdük ve oda bize deterjandan dolayı olduğunu söyledi. Hangi deterjan markasını kullandığımızı sordu, bizde ona kampın verdiği deterjanı kullandığımızı söyledik. Çünkü kampın verdiği deterjanı kullanmak zorunda kalıyoruz. Maddi yönden bu tür şeyleri alamıyoruz ve yetkililer bu tür sorunlar karşısında kayıtsızlar.

Kamptan iki çocukla bir söyleşi yaptık. Onların küçük dünyalarından yorumlarını size olduğu gibi sunmak istiyoruz. Umut Can ve Mert (9 yaşındalar), 2. sınıfa gidiyorlar.

- Burada günleriniz nasıl geçiyor?

Umut Can: Biraz kötü, burada oynayamıyorum çünkü toparlam patlamıştı.

Mert: Stadyum var, orada arkadaşlarımızla oynuyoruz, yeşillik var, futbol kaleleri var.

- Okulunuz nasıl gidiyor? Öğretmenlerinizle aranız nasıl?

Umut Can: Derslerim iyi. Son dersimde iyi bir not aldım, annem görünce sevinçten ağladı.

Mert: Benim matematik öğretmenim yabancıları hiç sevmiyor ve bize de kötü davranıyor.

- İlk geldiğinizde Almancayı öğrenmek zor muydu?

Umut: Benim için hiç zor olmadı

Mert: Benim de, bir öğretmen vardı, o bana Almanca'yı öğretti.

İlk okula gittiğimde herkes bana güldü ama sonra alıştılar.

Umut: Ben ve Mert Almanca öğrenmek için o hocayla aşağıya gidiyorduk ve gide gide öğrendik.

- Niye herkes güldü?

Mert: Beni tanımadıkları için ve Almanca konuşamıyordum diye.

- Burada istediğiniz şeyleri alabiliyor musunuz?

Umut: Hayır

- Peki neden?

Umut: Paramız yok

Mert: Benim annem bana bazen 5 veya 10 sentlik bir şey alıyor. Bana sakız veya şeker alır.

Evet yukarıda belirtilenlerin objektif gerçekliğe dayanmasına rağmen, bu gerçekliğin sorumluluğunu, ilticacıları ülkelerini terketmeye zorlayanın ve yabancı ülkelerde bu yaşam şartlarıyla karşı karşıya bırakan, sistemin kendisinin taşıdığı unutmamalıyız. İnsanları hem özgürlüklerinden, hem en doğal haklarından mahrum bırakıp, adeta açlık koşullarıyla yüz yüze getiren bu sistem, ancak ve ancak bu düzeni yıkmaya, yerine insanca, adaletli bir düzen kurma mücadelesine sahip çıkmasıyla değişecektir. Bu düzeni değiştirmenin yegane yolu hiç şüphesiz ki, ezilenlerin tek silahı olan örgütlenmekten geçer. Bizlerde, nerede olursak olalım, teslimiyet yerine direniş, yılmak yerine azim, baş eğme yerine baş kaldırma, çözümsüzlük yerin çözüm üretme temelinde devanın aktif sahiplenicileri olmalıyız. (Almanya/Duisburg)

Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

ŞEHİTLERİMİZİ ANMAK HALK SAVAŞINI BÜYÜTMEDİR!

Ocak ayı öfkenin kavgaya dönüştüğü aydır. Ocak ayında zemheri buz keser. Ocakta parti ve devrim şehitleri buzu kırarak işçi sınıfına ve ezilen halklara yol gösterir.

Her devrim kavgasının sayısız şehidi vardır ama her birinin adını yeniler alır ve kavga böyle büyüyerek ilerler.

Her devrimin bir bedeli vardır, harcı kandan ve candan, tuğlası beden beden örülmüş binlerce yaşandan meydana gelir..

Sınıf savaşımında yitirmeden kazanmanın yaşamın yasalarında yeri yoktur. Doğanın, sınıf savaşımının temel yasasıdır bu. Bunun için her devrim mücadelesinin sayısız şehidi vardır.

Her şehit bir kazanımın sahipliğini üstlenerek 'on'lara devreder. Gerçek böyle aydınlanır, tarih böyle yazılır. Sınıf savaşımın tarihi, aynı zamanda sayısız yitmiş yaşamın da tarihi olmuştur. Devrim denen süreç yüzyü kanla yıkanmış bir zaman diliminden başka bir şey değildir.

Ve devrim için toprağa düşen her beden kendi diyalektiğini yaratır. Ben'ler biz'lere, evrilir. İşte parti ve devrim şehitlerimizimiz biz zafere kilitleyen gücü buradadır.

KÜRT-TÜRK VE ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EMEKÇİ HALKIMIZ;

Parti ve devrim şehitlerini anma haftasındayız.

Parti ve devrim şehitlerimiz, yaşamlarını özgür bir gelecek uğruna feda ettiler. Devrimimizin ve partimizin binlerce, enternasyonal proletaryanın onbinlerce şehidinin her biri bu devrim dalgasına güç vermiş olarak şehit kimliği buldu. Parti ve devrimin her militanına somut görevlerin başarılmaları tutarlılığı içinde, ezilen ve sömürülenlerin kurtuluş bayrağını daha yükseklerde dalgalan-

ADLARI MİLYONLARA REHBER OLAN DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

dırmak görevlerini yüklediler ve "HİÇBİR ÖZGÜRLÜK, UĞRUNA SAVAŞILMAKSIZIN KAZANILMAMIŞTIR" dediler, yanlış söylemediler. Akmaya devam eden kan sınıf selini, düşen can sınıf kinini, ateşlenen her devrimci namlu davayı kazanma kararlılığını örste biçimlendirmeye devam ediyor.

Dünyada özgürlük isteyenlerin sayısı çoğalıyor.

İş, ekme ve ÖZGÜR GELECEK diyenlerin sayısı çoğalıyor.

Yoldaş yitirenlerin, evlat yitirenlerin, eş yitirenlerin; anne, baba ve kardeş yitirenlerin sayısı düne göre çoğalıyor.

Uyanış artıyor, kin ve öfke giderek büyüyor.

Emperyalizm ve uşaklarının faşist-feodal zulüm sistemlerinin ayakta kalma direnci sarsılıyor.

EMEKÇİ HALKIMIZ!

Bu kavga, yaşamda sömürünün eşitsizliğin başlamasıyla başladı, eşitlik ve özgürlük sağlanıncaya kadar sürecektir ve kavganın bittiği menzile kavgasız erişilemeyeceği, erişilmesi mümkün olmadığı için, tüm ezilen sınıfların yaptığı gibi proletarya da hiçbir eşitsizliğin, sömürü ve baskının, zulmün var olma imkanı bulamayacağı bir dünya yaratacaktır.

Sınıf mücadelesinin yasalarını anlamayanlar, devrimimizin ve parti şehitlerimizin gerçekliğini anlayamaz. Şehitleri anmayı doğru anlamak, sınıf mücadelesinin yasalarını doğru kavramaktır. Bu mücadele içinde toprağa düşen her şehidimizin bize emanet ettiklerini bulunduğumuz her mevzide bir cephaneye olarak kullanmaktır. Direnişi yükseletmek ve çatışmayı kesintisiz kılıp insanlı-

ğı özgür geleceğe götürmektir.

Dünyadaki ve ülkemizdeki yaşananlara bakalım! Yaşam ne diyor? Bize neyi anlatıyor? İçinde bulunduğumuz çağın siyasal-sosyal gerçekliğinin karakterize ettiği son sınıf kapışmasının ezilen ve sömürülen sınıflardan yana ateş gücünü artırdığını ortaya seriyor. Dünyada ve ülkemizde olan da olacak olan da budur. Kaçınılmaz bir şekilde emperyalizmden faşizmden ve her türden gericilikten kesin bir kurtuluşun sağlanacağı nihai hesaplaşma derinleşerek dalga gücünü arttırmaktadır.

Yoldaşlar!

Parti ve Devrim Şehitleri Haftası, salt ve tek tek parti ve devrim şehitlerimizin kahramanlıklarını, erdemlerini ve yeni insan olma özelliklerini anlatacağımız bir hafta değildir. Şehitlerimizin bütün saygın ve coşkun erdemleri tamamıyla proletaryanın kurtuluş bilimine olan inancından bağımsızlık, halk demokrasisi ve özgürlük ideallerine olan sonsuz bağlılıklarından kaynaklanmaktadır. Onları ölümsüz kılan parti ve devrim bilinci ve kavga kararlılığıdır. Bu hafta, şehit yoldaşlarımızın uğruna yaşamlarını feda ettikleri, ideolojik-siyasi inançlarını daha yoğun bir çabıyla, işçi ve emekçilere taşımak ve bu anma görevini sınıf düşmanlarımıza karşı bıkmıp usanmadan dövüşmek, daha çok dövüşmek inanç ve cesareti ile süreklileştirme haftasıdır.

Parti ve devrim şehitlerini anmak; halk savaşının büyütmektir. Sürekliliği sağlanmış gerilla savaşımında ısrardır.

Parti ve devrim şehitlerini anmak; militan gençliğin savaşımını büyütmektir, sınıf düşmanlarına karşı kin ve öfkeyi yangına çevirmektir. Militanlık, cesaret ve kararlılığı ateş gibi her yana yaymaktır.

Parti ve devrim şehitlerini anmak; parti ve devrim bilincini kuşanarak, kitleleri sürekliliği sağlanmış gerilla savaşımını içinde örgütlemek, savaştırmak, partiyi her tarafta inşa etmektir.

Parti ve devrim şehitlerini anmak; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmak, halk demokrasisi ve sosyalizm uğruna savaşmaktır.

Tarihin tanıklığı odur ki bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde düşen her beden ardında bir ilke bırakarak toprağa uzanmıştır.

Parti ve devrim şehitlerimiz, tarihin ölümsüz sayfalarına yazılmış direnç çiçekleridir.

Yaşam güvencesi tüketilmiş, özgürlük ve yaşam hakkı gaspedilmiş, her türden gericilik kuşatmasından FEODAL-BURJUVA düzenden, işsizlik, yoksulluk ve sefalet batağından kurtulmanın yegane öncüsü partimiz TKP/ML saflarında örgütlen! Ve partinin ideolojik-siyasal hattını KAVRA. Partiyi iyi dinle, talimatını uygula; dağlara yaslanarak, HALK DEMOKRASİSİ ve BAĞIMSIZLIK SAVAŞIMINI YÜKSELT!

PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİNİ UNUTMA!

ÖFKENİ KAVGAYA, SAVAŞMA İSTEĞİNİ KARARA DÖNÜŞTÜR!

KENDİNE VE HALKIN GÜCÜNE GÜVEN!

Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür! Şehitlerimizi Anmak Halk Savaşını Büyütmektir!

Yaşasın Partimiz TKP/ML ve Önderliğindeki Halk Ordusu TİKKO, Gençlik Örgütümüzü TMLGB!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm! Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

**TKP/ML-MK
OCAK-2004**